

КЕЙ ХУПЪР ТАЙНАТА НА КУИН

Част 4 от „Мъжът със загадъчното минало“

Превод от английски: Маргарита Дограмаджян, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Студената мъгла, пълзяща над залива, започна да закрива далечните неясни очертания на Алкатраз и Куин изпита облекчение. Макар да не беше вече място, където държаха опасни престъпници, изоставеният затвор, заедно със самотния остров, на който бе издигнат, си оставаше неизменното хладно напомняне за цената, която рано или късно трябваше да заплатят избралите да живеят извън закона.

Куин нямаше нужда, от подобно напомняне.

Ала въпреки това, вдигнал яката на самото си и пъхнал ръце в джобовете, той продължаваше да съзерцава едва различимия под обгърналата го мъгла остров. Беше призрачна гледка — с мъглата, понесла се над водата към него, и с лунната светлина, заляла града зад гърба му. Още час, помисли Куин, и нямаше да може да различава в тъмното дори ръката си.

Градът започваше да му харесва.

— Защо, по дяволите, се срещаме тук?

Куин беше усетил присъствието на друг човек още преди да чуе или види нещо и тихият глас не го изненада.

— Стори ми се доста подходящо — промърмори в отговор. — Преди да се появи мъглата, Алкатраз блестеше като фар под лунната светлина.

Джаред Чевълиър въздъхна:

— Я каква сантименталност! Това ти ли си, Алекс? — В гласа му се прокрадна лека насмешка.

Куин обърна гръб на необитаемия, загърнат в плаща на мъглата затвор и погледна събеседника си.

— Да, и ще се радвам, когато всичко това приключи. Забравил бях колко дълги могат да бъдат нощите.

— Изборът е само твой — напомни му Джаред.

— Да, знам.

Джаред имаше остро зрение и увисналата над града луна му позволяваше ясно да различи изпитото лице на брат си.

— Някакви проблеми с рамото? — попита малко грубо.

Куин повдигна рамене. Лекотата, с която го стори, не подсказваше с нищо за получения преди няколко седмици куршум.

— Не. Нали знаеш, че бързо ми минава.

— Знам, но и раната си я биваше. Май трябваше да останеш у Морган още някой и друг ден.

— Не — каза Куин. — Не трябваше.

След пауза Джаред добави:

— Значи Макс е бил прав.

— За кое?

— Успокой топката, Алекс.

— Макс е много проникателен, но невинаги е прав. Колкото до Морган, да речем, че здравият ми разум стига и за двама ни.

— И никакво желание да задълбочиш връзката?

— Някакво.

За пореден път Куин се запита дали превръщането му в такъв съвършен лъжец му носи някаква полза. Наистина така бе успял да запази кожата си по-дълго, но рано или късно всичко щеше да излезе наяве. И тогава без съмнение мнозина щяха да насочат гнева си към него.

В главата на Джаред, изглежда, се въртяха същите мисли.

— Дотук бяхме невероятни късметлии — каза той. — Но ти наистина не можеш да си позволиш връзка с Морган.

— Знам.

— Тя знае твърде много.

Куин си пое дълбоко въздух, но гласът му остана безгрижен.

— Извинявай, че не разсъждавах много разумно с кървящата рана в рамото. Следващия път ще бъда по-внимателен.

— Не те виня.

— Много мило от твоя страна.

Джаред изруга.

— Виж, исках само да ти напомня, че не разполагаме с много време. Ти нямаш възможност, нито право да въвличаш в подобна ситуация една жена, особено когато става въпрос за хладнокръвен убиец като Нощната сянка.

Вече поуспокоен, Куин тихо рече:

— Да, прав си. Ще се постарая.

Джаред, също по-меко, попита:

— Затова ли тази вечер не се появи на изложбата? Да не срещнеш Морган?

Вместо отговор Куин каза:

— Броят на лимузините и скъпите коли пред музея наистина беше впечатляващ. Май изложбата се радва на голям успех?

— Страхотен. А въоръжените пазачи бяха толкова много, че дори и малоумен крадец би се позамислил.

Куин кимна.

— Следващият петък изложбата се отваря за масово посещение. Мисля, че и двамата сме наясно, че колкото по-рано примамим Нощната сянка в капана, толкова по-добре. Ако го оставим, той ще почне да отлага през следващите два месеца и ще направи хода си, щом бдителността ни отслабне.

— Честно казано, не ми се обикаля из музея цели два месеца — каза Джаред. — Знаеш, че днес се женя и ми се ще да разполагам поне с част от отпуската си за един по-дълъг меден месец. Дани няма нищо против, че се налага да останем за неопределено време в Сан Франциско, но е добре да съм по-често вкъщи при нея. Ще се радвам, ако успеем да приключим бързо.

— Без съмнение. Впрочем да не се изненадаш, ако довечера се срещнем в църквата.

— Алекс...

— Не открито — прекъсна го Куин със спокоен глас. — Огледах сградата и открих много подходящо местенце за наблюдение. Първата ти сватба с Дани пропуснах, но на тази бих искал да присъствам.

Известно време Джаред не каза нищо, но щом отвори уста, думите му прозвучаха сухо:

— Не ти ли се струва малко неприлично да си устройваш наблюдателница в църквата?

— Не и когато брат ми се жени там — отвърна Куин невъзмутимо.

Джаред се засмя.

— Е, добре, но внимавай, за бога.

— Винаги внимавам.

Тържественото му уверение бе толкова далеч от истината, че Джаред само поклати глава.

— Е, да.

— Така е. А за следващата част от плана ми ще бъда извънредно внимателен.

— И по-точно? — поиска да знае Джаред, но гласът му прозвуча някак уморено.

— Дебненето по нощите успя да ми докара само куршум. Мисля, че е време за по-директен подход.

Джаред въздъхна.

— Имам чувството, че това няма да ми се поправи.

— Сигурно. — Внезапната усмивка на Куин откри равните му бели зъби. — Но на мен ще ми хареса.

ПЪРВА ГЛАВА

„Някакъв човек слизал от Йерусалим в Йерихон и бил нападат от крадци.“

Лука 10:30

— Може ли един танц?

Морган Уест би разпознала гласа навсякъде, дори тук, в имението Сий Клиф, в разгара на елегантното официално чаено парти. Тя вдигна поглед малко сковано и срещна засмените зелени очи на най-известния и най-потаен крадец на бижута в света.

Куин.

Беше се облякъл както подобава за партито, същински красавец в черния изискан смокинг. Русата му коса блестеше, докато ѝ се покланяше леко и с нужната грациозност, и Морган беше сигурна, че поне половината женски очи в препълнената бална зала са вперени в него.

Другата половина просто още не го беше забелязала.

— О, боже! — промърмори тя.

Куин взе питието от ръката ѝ и го остави на близката маса.

— Струва ми се, веднъж вече ти казах, Морган — не съм точно Бог — безгрижно отвърна той.

Докато я водеше към дансинга, Морган си помисли, че в никакъв случай не би искала да прави сцени. Естествено това бе причината да не се възпротиви на поканата му. Както и причината да изпише на устните си приятна, неангажирана усмивка, въпреки че сърцето ѝ блъскаше в гърдите като механичен чук.

— Какво правиш тук? — попита го с тих, настойчив глас.

— Танцувам с най-красивата жена в залата — отвърна той, придружавайки думите си с притеглящо движение, след което двамата се завъртяха в бавния ритъм на изпълнената с чувство музика.

Морган не се поддаде на ласкателството и леко се отблъсна с ръце, за да не му позволи да я притегли още по-плътно към себе си. Облечена беше в черна вечерна рокля с гол гръб и внезапното осъзнаване на този факт за първи път я накара да изпита стеснение. Трудно ѝ беше да мисли трезво, когато бе близо до него; щом усети тези силни ловки ръце да докосват чувствителната кожа на гърба ѝ, вече знаеше, че изобщо няма да е в състояние да мисли.

Но, разбира се, никак не ѝ се искаше той да разбере това.

— Защо не се откажеш от маниерите си на донжуан и да станеш за малко сериозен? — попита.

Той ѝ се усмихна, танцувайки грациозно и с лекота.

— Това е самата истина, скъпа.

— Е, да — въздъхна Морган и погледна наоколо малко нервно, въпреки че продължаваше да разтяга устни в любезна усмивка и да говори достатъчно тихо, за да не я чуят. — Виж, около колекцията на Лио Касапи се навърта цял отбор бодигардове, а сред гостите има поне едно ченге. Сигурно не си мислиш, че...

— Ти си тази, която си мисли, Морган. — Той също говореше тихо, но с обичайния си нехаен глас. — Предпочитам прикритието на нощта и анонимността на маската, не помниш ли? Освен това би било крайно невъзпитано; не бих си и помислил да лиша домакина ни от скъпоценностите му. Не, тук съм просто като гост — със специална покана. Александър Брандън на вашите услуги, мадам. Приятелите ми ме наричат Алекс.

Докато танцуваше като автомат, вперила поглед в него, Морган си припомни няколко неща. Първо, Куин беше само един прякор, псевдоним на крадеца без лице, измислен от един английски журналист преди години. Много вероятно Александър да бе истинското му име — вярваше, че е така, защото ѝ го беше признал почти на смъртно легло. Но тъй като той и Джаред Чевълиър бяха братя, без съмнение презимето Брандън не беше нищо повече от едно прикритие.

Второ, ако Куин беше поканен в къщата на Лио Касали, някой трябва да бе гарантирал за него. Макс навярно? Всъщност той беше единственият, който би могъл да го стори, помисли тя. Макс Банистър май бе единственият човек, комуто Лио би се доверил, за да покани непознат в къщата си.

И трето, цялата тази ситуация става прекалено заплетена, помисли Морган. Изложбата „Загадките на миналото“ щеше да се открие за посещения утре, петък. Макс и Джаред, който работеше за Интерпол, използваша показването на колекцията на Банистър като примамка за един крадец, но не за Куин, тъй като той работеше с тях. Улф Никерсън, експерт по охраната от Лойдс, Лондон, отговаряше официално за безопасността на колекцията и Морган не беше сигурна докъде се простира информацията му, макар да смяташе, че той познава Куин.

Беше се стигнало дотам, че Морган вече не знаеше с кого колко може да споделя и това започваше да я изнервя.

— Танцуваш божествено, Морган — каза Куин с присъщия си неустоим чар, като ѝ се усмихваше. — Знаех си, че ще бъде така. И ако се отпуснеш още съвсем мъничко... — Ръката му лекичко притисна талията ѝ, опитвайки се да я привлече по-близо.

— Не — каза тя, устоявайки на натиска му, без да бърка ритъма.

Усмивката му малко се изкриви, ала закачливите му зелени очи искряха очаровани.

— Такова нежелание да ми се довериш! Искам само да се потопя в атмосферата на танца и да те притисна по-силно.

Морган не се остави да я прилъжат. Беше ѝ почти невъзможно, но не го направи.

— Зарежи атмосферата. И така си ме прегърнал достатъчно.

Закачливият му поглед за миг се спусна към дълбокото деколте на черната ѝ вечерна рокля и той изрече с копнеж:

— Но не достатъчно близо за мен.

През целия ѝ зрял живот — дори още през пубертета — Морган беше в почти непрестанна борба с онези хора, най-вече мъже, които бяха склонни да приемат, че щедрият ѝ бюст е обратнопропорционален на коефициента ѝ за интелигентност. Затова винаги се наежваше, щом някой мъж обърнеше внимание на физиката ѝ, било то с дума или с поглед.

Всъщност всеки мъж — с изключение на Куин. Той притежаваше странната дарба да казва невероятно скандални неща и в същото време тя да изпитва желание да се изкикоти. Освен това Морган чувстваше, че похотливостта му по някакъв комичен начин се съчетаваше с искреното му възхищение от фигурата ѝ.

— Е, ще се наложи да страдаш — каза му тя с възможно най-строгия си тон.

Той въздъхна:

— Страдам от нощта, когато те видях, Морган.

Тя не си направи труда да му припомни двата случая, когато най-открито го бе подканила да ѝ стане любовник; сега той беше в настроение за словесни излияния и нямаше да ѝ обърне внимание. Освен това не искаше да изтъква, че ѝ беше отказал.

— Лошо ти се пише — промърмори тя.

— Трудна жена си. Казвал съм ти го и преди, нали?

Когато ѝ го каза, беше облечен в хавлия и носеше превръзка. Морган пропъди спомена.

— Виж, просто искам да знам какво правиш тук. Само не ми казвай, че, за да танцуваш с мен.

— Добре, няма — отвърна ѝ с вежлив тон. — Тук съм, за да присъствам на едно парти.

Морган изскърца със зъби, ала продължи да се усмихва.

— Не съм в настроение за словесни двубои. Макс ли те доведе тук?

— Бях в списъка на поканените от самото начало, скъпа.

Тя забрави да се усмихва и го погледна намръщено.

— Какво? Не е възможно. Лио отдавна възнамеряваше да организира парти вечерта преди откриването на „Загадките“ и разпрати поканите още преди месец, всъщност преди почти два месеца. Не виждам как ти...

Куин поклати леко глава, после я поведе извън дансинга. Останалите гости не им обърнаха особено внимание, ала Морган улови погледа на Макс Банистър, който ги наблюдаваше от другата страна на стаята; очите му бяха неразгадаеми.

Сега, когато знаеше, че Куин — поне за момента — помага на Интерпол да залови друг крадец, Морган не се чувстваше толкова обезпокоена заради предишните си срещи с него, а и след като му беше помогнала да се възстанови от огнестрелната рана преди няколко седмици, вече не го възприемаше като непознат. Но знаеше също така, че контактите им — все още това бе думата — щяха да ѝ донесат допълнителни усложнения в и без това заплетената ситуация около изложбата на „Загадките“.

Макс беше в правото си да се безпокои заради нея, помисли тя. И сигурно се притесняваше, макар да не ѝ бе казал нищо. Ала той бе човекът, който ѝ плащаше да ръководи изложбата му, не да се сближава с крадец на бижута.

На нея тъй или иначе не ѝ беше работа да общува с известен престъпник.

Странно, все забравяше, че Куин е точно такъв.

Той я изведе от балната зала, без да ѝ даде възможност да протестира, като с лекота намираше пътя през късия коридор към хладната безлюдна тераса. Лио не беше отворил френските прозорци на залата навярно защото валеше, когато партито започва; застланата с плочи тераса бе все още влажна и гъстата мъгла, плъзнала откъм градината, вече я обгръщаше. Но домакинът бе предвидил и възможността някой гост случайно да излезе навън: окачил беше фенери в японски стил, които осветяваха терасата и градината, имаше и маси и столове, но бяха мокри от дъжда.

Всичко блестеше от влагата, а от мъглата градината изглеждаше призрачна. На терасата беше много тихо, някак неестествено тихо. За това допринасяше и заглушаващият ефект на гъстата мъгла; музиката от балната зала и шумът на океана се долавяха едва-едва.

Морган реши, че Куин иска да говори с нея, без да рискува да бъде чут от някой вътре, затуй не направи опит да се възпротиви или да попита защо я бе извел тук.

Като все още я държеше за ръка, Куин приседна на каменната балюстрада, опасваща терасата, и тихо се засмя, сякаш развеселен от някакъв остроумен виц.

— Искам да ми кажеш нещо, Морган. Помисляла ли си някога, че аз бих могъл да бъда и... нещо повече от Куин?

— Какво искаш да кажеш?

Широките му мощни рамене се повдигнаха леко, а живите, му очи се задържаха върху лицето ѝ.

— Ами Куин е нощна птица. Името му е прикритие, прозвище...

— Псевдоним — притече му се тя на помощ.

Той се засмя глухо.

— Точно така, псевдоним. Искам да кажа; че се движи в тъмното, лицето му е маскирано и скрито от хората — повечето хора, имам предвид — и само малцина знаят нещо повече за него. Но

невинаги е нощ, Морган. Маските изглеждат малко странно на дневна светлина, а и Куин едва ли би притежавал паспорт или шофьорска книжка — още по-малко смокинг. И тъй, кой мислиш, че съм, когато не съм Куин?

Колкото и странно да бе, този въпрос никога не бе занимавал Морган.

— Ти си... Алекс — отвърна тя малко безпомощно.

— Да, но кой Алекс?

— Откъде да знам.

— Наистина откъде да знаеш. В края на краищата Алекс Брандън се появи едва вчера. От Англия. Аз съм колекционер.

Дръзката му прямота оказа върху Морган обичайния си ефект; тя не знаеше дали да се изсмее, или да го халоса с нещо. Значи Алекс Брандън се представяше за колекционер.

— Кажи, че се шегуваш — примоли се тя.

Той отново се засмя, гласът му все още звучеше приглушено.

— Боя се, че не. Самоличността ми за през деня е доста известна. Александър Брандън има една приятна къща в Лондон, оставено му от баща му, както и апартаменти в Париж и Ню Йорк. Има двойно поданство — английско и американско. Ръководи известен брой инвестиции, също наследени, тъй че всъщност не му се налага да работи, освен ако сам не пожелае. Обича да пътува. И колекционира скъпоценни камъни.

Морган усети как челюстта ѝ увисна. С приглушен звук, който можеше да се вземе и за смях, Куин безгрижно продължи:

— Семейството му е доста уважавано. Би могла да го видиш, включено в почти всеки списък на изтъкнатите и богати фамилии и от двете страни на Атлантика. А Лио Касали му изпрати покана за партито още преди два месеца и той я прие.

— И това ако не е наглост — изрече Морган смаяно.

Знаейки, че тя няма предвид Лио, Куин тъжно въздъхна:

— Знам. Не търся опрощение.

С намръщено лице тя каза:

— Оттам ли те познава Макс? От безупречния втори живот, който си създаде за себе си, имам предвид? Ами Улф?

— Срещал съм се и с двамата на няколко пъти през годините. Ала съвсем доскоро никой от тях не знаеше, че съм Куин —

измърмори мъжът.

— Трябва да е било шок за тях — каза тя.

— Аха.

Морган все още беше намръщена.

— Значи... сега ти си открито тук, в Сан Франциско, като Александър Брандън — потомък на благородническо семейство и добре известен сред своите среди като колекционер на редки скъпоценни камъни?

— Точно така.

— Къде си отседнал?

— Имам апартамент в „Империал“.

Това бе един от най-новите и най-люксови хотели, украсяващи Ноб Хил, факт, който не би следвало да изненадва Морган. Ако Куин играеше ролята на богат колекционер, естествено бе да е отседнал в най-добрия хотел в града. Ала тя не преставаше да се чуди...

— Интерпол ли плаща сметките? — попита директно.

— Не. Аз.

— Ти? Чакай малко. Харчиш собствените си пари, спечелени вероятно по нечестен начин, за да си осигуряваш прикритие, с което да помогнеш на Интерпол да залови крадец, само защото в противен случай те очаква затвор?

Куин леко я дръпна за ръката и тя пристъпи още по-близо към него: сега стоеше почти между коленете му.

— Толкова цветисто представяш нещата. Не си права, разбира се. Не знам защо това трябва да те изненадва, Морган.

— Да, но ме изненадва. — Тя продължаваше да размишлява, без да усеща близостта им. — Ужасно сложна ситуация за някой, който просто се опитва да отърве затвора. Особено ако... Този друг крадец сторил ли ти е нещо? На теб лично?

Гласът на Куин прозвуча сухо:

— Искаш да кажеш нещо друго, освен че ми пусна куршум?

Изведнъж Морган си припомни: Куин, лежащ в леглото ѝ в безсъзнание, с онази ужасна рана високо на гърдите, и нещо в нея се стегна при спомена от болката. С усилие го пропъди, ала това я подсети, че тогава трябваше да зададе още един въпрос — но не го бе сторила, просто, защото бе попаднала под омайващото влияние на Куин.

— Той ли стреля по теб? Затова ли го правиш? Защото е стрелял по теб?

Куин държеше ръката ѝ на бедрото си и се взря в нея за миг, преди да срещне очите ѝ. Под мекия блясък на фенерите и светлината, разсейвана от пълзящата наоколо мъгла, лицето му изглеждаше необичайно сериозно.

— За повечето хора тази причина би била достатъчна.

— И друга ли има?

— А трябва ли да има?

Морган кимна:

— За теб? Да, така мисля. Направи всичко възможно да ме убедиш, че действаш само за себе си, но някак си ми е трудно да го повярвам. Щом си толкова егоистичен и зает единствено със себе си, защо просто не си изиграеш ролята и да приключиш с Интерпол? Защо ще излагаш себе си и собствените си пари на риск, щом не се налага?

— Кой казва, че не се налага? Интерпол не гали с перце, скъпа.

— Може да е така, но имам чувството, че имаш и други мотиви, освен спасяването на кожата.

— Не ме рисувай в благородни краски, Морган — каза той тихо.
— Още първата буря ще ги отмие. И ще останеш разочарована от онова, което ще видиш под тях.

В думите му имаше намек за нещо, което вече се бе опитвал да ѝ каже, предупреждение да не се увлича по него, и макар Морган да оценяваше предупреждението, твърдо бе решена да не му позволи да я държи настрана — дори и за да ѝ спести любовно разочарование.

Беше престъпник, да. И както собственият му брат горчиво се бе изразил, оплячкосваше Европа вече почти десет години. Сега беше от страната на ангелите само защото бе за предпочитане пред затвора.

Тя знаеше това, знаеше всичко. Ала от нощта, когато двамата се бяха срещнали преди няколко седмици — девет седмици и три дни, ако трябва да бъде точна, тя водеше безуспешна борба със здравия си разум.

Ех, само ако не беше тъй привлекателен, печално помисли тя. Ала беше. Престъпник с чар. Зеленоок дявол, който можеше да открадне огърлица направо от врата ѝ, а след това да я вбеси, подарявайки ѝ на шега евтин пръстен, и после, сякаш нищо не е било, да се появи на прага ѝ, ранен и уязвим, поверявайки ѝ живота си.

Имаше бърза мисъл, беше много интелигентен, с чувство за хумор и добри маниери — ако последното може да се твърди за крадец.

Той имаше... стил. Нещо, което досега Морган не бе срещнала у нито един мъж, и беше неочаквано секси.

— Морган?

Тя примигна, осъзнавайки едва сега, че мълчанието ѝ бе продължило минути.

— А?

— Чу ли какво казах?

Морган не издържа и се усмихна — гласът му прозвуча тъй засегнато.

— Да, чух какво каза.

— И?

— Ами не те рисувам в благородни краски. Нито в позлатени. Просто ми се струва, че не преследваш този крадец само защото е стрелял по теб, или защото Интерпол смята, че си големият им шанс. — Тя го погледна замислено. — Кой е всъщност този друг крадец? Все забравям да попитам.

Той направи пауза, този път няколкоминутна, и когато най-сетне заговори, гласът му бе необичайно равен и отсечен.

— Интерпол го нарича Нощната сянка. Действа от около осем години. Може и повече, но толкова със сигурност. Най-вече тук, в Щатите, но на няколко пъти и в Европа. Изключително добър е. И убива всеки, който му се изпречи на пътя.

Морган не усети, че се бе разтреперила, докато Куин не пусна ръката ѝ, за да свали сакото си и да завие с него раменете ѝ. Не възрази, само тихо каза:

— Тук не е студено. Но начинът, по който говореше...

Ръцете му останаха на раменете ѝ, дългите му пръсти едва потрепваха.

— Прости ми, Морган. Не уважавам особено убийците.

Обгърнатата от топлината на сакото му, вдъхваща познатото му ухание и усещаща с цялото си същество докосването му, Морган с усилие задържахше вниманието си върху разговора им.

— Особено когато един от тях е стрелял по теб?

— Особено тогава.

Тя леко поклати глава, обърквана и заинтригувана от мъжа, който с лекота можеше да признае, че вече десет години е сред най-известните крадци в света и в същото време да говори за наклонността към насилие у друг крадец с такава смразяваща погнуса в гласа. Нищо чудно, че не можеше да повярва в лошотията му, и как да повярва, когато думите му вече няколкократно показваха, че притежава непоклатими принципи — макар тя все още да не бе наясно за същността им.

— Кой си ти, Алекс? — попита го тихо.

Той стисна здраво раменете ѝ, притегли я още по-близо и чувствената му уста се изви в лека, изненадващо самокритична усмивка.

— Аз съм Куин. Без значение за кого или за какво се представям, аз съм Куин. Никога не го забравяй, Морган.

Тя не устоя и вдигна ръце към широките му гърди, пръстите ѝ се мъчеха да усетят топлината на кожата му през тънката материя на бялата риза. Двамата бяха много близо, толкова близо, че тя почувства как изцяло се предава на властта му. И макар едно тъничко здравомислещо гласче вътре в нея да я предупреждаваше строго, че мъжът вече два пъти я бе отблъсквал — бог знае поради какви причини, — тя просто не можеше да се откъсне от него.

Беше я целувал веднъж преди, за да я разсее и открадне от врата ѝ огърлицата, и втори път, в изоставената сграда, когато за малко не се простиha с живота си. След това, дори през дните и нощите, които беше прекарал в апартамента ѝ, докато се възстановяваше от раната си, той много внимаваше да не позволи на желанието си да се възпламени в нещо по-сериозно, помежду им. А когато тя бе запратила по дяволите предпазливостта си, мъжът просто си бе тръгнал, а заедно с него и онова, което го караше да се въздържа.

Морган би трябвало да се чувства засегната след всичко това, ала имаше усещането, че той ще се върне отново. И той се върна. Привидно — за да ѝ благодари за грижите, докато го бе лекувала, но всъщност, помисли тя, защото му се искаше да я види. Защото не бе устоял на порива, както сам веднъж го бе нарекъл, не бе устоял на импулса да пресече тънката линия, която го отделяше от непозволеното.

Защото искаше онова, което си бе вгълпил, че никога не може да има.

Тя смяташе, че той съвсем искрено вярва, че е неподходящ за нея, и това бе причината да я отбягва с шега или да ѝ напомня кой всъщност бе винаги щом потърсеше близостта му. И навярно беше прав, каза си тя яростно. Без съмнение щеше да се окаже крайно неподходящ за нея и тогава можеше да обвинява единствено себе си, задето е била тъй неразумна да се влюби в крадец.

Но всичко това не я предпази от желанието да се разтопи в прегръдките му, когато той внезапно я притегли към себе си, и не ѝ попречи да вдигне подканящо лице към него. При допира на твърдите му топли устни тя измърка от нескрито удоволствие и тутакси отвърна.

Куин не бе планирал подобно нещо, когато бе извел Морган навън да говорят — но всъщност плановете му никога не се осъществяваха по очаквания начин, щом тя бе до него. Притежаваше способността да го кара да забрави всичките си добри намерения.

Пътят до ада е постлан с добри намерения.

Уместна поговорка, помисли той, после престана да мисли, защото усещаше бедрата ѝ между своите, прекрасните ѝ гърди, притиснати към неговите, и меките ѝ търсещи устни върху своите. Гладката материя на сакото му покриваше гърба и раменете ѝ и той не можеше да усети голата ѝ плът, но си представяше копринената ѝ топлота и това бе достатъчно да го накара почти да загуби контрол.

Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ към тила, оголен от елегантната прическа, и той улови главата ѝ здраво, сякаш тя можеше да опита да се изплъзне. Но не опита. Устните ѝ се разтвориха под настоящия натиск на неговите, тръпките по тялото ѝ бяха последвани от трепета на желанието дълбоко в него.

Куин искаше повече, много повече, и ако наблизко имаше легло — по дяволите, достатъчна бе и една постелка — той сигурно би забравил за всичко останало, освен за жената в обятията си. Но нямаше легло или постелка — само една мокра тераса, опасала балната зала, в която партито бе в разгара си и където той би трябвало да се оглежда за безпощадния крадец.

— Извинете. — Гласът бе по-скоро рязък, отколкото извинителен, и доста настойчив.

Куин бавно повдигна глава, вирайки се в сънливите очи и замаяното изражение на Морган, и ако не беше кръвно свързан с мъжа, който ги бе прекъснал, сигурно с най-голямо удоволствие би извършил убийство.

— Махай се, Джаред — каза, гласът му все още звучеше неуверено.

Куин изруга грубо, но брат му не помръдна. Ала реакцията му върна Морган в действителността. Тя рязко се отдръпна от него, примигна, смаяна от факта, че напълно бе игнорирала присъствието на близо стотина души, забавляващи се на няколко метра от тях.

Единствената ѝ утеха бе, че и Куин бе също толкова объркан и този път не я бе отблъснал — но това бе слабо успокоение.

— Аз... аз се прибирам вътре — промърмори тя, изненадана от дрезгавия си глас. — О, сакото ти! — Смъкна сакото от раменете си и го подаде на Куин, след което почти избяга в къщата.

Той не я последва.

Морган автоматично се отправи към балната зала, но в късия коридор бе пресрещната от дребна блондинка с гневни зелени очи, която тутакси я улови за ръката и я отклони по посока на дамската тоалетна.

— Вън изглежда малко влажно — провлечено каза Сорм Тримейн.

— Спря да вали — каза Морган, за да чуе как ще прозвучи гласът ѝ и с облекчение установи, че е почти нормален.

— Нима? Добре, че ми каза.

Морган бе озадачена от ленивия ѝ коментар, докато не се погледна в огледалото на тоалетната.

— О, боже! — простена тя.

— Помислих си, че ще е добре да се приведеш в ред, преди каймакът на обществото в Сан Франциско да си е направил изводите — каза Сорм, докато седеше на тапицирания стол. Приятелката ѝ седна на другия. Слава богу, бяха сами в просторното помещение.

— Къде ти е чантата?

— Не знам. Май на малката масичка в балната зала. Май.

Морган се опитваше да напъха немирните кичури на дългата си черна коса обратно в елегантната прическа, чудейки се какво точно я бе развалило — влагата навън или пръстите на Куин.

— Ето вземи. — Сторм ѝ подаде малка четка за коса и няколко фиби. — Гримът ти е наред. С изключение на...

— Знам — промърмори Морган, наясно за размазаното си червило. Който и да я погледнеше, и за секунда не би се усъмнил, че току-що е била страстно целувана.

Облягайки се на фаянсовата тоалетка, докато наблюдаваше приятелката си, Сторм каза:

— Куин?

— Откъде знаеш кой е бил? Искам да кажа... — Морган се спря с въздишка, досещайки се — Улф, разбира се. — Откакто Сторм се бе сгодила за Улф Никерсън, помежду им нямаше тайни.

— Разбира се. Той ни запозна тъкмо преди вие двамата да се уедините на терасата. Значи твоят Куин е Александър Брандън, а?

— Така казва. — Успяла да се справи с косата си, Морган посегна към червилото на Сторм, за да отстрани следите на опустошение и по устните си.

— Член на висшето общество, тъй да се каже. Интересна идея, признавам, особено ако е сигурен, че крадецът, когото преследва, също се представя за светска персона.

Морган върна червилото и много внимателно попита:

— Я ми кажи, Сторм, има ли някой, който да не знае какво възнамерява да прави Куин?

— Вън от нашия малък кръг — да, надявам се. — Сторм се усмихна леко. — Улф каза, че сигурно ще ме замериш с нещо, ако ти кажа всичко, което знам, но аз разчитам на благия ти нрав.

— О, нима? На твое място не бих разчитала. Точно сега настроението ми не е блестящо.

Сторм тържествено каза:

— Е, тогава рискувам да си навлека гнева ти.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Всъщност аз не работя в „Ейс Сикюрити“ — изрече Сторм с тържествен глас. — Работя за Интерпол.

На Морган не ѝ беше нужно да се погледне в огледалото, за да разбере, че е зяпнала от изумление.

— Интерпол? Като Джаред?

— Аха. Той ми е нещо като шеф, поне за тази задача. Надявам се, че тази стая не се подслушва — добави тя замислено, оглеждайки се

наоколо.

— Защо ще се подслушва?

— Не се сещам за никаква причина. — Сторм извинително добави: — Превръщат ни в параноици.

Морган се разкъсваше между любопитството и раздразнението: любопитство, защото нейният доста обикновен свят през последните два месеца се бе разширил и вече включваше крадци на бижута с международна известност и агенти на Интерпол, а раздразнение, защото хората около нея я слагаха в сметката при осъществяването на плановете си без нейно съгласие. Развеселена, Сторм подхвърли:

— Хайде, не се впрягай. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, и аз нямах представа до оня ден, че Куин е замесен и че всички момчета го познават.

Внезапно заинтригувана, Морган рече:

— Куин ми каза, че Макс и Улф са узнали за „подвизите“ му наскоро. Улф каза ли ти как е станало?

— Ъхъ. Заловили са го тъкмо когато е обирал един сейф в Лондон преди година.

Морган примигва.

— Ама че среща.

— Улф я нарече „напрегната“.

— Мога да си представя. — Морган въздъхна. — Чудя се Макс как е разбрал.

— Нямам идея. А Джаред е толкова докачлив, че не смея да го попитам. Разбира се, не го виня. Не е шега работа за полицаи от международен ранг да открие, че собственият му брат е международно известен крадец. Странно е някак.

— Меко казано — промърмори Морган, припомняйки си как Джаред ѝ бе казал „да не си втълпява идеята за някакви благородни черти у Куин само защото в момента помага на Интерпол“.

— И вашата връзка е странна — тихо каза Сторм.

Странна? Морган се замисли над думата и установи, че приятелката ѝ бе подбрала подходящо определение.

Като директор на една несъмнено впечатляваща колекция от скъпоценни камъни и произведения на изкуството Морган имаше достъп до нещо, за чието притежание би копнял всеки крадец. Всеки.

Лесно беше да се каже, че колекцията е в безопасност, що се отнася до Куин, понеже в момента той беше на страната на властта, заел се да помогне в залавянето на крадец, когото очевидно презираше. Лесно бе за такъв красив мъж да я омае с чара си и да я възпламени с желанието си. Съвсем лесно бе, взирайки се в пленителните му зелени очи, да убеди себе си, че вижда в него нещо, което би изненадало околните — една напълно неподозирана почтеност.

Лесно бе да си каже, че не е глупачка.

Морган погледна отражението си в огледалото и видя там една възвърнала елегантността си жена, чиито устни обаче още носеха беглите следи на ненаситна целувка.

— Странна — повтори тя. Да, би могло да се каже и така.

ВТОРА ГЛАВА

— Казвал ли ти е някой, че винаги се появяваш в най-неудобния момент? — попита Куин, докато си навличаше сакото. Гласът му отново бе станал нормален, лек и безгрижен.

— Само ти — отвърна Джаред. — Но и аз бих могъл да кажа същото за теб. Алекс, в тази къща има близо стотина гости и ако теорията ти е вярна, един от тях е Нощната сянка. Тогава защо, по дяволите, въртиш любов на терасата?

— Не въртя любов — отвърна Куин с известно достойнство. — Не успяхме да стигнем дотам — благодарение на теб.

Джаред се изсмя късо, но не изглеждаше особено развеселен.

— Няма ли поне веднъж в живота си да се държиш сериозно?

— Напълно сериозен съм. — Куин се изправи и опъна внимателно закопчаното си сако. Щом заговори отново, гласът му бе съвсем овладян. — Трябваше да говоря с Морган. За първи път ме вижда в обществото и ако не и бях казал за какъв се представям, бог знае какво би могло да се случи. Знаеш, че е доста импулсивна.

— Знам — сухо каза Джаред.

Куин вдигна рамене.

— И понеже нямах представа как ще реагира, реших, че най-разумно ще е да я изведа навън.

Джаред не си направи труда да му напомни, че ситуацията, в която ги бе заварил, съвсем не приличаше на разговор.

— Не смяташ ли, че трябва да поизоставиш авантюрите си и да свършиш малко работа? Не можеш да следиш гостите, стоейки вън на терасата.

— Нощта е пред нас — напомни му Куин безгрижно.

Джаред прекрасно знаеше, че ще му се удаде да контролира Куин, колкото на човек му се удава да контролира вятъра. Това обаче не му попречи да опита:

— Нима смяташ да продължиш със следенето и през нощта?

— Зависи какво ще открия тук.

— Алекс, за теб е много рисковано непрекъснато да играеш две роли, знаеш го добре. — Гласът на Джаред загрубя.

Гласът на Куин си остана все така безгрижен.

— Знам кога да спра и рисковете, които поемам. Запечатал съм в съзнанието си образа на Нощната сянка тъкмо преди да стреля по мен и ако довечера видя някой, който макар и малко наподобява походката му няма да го изпусна от очи.

Джаред не заговори веднага, а когато го стори, гласът му звучеше делово:

— В списъка ни има и няколко жени; ако си напълно сигурен, че Нощната сянка е мъж, това стеснява кръга.

— Сигурен съм, макар че не мога точно да ти кажа защо. Начинът, по който се движи или друго нещо. По дяволите, може да ме е лъхнал афтършейвът му точно преди да стреля. Каквото и да е, сега ми остава само да се оглеждам за нещо познато и да се ослушвам копелето да се издаде по някакъв начин.

— Шансовете ти са почти равни на нула.

— Бъди оптимист — посъветва го Куин. — Винаги ми е помагало. Хайде да се връщаме вече, иначе въпросната личност ще вземе да се усъмни.

Джаред изчака Куин да направи няколко крачки, после рече:

— Алекс?

Куин се извърна и го погледна.

— Кажи?

— Имаш червило по лицето. Би подходило повече на брюнетка.

С тих смях Куин извади от джоба си снежнобяла кърпичка и отстрани следите от преживяното с Морган. После кимна на Джаред и влезе в къщата.

Джаред изчака малко, колкото да не се появят вътре по едно и също време. И ако на влажната студена тераса имаше още някой, той би се изненадал от онова, което мъжът промърмори на себе си:

— Чудя се кога ли тази бомба ще избухне право в лицето ми.

През следващите няколко часа Морган мярваше от време на време Куин, ала внимаваше да не му обръща прекалено внимание. Тъй като никога не ѝ липсваха партньори за танц, а и повечето от гостите я

познаваха добре, не представляваше трудност да изглежда и се държи, сякаш изцяло е погълната от партито, заета единствено с мисълта кой да бъде следващият ѝ партньор и дали да опита от коктейла с шампанско.

Поведението ѝ, най-меко казано, бе заблуждаващо. Морган мислеше усилено, докато танцуваше и се усмихваше. Откак се бе сблъскала с някои смуцаващи неща в тоалетната, бе се замислила сериозно, както никога досега.

И докато разсъждаваше така, изведнъж ѝ хрумна, че случилото се с Куин на терасата би могло да има повече от едно обяснение. Да, той бе поискал да говорят насаме без съмнение, за да е сигурен, че тя ще разбере внезапното му появяване в обществото. Но в изобретателния му мозък можеше да има и друг мотив.

Като колекционер от него се очакваше да посети „Загадките на миналото“, ала без съмнение би изглеждало странно, ако започнеше да се навърта често в музея — нещо, което сигурно щеше да прави, за да е по-близо до стръвта в капана. Ако обаче за това имаше и друга причина, освен притегателната сила на колекцията на Банистър — например тя, — тогава никой не би се изненадал да го вижда там. На Морган не ѝ се искаше да приеме подобна възможност, ала бе прекалено логична, за да я отхвърли. Та нали до тази вечер Куин беше съвсем категоричен, че няма да ѝ стане любовник — било поради искреното му желание да ѝ спести болката, която би могъл да ѝ причини, или просто за да си спести егоистично един нежелан и излишен проблем. На два пъти бяха останали свършено сами в апартамента ѝ и тя за малко да се хвърли на врата му, но и двата пъти мъжът си бе тръгнал, без дори да я целуне.

Защо тогава ще избира влажна, мъглива тераса в разгара на едно парти, за да промени внезапно намеренията си? Защото бе в плен на желанието? Едва ли, неохотно помисли Морган. Той я желаше, да, сигурна беше в това. Беше прекалено раздразнен, когато Джаред ги прекъсна.

Но... всъщност той бе в безопасност предвид времето и мястото. Колкото и страстно да се бяха целували, невъзможно бе да се любят там — бе прекалено студено, прекалено влажно, ужасно неудобно и освен това всеки момент можеха да ги изненадат.

Той беше интелигентен човек и Морган се съмняваше, че ще се остави да го изненадат; близо десетте години, през които се е изплъзвал от силите на реда по цял свят, бяха достатъчно красноречиви. Явно той бе предвидил нещата тъй, че нищо необратимо да не може да се случи помежду им на терасата.

Морган си каза, че това е просто хипотеза. Нямаше доказателство, че той смята да я прави част от прикритието си, но когато по някое време се приближи и я взе от обятията на собственика на галерията, с когото в момента танцуваше, подозренията ѝ се подновиха. И нараснаха още повече, когато успя да я притисне по-близо, отколкото му бе позволила по време на първия танц — така ръцете ѝ се озоваха на раменете му, а неговите — на гърба ѝ.

— Не ми обръщаш никакво внимание, Морган — упрекна я той с усмивка.

Беше интригуващ, очарователен, правец се на разсеян мошеник, реши Морган с нарастващ, ала добре дошъл гняв. Дори по-лошо — беше безсърдечен крадец, способен да открадне огърлица от шията на жена, докато я целува — и ако имаше нещо по-долно от това, тя не се сещаше какво може да бъде.

Гневът ѝ дойде толкова добре, че тя се обвини в него като в броня, достатъчно силна, за да ѝ позволи да отвърне с лекота на усмивката му, необезпокоявана от близостта му или от докосването на топлите му ръце върху голия ѝ гръб.

— Ами откак ми каза, че не би трябвало да показваме, че сме стари познайници, реших, че така ще е най-добре. Нали тази вечер се срещаме за първи път?

— Е, да, но би могло да бъде любов от пръв поглед — изрече той сантиментално.

— О, разбирам. — Морган нарочно обвини ръце около врата му, превръщайки танца в нещо много по-интимно, отколкото бе възнамерявал той. Притвори очи, фиксирайки ги върху папийонката му, и му се усмихна съблазнително.

— Трябваше да ми кажеш. — Мислеше си, че и гласът ѝ звучи прелъстително, но, изглежда, в него имаше нещо, което я издаде, защото той не се улови на въдицата.

Помълча миг-два, докато танцуваха, после прочисти гърлото си и каза с делови тон:

— Луда си за сто човека.

Тя вдигна очи, за да срещне войнствената му физиономия, знаейки, че навярно и нейната не изглежда по-спокойна. Каза с най-нежния си глас:

— Такава бях преди час. Сега по-добре не питай.

— Добре че не си въоръжена — промърмори той.

Морган нежно прокара дългите си пръсти по чувствителната кожа на тила му.

— Не бъди толкова сигурен.

— И преди съм го казвал, знам, но когато си ядосана, изглеждаш великолепно. — Той ѝ се усмихна, този път развеселената му реакция изглеждаше естествена и някак овчедушна. А дълбокият му глас прозвуча невероятно искрено, щом продължи: — Ако искаш, ей сега, пред всички, падам на колене и моля за прошка. аз съм един отвратителен негодяй и би трябвало да те помоля за помощта ти, вместо да се опитвам да те използвам. Съжалявам.

Извинението бе толкова разоръжаващо, че Морган без изненада усети как гневът ѝ се уталожва. Раздразнено попита:

— Е, защо не го стори?

— Мислех, че ще кажеш „не“ — простичко отвърна той.

Тъй като мозъкът ѝ работеше на същите бързи обороти като неговия, бе ѝ нужен само миг да проумее думите му. Не заговори веднага, понеже музиката спря и Куин я поведе извън балната зала. За втори път. Вместо обаче да се върне на терасата, той я улови за ръката и се насочи към една от стаите на първия етаж — един просторен хол, където Лио Касали излагаше част от ценната си колекция от произведения на изкуството. Стаята беше отворена за гости, но в момента бе безлюдна.

Бяха далеч от вратата, тъй че трудно биха могли да бъдат чути от някой навън. Морган обаче запази гласа си тих:

— Искаш да кажеш, че си мислел, че няма да пожелаеш да се преструвам на влюбена, понеже...

— Понеже се държах идиотски и на два пъти те пренебрегнах — довърши той, поглеждайки я право.

Толкова беше обезоръжаващ, обаче Морган все още не бе напълно обезоръжен. Тя изтегли внимателно ръката си и се извърна с

лице към него, без да обръща внимание на скъпото маслено платно на стената до тях.

— Аха. Значи си си представял, че ще ми завъртиш главата и с настойчивото си ухажване ще убедиш всички, че си лудо влюбен в мен? Като извинение за честото ти идване в музея?

Куин се поколеба, блестящите му зелени очи издаваха размисъл. Накрая въздъхна:

— Нещо подобно. Но се кълна, че мотивите ми не бяха напълно егоистични.

— А, няма?

Той отново се поколеба, после беззвучно изруга.

— Е, добре, бяха. Но не е това, което си мислиш.

— Тогава обясни ми — настоя тя.

С внезапна усмивка и кисел глас мъжът каза:

— Сигурно съм се побъркал, Морган, ала простата истина е, че не мога да издържа далеч от теб. И не казвай, че не си го забелязала. Макар здравият ми разум да ме предупреждава, че не бива да се увличам по теб, невъзможно ми е да го послушам. Продължавам да се връщам и все си намирам извинения — дори и най-скапаните, — само и само да съм с теб.

Искаше ѝ се да му повярва, ала Морган не се предаваше толкова лесно.

— Простата истина ли, Алекс? Може би. Но знам, че ще ми простиш, ако се въздържа да ти повярвам засега. Доколкото си спомням, веднъж сам ти ми каза, че съм достатъчно умна, за да ти се доверя. Не виждам какво се е променило оттогава.

— Тогава бях с маска — отвърна той. — Сега не съм.

Морган доби странното чувство, че той няма предвид просто черната скиорска маска, а нещо друго, нещо не толкова лесно определимо. Сякаш с нея се чувстваше уязвим, някак беззащитен и несигурен. Тя се взря разучаващо в лицето му, търсейки да открие нещо, което би ѝ помогнало да му се довери.

Чертите му се бяха запечатали в съзнанието ѝ още първия миг, когато го видя. Лице издължено и много красиво, с високи скули и силна челюст. Очите му — с изненадващо рядък нюанс на бледозелено — бяха много живи и изразителни, с необичайно дълги мигли.

Веждите се извиваха под лек наклон, а устата му издаваше темперамент и чувственост.

Ако беше тъмнокос, помисли си Морган смътно, ако бе със затворен и мрачен нрав, щеше да ѝ е много по-лесно да повярва в лошотията му. Ала той бе рус и красив, дори гласът му бе красив, тъй че как би могла една жена да предположи...

— По дяволите! — промърмори тя.

Лицето му се отпусна.

— Това бе една от причините да си тръгна от теб, вярваш или не. Ти не ми се доверяваш, а без доверие между двама души нещата винаги завършват зле. О, ти си увлечена, аз също. И за някои жени това би било достатъчно. Но не и за теб. Разбрах това в нощта, когато последва банда главорези в една изоставена сграда, за да ми помогнеш.

Тогавя за първи път бе видяла лицето му, спомни си тя. Това бе също и нощта, когато той ѝ бе казал, че ще му разбие сърцето.

— Искам да ти се доверя — изрече бавно. — Ала всеки път, щом реша, че мога да го сторя, нещо се случва и аз започвам да се колебая.

— Не е, защото съм Куин; знаем го и двамата. Друго е. Нещо по-дълбоко, по-основно.

Тя мълчаливо кимна. Макар все още да не бе наясно с чувствата си, що се отнася до тази му същност, не това я безпокоеше сега. Не беше въпрос на доверие в крадец, а на доверие в мъж.

Широките му рамене леко се повдигнаха.

— И какво трябва да направя аз? Да предхождам всяко свое изречение с уверението, че казвам истината? Дори това не мога, Морган. Ролята ми в момента изисква непрекъснато да се преструвам и понякога да лъжа всички около мен.

— А какво да сторя аз? — попита тя. — Ти ми казваш право в очите, че си ме лъгал, че ще продължаваш да ме лъжеш — откъде да знам, че и това, което ми казваш сега, не е лъжа?

— Няма откъде — каза той меко.

Морган понечи да си върви, но Куин я улови за ръката и я задържа на мястото ѝ — не насилствено, но категорично.

— Искан ми се да мога да ти кажа още нещо, но няма какво. Знаем колко е несправедливо да те моля да ми се довериш, без да съм ти дал основания за това — с изключение на едно.

— Кое?

— Аз ти се доверих.

Взирайки се в зелените, изглеждащи до болка честни очи, тя разбра, че ѝ казва истината. Беше ѝ се доверил. Доверил ѝ бе животът си, идвайки при нея, след като бе прострелян. Доверил ѝ бе свободата си, повярвал бе, че няма да съобщи на полицията или вестниците, което спокойно би могла да стори, понеже тогава не знаеше, че работи за Интерпол. Това почти напълно я умилюва.

— Зависи от теб — отвърна той тихо. — И двамата сме ангажирани с изложбата, но не е задължително да се ангажираме един с друг.

— На теб ти трябва оправдание, за да идваш често в музея — чу се тя да казва.

Куин леко се усмихна.

— Това бе най-лесният план, но не и единственият. Освен това много се съмнявам, че някой ще се осмели да открадне колекцията посред бял ден, когато музеят е отворен за посещения и е пълен с хора. Ще стане през нощта. А през нощта аз съм Куин.

Продължаваше да я държи за ръката и Морган го погледна, завладяна от усещането, че е на прага да проумее нещо. Той е изключително ловък, призна тя, макар уменията му да са насочени в престъпна посока. Беше силен. Спасил бе животът ѝ веднъж, а може би дори два пъти — как би могла да не му се довери!

Тя отново се взря в него и внимателно заговори:

— Би ли ми отговорил на един въпрос — и да се закълнеш, че ще кажеш истината?

Усмивката му се поизкриви.

— Първо трябва да го чуя.

Очакваше този отговор.

— Твърдиш, че не можеш да стоиш далеч от мен. Каквото и да изпитваш към мен, има ли то нещо общо с колекцията.

Куин тутакси поклати глава.

— Не — кълна се. И ще се закълна за още нещо, Морган — никога няма да използвам теб или отношенията ни за користни цели.

Морган не издържа и се усмихна.

— Вярвам ти, макар че май ще трябва да си прегледам главата.

За нейна изненада той вдигна ръката ѝ към устните си.

— Благодаря ти.

Неочакваната милувка ускори ударите на сърцето ѝ, но тя се постара да запази гласа си спокоен.

— Това означава ли, че между нас ще има нещо?

Куин я хвана под ръка и се отправи към вратата.

— Става късно. Хайде да те отведе у дома.

— Отговори ми, Алекс — настоя тя.

Той замълча, вглеждайки се в нея с ясните си очи, и каза:

— Между нас има нещо още от първата нощ, когато се срещнахме. Единствената разлика е, че го знаем и двамата и го признаваме. А единственият въпрос е колко време ще ми отнеме да те убедя да ми се доверяваш.

Морган не знаеше дали да се развълнува, или да приеме с резерв очевидната му категоричност.

— Предполагам, доверието е предпоставка за следващата логична стъпка в отношенията ни?

— Точно така. Казах ти какво се случва, когато между двама любовници липсва доверие. Разочарование. Каквото и да се случи помежду ни, скъпа, няма да те разочаровам. Не и ако зависи от мен.

Отново се правеше на донжуан, ала Морган нямаше нищо против. Имаше чувството, че емоционалното им натоварване е достатъчно за една нощ. Освен това харесваше Куин във всичките му превъплъщения — дори и когато я влудяваха.

Следвайки го послушно в предната част на къщата, тя каза:

— Ако още няма полунощ, ще сме първите, които си тръгват. Партиката на Лио обикновено продължават до малките часове.

— Малко след единайсет е — отвърна той.

Морган любопитно го изгледа.

— Нямах часовник, а и не видях друг. Откъде...

— Един от талантите ми. Имам много точен часовник в главата си, рядко бъркам с повече от пет минути.

— Виж ти! А би ли ми изброил и останалите си таланти? В случай че пропусна някой.

Куин прихна.

— Ще ти ги разкривам един по един. Така е далеч по-забавно.

Не им отне много време да си вземат връхните дрехи и да се сбогуват с домакина, макар Морган да прехапа бузата си, за да не се

засмее на добре овладяната изненада, изписана върху лицето на Лио, задето си тръгваха толкова бързо.

С повелителен глас Куин прошепна на домакина:

— Трябва да е сама, за да си поискам.

— Бързо действаш, Алекс — добродушно рече Лио. — Трябва ли да те поздравя?

— Не — каза Морган, малко изненадана, че с охота влиза в закачливия тон на Куин. — Лио, мога ли да се доверя на този мъж да ме отведе у дома? Сигурен ли си, че не е някой избягал лунатик или нещо подобно? Много странно се държи.

— Колекционер — каза Лио успокоително. — Цялото ни племе е такова, Морган, знаеш го.

— Да, но не е ли опасен?

— Не бих казал. Преди три години купих картина от него в Лондон и тогава ми изглеждаше съвсем наред.

Морган не посмя да погледне към Куин. Ама че дебелоочие, помисли колкото развеселена, толкова и ужасена. Дали не бе продал на горкия Лио крадена картина?

— Не съм опасен за живота й — каза Куин делово, — само за сърцето. Влюбих се в котешките й очи, Лио. Кажете лека нощ, Морган.

С многострадална усмивка тя каза:

— Лека нощ, Лио.

Лио примигна.

— Лека нощ, Морган. Сигурно ще се видим утре на откриването. — Разбира се, той бе присъствал на частното представяне предната събота, ала подобно на мнозина други колекционери, искаше да хвърли още един поглед на колекцията на Банистър.

За отрицателно време Морган се озова във вън от къщата, настанена на предната седалка на ниска спортна кола с европейска марка. Изчака, докато моторът изреве и мощната малка кола остави къщата на Лио далеч назад, и едва тогава заговори:

— Така ли си се запознал с Лио? С картината?

— Да — отвърна той безгрижно.

— Не ти липсва нахалство — каза тя. — Крадена ли беше?

Куин цъкна с език и рече:

— По този въпрос трябва да ти напомня Петата поправка^[1].

Очакваше го. Въздъхвайки, рече:

— Е, сега поне нещата ми се изясняват. Знаех, че Макс представя Джаред като приятел и частен експерт по сигурността, от което не би се изненадал никой, знаех и че е известно за работата на Улф като експерт по сигурността към Лойдс, но щом те видях сред гостите тази вечер, помислих си, че един от двамата ни трябва да е мръднал.

— Все още съществува такава вероятност — напомни ѝ Куин безгрижно.

Тя се взря в профила му, открояващ се от време на време на светлината на уличните лампи и фаровете на отминаващите коли. Пренебрегвайки коментара му, каза:

— Обаче звучи разумно, че е трябвало да притежаваш и друга самоличност през всичките тези години и че несъмнено ще има и хора, които да те познават единствено като Алекс Брандън. Но все още мисля, че е истинска лудост да си колекционер през деня и крадец на произведения на изкуството и бижута през нощта.

— Всъщност нещата идеално се връзват — каза той.

— Само за някой лунатик.

— Ще се опитам да не го приема лично.

Морган прихна и очаровано поклати глава.

— Наричала съм те и с по-лоши имена. Трябваше да ме чуеш, когато получих онзи пръстен.

Сега беше ред на Куин да прихне.

— Май очакваш да ти кажа, че съжалявам, Морган, но ще те излъжа. Случайно имах това копие и не можах да устоя. Знаех, че ще го разпознаеш, разбира се, и че ще побеснеееш. — Той се поколеба, сетне рече: — Не го спомена, когато бях в дома ти.

— Не те попитах и кой е стрелял по теб, а също и няколко други логични въпроси, които би следвало да ти задам тогава. Изглежда, имаш върху мен необичаен ефект.

— Това е най-хубавото нещо, което си ми казвала.

Знаеше, че трябва да му отговори безгрижно и да продължи разговора в този дух, ала собствените ѝ думи ѝ напомняха, че всъщност Куин и сега навярно бе в опасност.

Откакто го срещна като Куин, много бързо осъзна, че вестникарските характеристики на куража и самообладанието му не са преувеличени. Беше от типа мъже, помисли тя, които в опасна ситуация винаги биха реагирали или с хладнокръвно спокойствие, или

с безгрижен хумор — в зависимост от това кое би подхождало повече на ситуацията и би увеличило шансовете му за успех.

Но дори когато ставаше въпрос за оцеляването му, Куин никога не се поддаваше на страхове или чувство за несигурност, а щом си наумеше да предприеме нещо, дори заплахата от куршум не бе в състояние да го отклони от поетия път. Може да бе целеустременост или най-обикновен инат, ала каквото и да бе, превръщаше го в идеалния мъж за един труден и изложен на рискове живот.

Това се виждаше лесно. Освен това за Морган бе ясно, че Куин харесва живота си, дори го обожава, и не съществуват никакви изгледи нещата да се променят. Ако Интерпол наистина решише, че е по-ценен, ако работи за тях, вместо да гние в затвора, той без съмнение щеше да продължи опасното си двойно съществуване.

Онова, което Морган не знаеше, бе как тя приема тази ситуация. По природа бе импулсивна, понякога безразсъдно смела, ала съвсем не бе безстрашна. Ако се поставеше нарочно в някоя опасна ситуация — както когато тръгна след онази банда главорези, за да помогне на Куин, — винаги бе, защото следваше сърцето и инстинктите си, не хладния разум и голямата интелигентност, които притежаваше. Освен това бе от онзи тип хора, които се мобилизират максимално при необходимост, а по-късно, щом всичко свърши, рухvat.

— Морган? Много се умълча.

Изненадана, тя осъзна, че почти бяха приближили сградата, в която се намираше апартаментът ѝ.

— Извинявай.

— Някакви проблеми?

Тя понечи да излъже и да запази мислите за себе си, ала нещо в нея се разбунтува.

— Проблеми? Не знам. Мислех си за това, с което сте се захванали. Всички. Макс рискува колекцията си. Улф рискува работата си. Джаред почти непрекъснато носи оръжие. А теб те простреляха.

— Подходих лекомислено — каза Куин с безгрижен тон, говорейки за случилото се, сякаш е било без значение. — Освен това никога не допускам една и съща грешка два пъти.

— Значи да не се безпокоя? Добре звучи, ала за съжаление видях с очите си как изглежда огнестрелна рана, когато си застанал от грешния край на пистолета.

Куин замълча, после заговори с по-сериозен тон.

— Всичко в живота носи рискове, знаеш го.

— Е, да, но повечето от нас не си търсят сами белята.

— Нима? Караме коли, летим със самолети, а някои дори тръгват след опасни престъпници в изоставени сгради.

— Тогава не разсъждавах трезво — промърмори тя, признавайки с неохота, че той надделява в спора.

Куин продължи спокойно, без да се възползва от преимуществото си.

— Като човек, попаднал в доста рисковани ситуации през последните десет години, мога да ти кажа, че е най-добре да посрещнеш проблема в лицето, дори и когато изглежда прекалено опасен.

Морган реши да изостави темата; имаше чувството, че тъй или иначе ще загуби.

— Просто исках да ти кажа, че трябва да внимавате.

Той паркира колата пред сградата на Морган и изключи мотора.

— И нашите намерения са такива.

Излезе от колата и заобиколи, за да ѝ отвори вратата.

— Утре ще дойдеш ли в музея? — попита тя, докато влизаха в сградата и се заизкачваха по стълбите към третия етаж, където се намираше апартаментът ѝ.

— Разбира се. Аз съм колекционер, нали помниш? И тъй като съм пристигнал в града след частното представяне, не съм успял още да видя колекцията.

— О, да — каза Морган. — Все забравям.

Той прихна, наблюдавайки я как тършува за ключа, а после го пхна в ключалката.

— Внимавай да не забравиш за кого се представям, иначе всички ще загазим.

Не изглеждаше обаче твърде обезпокоен и това ѝ се понрави. Често ѝ бяха казвали, че говори повече, отколкото трябва, но явно Куин ѝ се доверяваше и вярваше, че няма да издаде тайните му. Поне онези, които знае.

— Няма — каза и отвори вратата на апартамента.

— Добре. Ще се видим утре в музея.

Морган усети разочаровано бодване, мислейки, че той ще си тръгне само с едно любезно „довиждане“, но преди чувството да се усили, Куин я улови за раменете, наведе глава и впи устни в нейните.

Стана някак изневиделица, ала в никакъв случай грубо, и тя не можа да устои. Тялото ѝ отказа да се подчинява, следвайки своя логика на поведение — омекна и се разтопи в неговото, а пръстите ѝ безпомощно се вкопчиха в реверите на сакото му. В жилите ѝ лумна топлина и се разпространи толкова бързо, че дори кожата ѝ пламна. А щом усети пръстите му леко да гаят шията и тила ѝ, по тялото ѝ се разля вълна от удоволствие. Когато накрая мъжът вдигна глава, Морган не се сдържа и издаде недоволен звук.

Лицето на Куин бе някак напрегнато, установи тя, очите му — потъмнели, ала когато заговори, гласът му бе едва забележимо дрезгав. — Лека ноц, Морган.

С огромно усилие тя пусна сакото му и се отлепи от него. Влезе в апартамента, посрещната от меката светлина на няколко лампи, и тихо притвори вратата. Облегна се на нея за един дълъг миг, без да разсъждава, ала смъртно обезпокоена от нещо.

Осъзна каква е причината, щом вдигна ръка към голата си шия — напипа там малката си рубинена огърлица. Беше ѝ я върнал — толкова ловко, колкото преди няколко седмици я бе свалил оттам.

[1] Поправка на американската конституция, съгласно която никое лице не може да бъде принуждавано да свидетелства срещу себе си. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

По-късно Морган се упрекна за това, ала истина бе, че търсеше Куин из музея почти целия петък. Не беше лесно предвид тълпата, изгаряща от нетърпение да види „Загадките на миналото“ в първия ден от откриването, но не преставаше да се оглежда.

Дори бе обърнала по-голямо внимание на облеклото си — елегантна черна пола под коляното, бяла блуза с дълъг ръкав и една наистина красива, бродирана с мъниста жилетка в богато златисто, черно и нюанси на ръждивочервено. Тоалетът ѝ завършваше със семпли черни обувки с ток, а дългата ѝ черна коса бе прибрана в изискана френска прическа.

Морган си беше казала, че се облича така само заради официалното откриване на „Загадките“ — като директорка на изложбата трябваше да е в най-добрата си форма, — но не си вярваше. Облякла се бе така заради Куин и го знаеше.

Искаше да изглежда... изтънчена и интелигентна. И висока.

И ако ѝ бе минало през ум, че към външния ѝ вид може да се добави и определението секси, то тя го бе пренебрегнала. Търсеше Куин през целия ден, взирайки се в лицата от тълпата за онова, вдълбано в съзнанието ѝ. Мислеше си, че го прави съвсем незабелязано — щастлива илюзия, която се разсея, щом Сторм се появи от компютърната зала някъде към три следобед.

— Знаеш ли, на твое място не бих очаквала да го видя в близките час-два — провлече дребничката блондинка, приближавайки Морган във фойето на музея. Малкият рижав котарак Беър, както обикновено, стоеше на рамото ѝ — същинско котешко копие на собственичката си.

— Да видя кого? — Морган мушна бележника си под мишницата и се опита да изглежда невинно.

Сторм леко присви устни, зелените ѝ очи играеха.

— Алекс Брандън.

— По дяволите, толкова ли е очевидно?

— Боя се, че да. Начинът, по който не преставаш да се вираш във високите руси мъже, трудно може да се пропусне. Всъщност забелязах го, като те гледах на монитора.

Морган въздъхна и отново изруга, но без особен плам или притеснение.

— Ами добре тогава, защо да не очаквам да го видя в близките час-два.

Преди да отговори, Сорм по навик се огледа наоколо, за да се увери, че не ги подслушват.

— Има нужда от малко сън, не е ли тъй? Доколкото ми е известно, цяла нощ е на пост или прави обиколки и понеже колекцията е в най-голяма безопасност през деня, когато музеят е пълен с хора, това е най-подходящото време за почивка.

— Знам. — Морган се намръщи на нетърпеливостта си.

Сорм се засмя.

— Сигурно не си е легнал по-рано от седем-осем тази сутрин, тъй че навярно е станал едва преди час. На твое място бих му дала време за бръснене, за душ, а също и за закуска.

— Убеди ме. — Морган въздъхна. — Ако продължава така, май никога няма да го видя през деня. Е, беше в апартамента ми, няколко дни, докато се възстанови, ала не сме излизали навън, тъй че всъщност не съм го виждала как изглежда на слънчева светлина.

— Една от амбициите ти?

— Смей се колкото искаш, но да.

— Защо ще се смея? На мен желанието ти ми изглежда съвсем разумно. Особено ако таиш подозрение, че може да е вампир.

Морган изгледа приятелката си сериозно.

— Не, видях отражението му в едно огледало у Лио снощи.

— О! Е, това май доказва, че не е творение на нощта. Поне не такова творение. Всъщност не съм сигурна дали би могъл да бъде друг.

— Само вампирите са известни с прелъстителния си, по смъртоносен чар — напомни й Морган, все още сериозна.

Сорм кимна натъжено.

— И аз така си мислех. Май ще трябва да носиш кръст, преди да си установила със сигурност.

Морган мълчаливо пхна пръст в разтворената яка на блузката си и извади фина златна верижка, на която се поклащаше златно

кръстче. Сторм се взря в кръста, после срещна изпитателния поглед на Морган. Изведнъж и двете прихнаха. Сторм възкликва с леко недоверие в гласа:

— Боже мой, този мъж трябва да има особен ефект върху теб, щом сериозно допускаш, че може и да не е като нормалните хора.

— Нека го наречем чародеец. Поне три четвърти от същността му е на чародеец. — Морган се спря. Погледна към бележника си, за да си напомни, че ѝ плащат, за да си върши работата. — Хмм... Трябва да направя още една обиколка на изложбата и да се уверя, че всичко е наред. Ако някой попита...

— Веднага ще му кажа къде си — увери я Сторм.

— Ако си истинска приятелка, трябва да ме нашибаш с камшик, преди да съм се превърнала в пълна глупачка — каза Морган малко тъжно. — Достатъчно е този лукав дявол да се усмихне и да каже нещо — каквото и да е — и аз забравям всичките си добри намерения.

С бегла усмивка Сторм рече:

— С радост бих те нашибала, стига да смятах, че се нуждаеш от това.

— Днес не мога да заблудя никого, нали?

— Не. Но това не бива да те обезпокои. Всички понякога вършим необмислени неща, Морган. Знам го от баща си. Струва си да го запомни човек.

— Ти правила ли си такива? — попита Морган любопитно.

Крехката блондинка се усмихна.

— Разбира се. Влюбих се в Улф насред една много заплетена ситуация, когато не можех да му разкрия истината за себе си. Беше и глупаво, и безразсъдно, но накрая се оказа, че всичко е наред. Още нещо, което можеш да запомниш: често определението за някое глупаво действие е просто... лошо избран момент.

Морган кимна замислено и остави приятелката си, проправяйки си път през пълния с посетители музей към изложбата, разположена на втория етаж в западното крило на огромното здание.

Безразсъдна глупост. Добро определение, помисли Морган. В края на краищата всеки с малко ум в главата не би назовал подобна интрига между известен крадец на бижута другояче, освен безразсъдна глупост. Лош момент, а? О, да, и това също.

Но осъзнаването на тези факти изобщо не е в състояние да вътълпи малко здрав разум в иначе разумната ми глава, помисли тя кисело.

Пропъждайки за момент Куин от мислите си, Морган се насочи към крилото с изложбата с обичайната си походка, ала нащрек, като установяваше по реакциите на посетителите и по струпванията тук и там кои експонати от колекцията на Банистър предизвикваха по-голям интерес. Драсна няколко бележки в бележника си, напомняния да увеличи осветлението по ъглите, за допълнително плюшено въже, което да пренасочва движението в съответната зала, за преместването на една неудачно разположена пейка от сегашното ѝ местонахождение.

През остатъка от следобеда Морган безмилостно насочваше цялото си внимание върху работата и изпълняваше задълженията си с обичайната компетентност. Отговори на няколко въпроса на хора, които знаеха, че е директор на изложбата — включително неколцина репортери, отразяващи официалното откриване, върна няколко загубили се деца на родителите им и се справи с няколко случайно включени аларми.

Поговори за малко с Макс и жена му Дайна, дошла в музея да види как вървят нещата, и с Улф, който се навърташе наоколо през целия ден, дискретно наблюдаващ колекцията, застрахована от работодателя му Лойдс от Лондон. Не мерна никъде Джаред, което не я изненада; двамата с Дани се бяха оженили миналата неделя и сега прекарваха повечето си време в усамотение — и кой би могъл да ги кори?

Освен това Джаред, подобно на Куин, без съмнение щеше да е в района на музея най-вече през нощта, тъй като крадецът, когото възнамеряваха да примамят, със стопроцентова сигурност щеше да направи хода си през нощта.

Морган се сецаше за това инцидентно през деня отчасти защото все си намираще работа и отчасти защото смъртоносният ужас, който Нощната сянка всяваше, бе нещо, за което не обичаше да си спомня. Вършеше си задълженията и беше някъде към шест часа — посетителите на музея вече се насочваха към изходите, а тя правеше последната си за деня обиколка на изложбата, — когато видя Куин.

Стоеше сам до остъклената витрина, където се намираще впечатляващият диамант „Болинг“. Беше облечен спортно, с черни

панталони, кремаво поло и черно кожено яке, разтворено на гърдите. С ръце в джобовете и наведена глава той съсредоточено се вираше в безценния седемдесет и пет каратов светложълт диамант във форма на сълза. От специалното осветление на витрината лицето му изглеждаше някак в сянка, сякаш изпито от глад... или алчност.

Всъщност може би осветлението нямаше нищо общо с това.

Морган спря под рамката на вратата и го загледа мълчаливо, с известно неудобство. Последните посетители минаваха покрай нея, увлечени в разговор, а тя механично кимна на един от пазачите, извършващ обичайната си обиколка из залите, но без да може да откъсне очи от Куин.

Макс Банистър, който в никакъв случай не бе глупак, а признат познавач на човешкия характер, вярваше, че този мъж гледа на колекцията му само като на стръв, с която да уловят в капана един далеч по-опасен крадец. Улф рискуваше работата си и неопетнената си репутация, вярвайки в същото — или защото се доверяваше на преценката на Макс. Дори Джаред, въпреки горчивия гняв заради престъпния живот на брат си, изглежда, не допускаше, че Куин има апетити към колекцията на Банистър.

Морган също го бе повярвала. От момента, когато ѝ каза, че работи за Интерпол, за да помогне в залавянето на друг, много по-опасен крадец, тя не се съмняваше, че той е тук точно за това — макар да се чудеше за мотивите му.

Ала като го гледаше сега как се е втренчил в диаманта „Болинг“, почувства, че гърлото ѝ се стяга, а ръцете ѝ внезапно изстинаха. Лицето му бе тъй застинало, очите толкова странно напрегнати, че Морган не можеше да не се запита...

Дали загадъчният Куин не правеше от всички им глупаци?

Поемайки си дълбоко въздух и като държеше бележника си, сякаш беше щит, тя бавно тръгна към него. Очевидно той знаеше, че е бил наблюдаван, защото заговори разсеяно, щом го приближи:

— Здравей, Морган. Знаеш ли историята?

— На „Болинг“? — Остана доволна от спокойния си глас. — Не, всъщност не, освен че носи проклетие. Като директор на изложбата задълженията ми са само административни. Разбира се, знам всички факти за експонатите — тегло в карати, класа на всеки камък например

— но не вярвам в проклетия, а и скъпоценните камъни никога не са били любимата ми тема.

— Значи като археолог предпочиташ развалините. Керамични отломки на изровени от земята предмети?

— Нещо такова!

Внезапно той извърна глава и ѝ се усмихна.

— Мислех си, че „Диамантите са най-добрите приятели на момичетата“^[1].

— Не и на това момиче. Да си призная, дори не ги харесвам. Рубин — да; сапфири и смарагди — определено; но не и диаманти, дори цветните.

— Смяташ ги за прекалено твърди? Прекалено студени? — Любопитството му изглеждаше искрено.

— Не знам защо, никога не съм се замисляла. — Тя промени темата: — Откога си тук?

— От няколко минути. — Той се огледа наоколо с критично преценяващо изражение. — Разполагането на изложбата е отлично. Поздравления.

— Говориш като познавач.

— Разучавал съм доста отблизо известен брой подобни изложби през годината — скромно ѝ напомни той.

И доста ловко бе обрал няколко. Морган въздъхна.

— Аха. Е, за тази заслугата не е изцяло моя. Заедно с Макс подредихме експонатите, но и Улф и Сорм си казаха думата за охраната, а Дани помогна за осветлението. — Замълча, после добави: — Вече познаваш Сорм. Тя ми каза, че Улф ви е запознал снощи, но не знам дали Джаред те е запознал с Дани.

Преди той да успее да отговори, един ясен и любезен глас съобщи по радиоредбата, че музеят затваря след петнайсет минути. Куин изчака да свърши съобщението и едва тогава кимна в отговор.

— Да, запозна ме. Всъщност точно преди да се оженят миналата неделя. Дано този път имат повече късмет.

— Не си ли я познавал, когато са били женени преди?

Куин се обърна с лице към нея. Усмихваше се, но на меката светлина зелените му очи изглеждаха притворени.

— Не. Преди десет години завършвах колеж — тук, в Щатите.

— Чудех се защо нямаш акцент — измърмори Морган. После, възползвайки се от предразположението му да говори за миналото си, добави: — Май оттогава държиш Джаред на разстояние. Искам да кажа, нали е станал полицаи.

Вместо отговор Куин вметна:

— Дватама сме много различни, нали? Джаред каза, че го е забравил след нощта, когато ме простреляха. Каза ми още, че те е помолил да не разправяш за случилото се.

— Беше по-скоро заповед, отколкото молба — поясни Морган, без да е сигурна дали е докоснала някаква чувствителна струна, или Куин се измъква поради някаква друга причина. И дали изобщо се измъква. — Не ме бива много да се подчинявам на заповеди.

— Ще го имам предвид в бъдеще — промърмори Куин.

Тя трябваше да потисне импулса си да продължи разговора на тази тема и макар и трудно, съумя.

— Не е ли опасно, предвид обстоятелствата, да има такова напрежение помежду ни?

— Ни най-малко. И двамата сме професионалисти. — С ловко движение Куин я улови за ръката, обърна я и се насочи към вратата. — Музеят затваря, не чу ли? Може да изглежда странно, ако не си тръгнеш навреме.

Морган разбираше от половин дума, затуй се отказа и от въпроса за отношенията с брат му. Поне за момента.

— Мислиш ли, че наблюдава музея? Нощната сянка, имам предвид.

— Нямам представа — призна Куин нехайно. — На негово място щях вече да съм готов с плана си. И тъй като знаем, че е прекарал поне една нощ в разузнаване на сградата, обзалагам се, че и той е готов. От нас се иска да разберем какво смята да предприеме — и кога.

— Не виждам как можеш да направиш това. Как изобщо може да стане.

Продължавайки да я придържа леко под лакътя, докато я извеждаше от западното крило по посока на централното стълбище, Куин вдигна рамене.

— Понеже не съм ясновидец, трябва да разчитам на логиката си, основана на методите на действие на Нощната сянка и на миналите му кражби. Кое то всъщност е... много малко.

— Е, сега вече ме изпълни с увереност.

Той весело се усмихна на сарказма ѝ.

— Не се тревожи, Морган, аз съм като котките — никога не падам по гръб.

И за скъпоценните, камъни ли се отнасяше? Но не можеше да произнесе въпроса си на глас. Вместо това каза:

— Довечера ще бъдеш ли в музея?

— От полунощ нататък. Ще сменя Джаред. Разделили сме си дежурството.

Морган го погледна, докато слизаха по стълбите към фоайето.

— Май не ти тежи да дежуриш по нощите?

Куин прихна.

— Да речем, че живея като вампир — никога в леглото преди зазоряване и рядко на крака преди залез-слънце.

Аналогията му съвпаднаше шокиращо със собственото ѝ сравнение и Морган едва се сдържа да не посегне към кръстчето на шията си. За бога! Само защото мъжът беше очарователен и загадъчен — и работеше през нощта — не означаваше, че е Дракула!

— Слънцето още не е залязло — чу се да казва тя, установявайки с облекчение, че гласът ѝ е спокоен. — Не се ли страхуваш, че ще изгориш в пламъци или ще се превърнеш на прах?

— Не, но тези дълги летни дни сигурно са кошмарни за истинските вампири — отбеляза той замислено.

— Истинските... — Морган се спря. — Напоследък гледам доста филми с вампири по кабелната. Но твоето извинение какво е?

— Твърде много нощи прекарвам, увиснал на някоя сграда като прилеп — отвърна той делово, после, почти без пауза, продължи: — Морган, имам настроение за италианска кухня и се сещам за един страхотен ресторант близо до залива с най-добрия готвач по крайбрежието. Идваш ли с мен?

Спрял беше във фоайето, на половината път между будката на пазача и главния вход, и макар вече да бе пуснал лакътя ѝ, Морган имаше любопитното усещане, че все още я докосва.

Попита директно:

— Работа или удоволствие?

Той ѝ отвърна с готовност, широко усмихнат:

— Твоята компания винаги е удоволствие за мен, скъпа. Ще ти призная обаче, че съществува вероятност в ресторанта да се намира и някой, когото бих искал да държа под око.

— Кой?

— Предпочитам да не ти кажа. — Щом тя се намръщи, Куин добави: — Подозренията не са факти, Морган, и далеч не са доказателство. Предпочитам да не споменавам имена пред никого, докато не се уверя.

— Искаш да кажеш, че дори Макс, Джаред и Улф не знаят, че ти вече се досещаш кой може да е Нощната сянка?

— Знаят, че имам предположения — призна Куин. — Ала не знаят кого следя.

Имаше известен брой въпроси, които тя би искала да му зададе, но един поглед наоколо ѝ показва, че са сами във фойето, с изключение на пазача в будката, който дискретно ги наблюдаваше, затуй реши, че сега не му е нито времето, нито мястото за дълги разговори.

— Италианска кухня ми звучи страхотно — каза тя. — Ще отида да проверя за последно някои неща и да си взема сакото.

— Ще те чакам тук.

Тъй като бе съвестна и делова жена, Морган се отби на две места, преди да стигне до офиса си — провери пазачите в залата за охрана, а после и Сторм в компютърната зала, за да се увери, че всичко е наред при преминаването на музея в режим на нощна охрана. Един от пазачите, наблюдаващ контролните монитори, я попита дали русият мъж във фойето е в „поменика“ — списък на лицата, ползващи се със специално разрешение да влизат в музея по всяко време — и Морган се позамисли, преди да отговори.

— Не — каза тя накрая, изхождайки от необходимата за случая предпазливост. После доуточни: — Не, докато Макс или Улф не го потвърдят. Но вероятно често ще се навърта наоколо през деня. Името му е Александър Брандън, колекционер. Попитай Улф дали е безопасен, става ли?

— Дадено — каза пазачът и си записа.

Когато Морган влезе в компютърната зала, където беше работното място на Сторм, завари дребничката блондинка облегната назад в стола, с крака върху бюрото и с котарака, заспал в скута ѝ, да се взира в един видеоекран, окачен в ъгъла на претъпканото с

апаратура помещение. Чрез компютърната клавиатура на бюрото си тя можеше да управлява програмата за охрана на музея така, че да вижда всяка част от сградата на екрана, и в този момент наблюдаваше фойето. По-точно — един висок рус мъж, застанал в търпеливо очакване.

— Здравей — каза Морган, решавайки да не коментира. — Някакви проблеми, преди да си тръгна?

— Не, никакви. Поправих оная джаджа в системата и мисля, че повече няма да има случайни аларми. — Блестящите зелени очи на Сорм се върнаха върху монитора и се усмигнаха, когато Куин се обърна и погледна право в камерата, която не би трябвало да вижда. — Виж това. Когато дойде тук преди малко, го наблюдавах из целия музей и винаги знаеше къде са камерите — дори и най-майсторски скритите. Улф каза, че има шесто чувство, що се отнася до всякакъв вид камери, насочени към него, че ги усеща някак си. Нищо чудно, че полицията не е успяла да го улови върху лента или филм.

Морган проследи погледа на приятелката си и посрещна с печална усмивка жизнерадостното намигване на Куин към камерата. Когато заговори, в гласа ѝ звучеше неувереност:

— По дяволите! Точно когато си мисля, че съм наясно с него, започвам да се съмнявам. Наистина ли този път е на страната на закона?

Сорм я погледна, повдигайки вежди.

— Може би точният отговор е „този път“. Дори да допуснем, че Макс, Улф и Джаред са прави, като му се доверяват за колекцията — а никой от тях не е глупак, знаем го и двете, — какво ще предприеме той после? Да речем, че малкият ни капан се задейства и Нощната сянка свърши зад решетките — тогава какво? Ще се освободи ли Куин от каишката на Интерпол, за да изчезне в прегръдките на нощта? Ще отиде ли в затвора за минали престъпления? Или планът за него е да бъде... консултант или нещо от тоя род за ченгетата?

Припомняйки си предишен разговор с Куин, Морган каза:

— Обясни ми, че е бил доста деен, а това означава съд и много вероятно затвор. Каза нещо, в смисъл че предпочита да играе по свирката на Интерпол. И това сигурно е единственият отговор, който ще получа.

Сорм сви устни замислено и нежно погали спящия Беър.

— Много умно от страна на Интерпол, ако възнамеряват да се възползват от талантите му.

— Аха. За тях ще е много по-полезен въвн от затвора. Дори и никога да не успеят да възстановят някоя открадната от него вещи бас държа, че биха предпочели да го използват, вместо да го следят. — Морган въздъхна. — Което ме навежда на една мисъл: Интерпол действа главно в Париж и други части на Европа — значи там ще действа и той.

— Как е френският ти? — попита Сторм сериозно.

— По-добре от латинския.

— Мога да ти давам уроци — предложи блондинката.

Морган се вторачи в приятелката си.

— Нали говориш френски с южняшки акцент?

— Да, според Джаред, но никога не съм имала проблеми с разбирането.

— Е, тогава може и да обмисля предложението — каза Морган. — Сега обаче единствената френска дума, от която имам нужда, е „довиждане“. А нея вече я знам. — Тя поклати глава, преди приятелката ѝ да успее да отговори. — Както и да е. Сега отивам да ям в италиански ресторант и ще се опитам да си припомня всичките логични и разумни доводи, поради които не бива да си губя ума.

— Успех! — промърмори Сторм.

Морган продължи към офиса си, остави бележника на бюрото и облече стилния златист блейзер, който бе носила сутринта. После заключи и се върна при чакация я във фойайето Куин.

Когато приближи, завари го да разговаря с Улф. Не можеше да чуе какво казва експертът по охраната, ала бе леко намръщен. Куин го слушаше с приятна, но уклончива полуусмивка; изглежда, това бе единственият му отговор на думите на Улф. Щом забеляза Морган, Куин отклони поглед към нея, а Улф се извърна, заговаряйки я малко рязко:

— Тук ли си утре?

— След като откриха изложбата? Разбира се. От днес до затварянето ѝ ще работя шест дни в седмицата.

Улф повдигна вежди.

— Макс знае ли?

— Говорихме за това — усмихна се Морган. — Не беше особено щастлив, но щом му казах, че оставам със или без заплащане, се предаде. Наредено ми е да правя продължителни обеда и да се изнизвам по-рано при първа възможност, и ми е забранено да затъмнявам вратите в неделя. Защо, трябва ли ти за нещо утре?

— Ще те уведомя.

— Окей! — измърмори тя, чудейки се дали пък Улф не се чувства неудобно да обсъжда с нея въпроси по охраната в присъствието на Куин. Напълно разбираемо, ако бе така.

Улф погледна Куин, после Морган, понечи да каже нещо, но накрая поклати глава като човек, признаващ, че положението е излязло извън контрола му.

— Приятна вечер — каза малко сухо и ги остави, насочвайки се към офиса си.

Като се взираше след мургавия мъж, Куин замислено рече:

— Нямах ли чувството, че Улф е недоволен от нас?

— Да, но не го виня. Случи ли се нещо с колекцията на Банистър, Лойдс ще понесат загуба за милиони.

Куин я улови за ръката и я поведе към изхода.

— Така е. А аз казах ли ти, че ти самата днес изглеждаш за милиони?

Думите му я завариха неподготвена — по дяволите, мъжът можеше да звучи изненадващо и изнервящо искрен. Но Морган бързо дойде на себе си и съумя да отговори с похвално спокойствие, докато пресичаха тротоара пред музея.

— Не, не си ми казал. — Последните зари на отминаващия ден проблясват красиво по светлорусата му коса, разсеяно установи тя.

— Страхотна си. И в джинси изглеждаш умопомрачително, но така си много шик. — Повед я към ниската черна спортна кола, паркирана до бордюра.

— Благодаря. — Чудейки се дали не ѝ прави комплименти, за да ѝ отвлича вниманието, Морган запази мълчание, докато Куин я настаняваше на мястото до шофьора. Изчака го да седне до нея и заговори едва когато малката кола с приглушено ръмжене се отдели от бордюра.

— Ще ми отговориш ли на един въпрос?

Той ѝ отправи бърза усмивка.

— Първо трябва да го чуя.

— Хмм. Познаваш ли охранителната система на музея и на изложбата? — Беше се запитала за това едва след като Сторм бе установила, че той „усеща“ — или знае — разположението на всички видеокамери.

— Нима наистина смяташ, че Джаред ще ми се довери чак дотам?

— Това — отвърна тя настойчиво — не е отговор.

Куин се усмихна под мустак.

— Морган, инстинктът ми подсказва, че съм събудил подозренията ти.

— И това не е отговор. Виж, Алекс, съгласихме се, че истината помежду ни е хлъзгава материя. — Полуизвърнатата на седалката, Морган изучаваше профила му. Красив профил, вдъхващ доверие, но и действащ разсейващо. — Затуй, моля те, отговаряй ми без шикалкавене, когато е възможно. Ако не желаш да ми отвърнеш, просто кажи — този твой маниер ловко да избягваш някои теми няма да доведе до особено доверие помежду ни.

— Да-а, боях се от това. — Спирайки колата на светофара, мъжът я погледна малко по-сериозно. — Ще се опитам да не го правя толкова често.

Забеляза, че не ѝ обеща да престане да го прави.

— И тъй — знаеш ли или не каква е системата за сигурност?

— Не знам. Навярно бих могъл да я науча от Макс — който ми се доверява впрочем, — но реших да не го правя. Шансовете да предвидя ходовете на Нощната сянка са по-добри, ако подхожда към охраната по неговия начин. Единственото ми преимущество е, че знам, че тя има слабо място.

— Капанът? Да не е програмата за сигурност на Сторм?

— Не знаеше ли?

Морган въздъхна.

— Срам ме е да го призная, но дори не съм питала.

С разбиращ тон Куин рече:

— Ситуацията е доста усложнена.

— Няма значение. Знаеш ли къде е капанът?

— Да, знам. Казах на Улф, във фойето, точно преди ти да дойдеш, и той потвърди моите предположения.

— Значи затова бе намръщен?

— Нали ти казах, че не е много доволен от нас. Обясних му, че капанът само изглежда като пропуск в охраната, но е направен нарочно, за да примами Нощната сянка и да го задържим, преди изобщо да успее да се добере до колекцията.

— Обяснението успокои ли го?

Куин се усмихна.

— Не. Изглежда смята, че Нощната сянка може да заподозре капана и да намери свой начин за проникване в музея.

— Защо ще го заподозре?

— Заради мен. — Въздъхна. — Крадците нямат обичай да се преследват един друг в тъмна доба, Морган. Аз обаче го проследих в нощта, когато проучваше музея, нощта, когато стреля по мен. Той сигурно няма обяснение за това. Знае, че не ме е убил, понеже нападението не бе оповестено от полицията, тъй че продължава да ме смята за потенциален проблем.

— Но не знае кой си — бавно изрече Морган.

— За него аз съм загадка, а човек като Нощната сянка ненавижда загадките.

Тя леко се намръщи, докато изучаваше лицето му.

— Знаеш ли, всеки път, щом заговориш за Нощната сянка, добивам усещането, че има и още нещо. Казваш, че не знаеш много за него... но аз не мисля така.

— Морган, днес си пълна с въпроси.

— Това предупреждение ли е?

— Наблюдение.

Може и така да беше, но тя реши бездруго да изостави темата. Куин вече й бе отговорил на повече въпроси, отколкото бе очаквала, и предпочиташе да спре, за да си запази предимството. Пък и точно в този момент стигнаха ресторанта и Морган се умълча, изпълнена с предположения.

Мълчеше, докато той паркира колата и после заобиколи, за да й отвори вратата. Когато заговори, тонът й бе сух:

— Значи „При Тони“ е най-добрият ресторант по крайбрежието, а?

— Така мисля — отвърна Куин невинно, докато затваряше вратата след нея и поемаше ръката й.

— И сигурно фактът, че е любимо място на колекционери и търговци на произведения на изкуството, е просто съвпадение?

Той я погледна развеселено със зелените си очи.

— Не, не е. Забавно, нали?

— Понякога направо ме влудяваш.

— Внимавай къде стъпваш, Морган — измърмори той, вероятно имайки предвид неравните плочести стълби, които водеха към входа на ресторанта.

Макар още да нямаше седем часът, заведението бе пълно повече от половината; много музеи наоколо затваряха в шест, а тук, както Морган бе споменала, бе любимо място не само за вечеря, но и за разтоварване. Освен че бе отлична, храната се поднасяше в огромни количества и на приемливи цени, а ненаатрапчивите, но добре обучени келнерки запомняха името ти на третия път.

Или в случая с Куин — на втория.

— Обядвах тук в сряда — обясни той на Морган, щом келнерката ги поведе към една от свободните маси и любезно попита „господин Брандън“ дали не иска кафе, както обикновено.

Морган — и тя позната на келнерката отпреди — прие думите му с кимване и някак печално, а после се огледа делово наоколо, любопитна дали няма да забележи кой е човекът, когото Куин възнамеряваше да държи под око.

Един поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че ще е невъзможно. Повече от дузина хора, свързани по някакъв начин със света на изкуството — колекционери, шефове и работници от различни музеи, галерии и магазини в района, — бяха пръснати из ресторанта. Дори Лио Касали, домакинът им от партито предната вечер, и Кен Дуган — директор на музея, където се помещаваше изложбата „Загадки на миналото“, бяха тук, и двамата в привлекателна дамска компания. Освен това бе почти сигурна, че е мярнала Кийн Тайлър, инспектор от полицията на Сан Франциско, хранещ се усамотено в един слабо осветен ъгъл.

— Предаваш ли се? — промърмори Куин.

Морган разгъна салфетката и я постави на скута си, изцяло погълната от действието.

— Не знам за какво говориш — отвърна му любезно.

— Искаш да ме убедиш, че не се опитваш да разбереш кого ще наблюдавам? — Той ѝ се усмихна дяволито. — Замалко да успееш, скъпа, но съветът ми е — не се опитвай да играеш покер с изпечен картоиграч.

Тя свъси вежди.

— Благодаря за поредното предупреждение. Забравих, че можеш да изглеждаш като невинно агънце и в същото време ръкавите ти да се пълни с козове.

Облягайки се назад, за да позволи на келнерката да постави пред него кафето, Куин рече:

— Не знаех, че агнетата имат ръкави.

— Знаеш какво искам да кажа. Твоите ръкави, пълни с козове. — Морган се пресегна за захарта и си сипа щедро в кафето, а после изобилно добави сметана.

Куин я наблюдаваше с болезнено изражение на красивото си лице.

— Американското кафе е толкова ароматно, защо го превръщаш в десерт?

Откакто бе прекарал известно време в апартамента ѝ, Морган знаеше как пие кафето си.

— Виж, само защото вие, супермъжете, смятате, че да пиеш нещо невероятно горчиво е върхът на гастрономическото преживяване, съвсем не го прави такава.

— Горчиво ли е кафето? — попита обезпокоено келнерката. — Съжалявам.

Морган я погледна разсеяно и после осъзна, че над тях се е надвесила привлекателна червенокоса глава с бележник и молив в ръка, готова да вземе поръчката им за вечеря.

— Мога да ви направя нова каничка...

— Не, чудесна е. — Морган погледна Куин, който изучаваше менюто с една от своите влудяващи усмивчици, после извърна очи към притеснената келнерка: — Наистина. Просто имах друго предвид. — Тя припряно взе листа с менюто.

Няколко минути по-късно, след като си бяха поръчали вечерята и келнерката се бе отдалечила към кухнята, Морган намръщено погледна мъжа насреща.

— Не се получи.

— Кое не се получи?

— Опитът ти да отвлечеш вниманието ми. Дали да не започна да налущвам кого ще наблюдаваш?

— А аз да ти отвърщам с „топло“ или „студено“? — Куин поклати глава. — Съжалявам, Морган — няма да стане.

Тя почувства разочарование, ала не бе особено изненадана. Той бе къде-къде по-добър картоиграч и Морган знаеше, че е безсмислено да се надява да ѝ каже нещо, което не би искал тя да знае.

— Щом не става, не става — раздразнено отвърна тя.

Куин се усмихна, но очите му изведнъж се натъжиха.

— Представи си, откриеш, че познаваш човека, когото аз подозирам. Ще можеш ли да го погледнеш, да говориш с него със същата лекота, с която си го правила преди? Можеш ли да си сигурна, че без да искаш, няма да се издадеш и да го накараш да застане нащрек — нещо, което с положителност би осуетило плановете ни, а теб ще изложи на опасност? Можеш ли, Морган?

Замисляйки се за момент, тя въздъхна:

— Не, не мисля. Не съм толкова добра актриса.

— Ако това би те накарало да се почувстваш по-добре, тази е главната причина да не кажа и на останалите. Защото са нужни стоманени нерви — или може би порочна природа, — за да лъжеш убедително, изправяйки се лице в лице с убиец. Знам по себе си. Знам, че аз мога да го направя. И тъй като не мога да бъда сигурен за никой друг, предпочитам да не поемам риска.

— Значи е някой, когото познавам? Нощната сянка?

— Някой, когото познаваш... ако съм прав.

Морган го изгледа сериозно.

— Имам чувството, че каквото и да кажеш, за теб е сигурно.

Изразителната уста на Куин се изви в странна самоиронична усмивка.

— Кое то трябва да ми е за урок. Явно не съм изпеченият картоиграч, за какъвто се смятам.

— Не те издава лицето ти. Или дори онова, което казваш — рече Морган разсеяно. — Просто нещо, което чувствам. Но ти си сигурен, нали? Знаеш кой е Нощната сянка.

— Не мога да ти отговоря.

— Искаш да кажеш, че не желаяш.

— Е, добре, не желая. — Куин въздъхна. — Морган, в интерес на нашите развиващи се взаимоотношения, защо не направим споразумение?

— Например?

— Ами да кажем... всеки път, когато сме заедно, да говорим по работа само първия час. След това да се съсредоточим върху нас. Справедливо е, нали?

— Да се съсредоточим върху нас? Имаш предвид да си играем на онази стара игра „ухажване“? — Щом той кимна, Морган замислено го погледна, но този път не търсеше нещо, което би поставило под съмнение думите му. Трябваше да ги приеме като истинска монета, поне засега.

— Е?

— Наистина звучи справедливо. Разбира се, не и когато наоколо ни се случват извънредни събития, например обир на някой музей, двамата с теб — заключени в изоставена сграда, или един от нас — прострелян.

Той тъжно се съгласи:

— Не и при тези обстоятелства, разбира се.

— В такъв случай съм съгласна. — Тя въздъхна. — Май ни манипулираш с майсторска ръка, но приемам.

Куин остави резервите ѝ без коментар; само кимна, все още натъжено.

— Добре. Тогава вечерта е пред нас. До полунощ.

— Мислех, че аз би трябвало да кажа това.

Той ѝ се усмихна.

— В тази версия на приказката конете не се превръщат в мишки, каретата — в тиква или роклята ти — в парцали.

— Просто ти се превръщаш в Куин. — Тя каза това тихо, макар наблизо да нямаше никой.

— Мога да бъда много по-лош, знаеш ли? — каза ѝ той с успокоителен тон. — Мога да стана скучен. — Протегна се през масата и едва докосна ръката ѝ, а показалецът му описа сложна фигура отгоре ѝ.

Морган го наблюдаваше какво прави, мобилизирайки целия си самоконтрол, за да запази изражението си непроменено, макар да подозираше, че ще се разпадне на части. Трябваше да плъзне ръката си

встрани, преди да се осмели да го погледне в очите, и изпита гордост от себе си, когато гласът ѝ прозвуча сухо:

— Алекс, знаеш ли какво е определението за мошеник?

— Чаровен негодник?

— Почти улучи — отвърна Морган с въздишка и се облегна назад, за да позволи на келнерката да им сервира.

[1] Заглавие на песен, изпълнявана от Мерлин Монро. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше почти два след полунощ, когато Куин, движещ се като привидение из тъмната смълчана сграда, достигна една странична врата. Ключалката не представляваше проблем за него и само след секунди вече минаваше по сумрачен коридор, продължавайки да върви безщумно като сянка. Спря пред редица от тежки резбовани врати и се загледа в бледната ивица светлина изпод една от тях, после се усмихна вътрешно и влезе в стаята.

Слабата светлина идваше само от два източника: весел огън в издяланата от камъни камина и настолна лампа в срещуположния край на кабинета. Куин не се затрудни да различи очакващия го вътре мъж.

— Закъсня. — Домакинът му намръщено се извърна от високия прозорец.

Куин свали червата си скиорска маска и еластичните черни ръкавици, които носеше, и ги напъха в колана.

— Наоколо се навъртат доста ченгета, трябваше да внимавам — отвърна спокойно.

Другият мъж не прекоси стаята, нито помръдна от прозореца; просто стоеше там, с ръка върху облегалката на стола до него, и гледаше Куин.

— Взе ли я?

Куин мълчаливо отвори кожен калъф, висящ на колана му, и извади малка торбичка от кадифе, подхвърляйки я към домакина си.

— Както вие, янките, казвате — бива си го парчето.

За разлика от гласа, който Морган бе свикнала да слуша, сега тонът му бе някак по-енергичен, думите по-отсечени, а произношението — повече английско.

Щом наклони кадифената торбичка, в ръцете на мъжа се изсипа бляскав водопад от диаманти и той се завзира в огърлицата с немигащи очи. Накрая едва чуто прошепна:

— Диамантите „Карстеърс“.

— Извади лупата и виж дали огърлицата не е фалшива — посъветва го Куин. — Искам всичко да е чисто.

Най-сетне домакинът му се отдели от прозореца, прекоси стаята, за да отиде до едно старинно бюро и извади от средното чекмедже лупа. Обърна към себе си настолната лампа, за да вижда по-добре, и внимателно разгледа огърлицата.

— Е? — попита Куин, щом другият мъж се изправи.

— Истинска е.

— Страхотно. — В дълбокия глас на Куин се прокрадна нотка на ирония, сякаш сериозността на другия го забавляваше. — Значи вече можем да говорим за колекцията на Банистър?

— Казах ти, че ми харесва „декорът“.

— И на мен. — Куин се отпусна нехайно върху облегалката на едно кожено кресло и погледна домакина си право в очите.

— Охраната на изложбата е най-доброто, което може да се купи с пари, ала това едва ли може да ни изненада. И двамата знаем, че и най-добрата охрана е само илюзия, за да могат собствениците и застрахователните компании да спят спокойно. Никоя система не е съвършена.

Изведнъж очите на другия се втвърдиха и заблестяха.

— Откри ли слабото ѝ място?

— Открих две — усмихна се Куин.

— ... И после той ме заведе у дома — разказваше Морган на Сторм, завършвайки едно доста дълго описание на срещата ѝ от предишната нощ. — И дори не пожела да влезе да пие кафе.

— Ама че дърво! — рече Сторм съчувствено.

Морган се взря в приятелката си за миг, после прихна:

— Толкова ли обидено прозвучах?

— Само малко.

— Е, всъщност има и такъв момент. — Сядайки на ръба на бюрото, Морган се намръщи, докато разсеяно галеше Беър под брадичката. — След като най-сетне стигнах до заключението, че трябва наистина да съм глупачка, за да му се доверя, той през цялата вечер се държа като съвършен джентълмен. На вечерята, на концерта, в

колата. Беше чаровен, беше прекрасен компаньон и не направи и една погрешна стъпка.

В обичайната си поза, облегната назад в стола, с крака, вдигнати на бюрото, Сторм наблюдаваше тъмнокосата жена с тънка усмивка.

— Покани ли те пак да излезете?

Морган кимна.

— Всъщност довечера. Щом му казах, че от седмици съм решила да не ходя на благотворителното парти на Кен, той ме попита няма ли да променя мнението си и да отида с него. Чух се да казвам „да“, преди още да помисля. — Тя поклати глава. — Знаеш ли, за човек, който официално е в Сан Франциско едва от сряда, май е доста добре ориентиран в „програмата“.

— Явно умее да планира предварително.

— Да, и това ме изнервя. — Морган въздъхна и скочи от бюрото. Тръгна към вратата, но се спря и лукаво изгледа приятелката си. — Знаеш ли къде иска да отидем утре? В зоологическата градина. И да си направим пикник.

— Хубав начин за прекарване на неделята — отбеляза Сторм с тъжен глас.

— Звучи като нормален начин за прекарване на неделята. Нима аз съм единствената, на която това се струва някак необичайно?

— Изобщо не е необичайно за някой като Алекс Брандън. Ала на мъжа, на когото си попаднала онази нощ в тъмния музей, една нормална неделя може и да му се струва малко... не на място.

Морган кимна бавно със сериозно изражение на лицето.

— Сякаш са двама различни мъже.

— А ти харесваш само единия?

— О, не, не в това е проблемът. — Гласът на Морган бе уверен. — Намирам и двамата за истински чаровници. Бедата е, че човекът, комуто се доверявам... всъщност е мъжът с черната скиорска маска.

— Това — отбеляза Сторм — звучи много интригуващо.

— Изнервящо е, нищо интригуващо. — Въздъхвайки, Морган добави: — Трябва да ида да хвърля едно око на изложбата. Чао засега.

Един мъж от тълпата посетители подсвири тихо, щом Морган мина покрай него на път към изложбата, и тя му хвърли малко изненадан поглед. Облечена по-обикновено от вчера, макар и почти толкова елегантно, с черни копринени панталони и пухкав пуловер в

златисти отненъци, а дългата ѝ коса бе сплетена на тила. Според нея това бе просто един удобен и подходящ за работата ѝ тоалет, без да е особено секси, затуй реакцията на непознатия я стресна.

Тя отвърна на възхитената му усмивка с любезно кимване и продължи — обаче пет минути по-късно той се приближи, опитвайки се настоятелно да я ухажда. С опит в подобни ситуации, тя съумя да се отърве от него, без да повишава тон или да извика на помощ някой от пазачите — макар че непознатият се оттегли с някак унесено изражение на лицето.

Странно нещо, Морган бе установила, че непознатите мъже я канеха по-често на срещи, отколкото тези, които я познаваха. Това бе объркваща констатация, нещо, което тя не успяваше докрай да си обясни. Не вярваше сериозно, че отблъсква мъжете с характера си; смяташе, че това се дължи повече на факта, че в първия момент външността ѝ ги подвеждаше.

Отдавна бе открила, че когато една жена изглежда тъй, сякаш е излязла от кориците на „Плейбой“, мъжете рядко очакват от нея прям и малко ироничен характер и никога интелигентност. Затуй, докато смущаващ брой непознати се навъртаха наоколо с надежда в погледа, на онези, които я познаваха, им бе нужно време да се примирят със съчетанието от сексапил, остър ум и ясно изразена индивидуалност.

Поне това бе обяснението, до което бе успяла да стигне Морган, и то ѝ се струваше разумно. Да вярва в него бе много по-добре, отколкото, че трябва само да отвори уста, за да подплаши повечето мъже...

Остатъкът от съботния предобед бе сравнително спокоен, без неочаквани изненади и само с един незначителен проблем, който бе лесно разрешен, щом тя пренасочи потока от посетители. След това Морган нямаше кой знае каква работа, освен да бъде подръка и да отговаря на случайните въпроси на някой посетител.

Малко преди дванайсет се върна в кабинета си и остави бележника, възнамерявайки да поудължи обяда си, както бе обещала на Макс. На път към изхода спря при вратата на компютърната зала и завари Улф да разговаря със Сторм.

— Здравей. — Морган леко се намръщи на Улф. — Имаш ли да ми кажеш нещо? Вчера във фойето останах с подобно впечатление.

Улф поклати глава.

— Не, просто исках да ти предложа да поставим още няколко табелки да не се пипат стъклата на витрините, но тази сутрин ти пренасочи движението, тъй че сега разстоянието между посетителите и витрините е достатъчно голямо.

Морган кимна, но погледът ѝ се премести от лицето на Улф към това на Сторм, и обратно.

— Е, добре, няма ли да ми кажете какво става? Виждате ми се нещо мрачни.

— Никога не изглеждам мрачна — възрази Сторм. — Просто... загрижена.

— Защо? — попита Морган.

Отговори ѝ Улф:

— Току-що се обади Кийн Тейлър. Диамантите „Карстеърс“ са били откраднати миналата нощ.

Морган се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце. Не преставахе да гледа Улф намръщено.

— Истинско безобразие, но защо се обажда на теб?

— Мисли, че трябва да знаем, освен това каза, че кражбата не бива да се разгласява, защото така искат собствениците. Колието се е намирало в сейф в къщата им, но системата за сигурност е била последният вик на техниката, може би дори по-добра от това, което имаме тук — а крадецът е извалсирал вътре като в танцувален салон, без да се включи нито едно предупредително устройство. Отвън дори били пуснати кучета пазачи, а не са ги чули даже да изскимтят.

— Не ти ли звучи познато? — измърмори Сторм.

— Не мислите, че е Куин, нали? — възкликна Морган.

— Не — побърза да отрече Улф. Но не гледаше към нея, когато го каза, и бе намръщен.

С равен тон Сторм добави:

— На всички ни е известно, че в Сан Франциско има много крадци. Особено пък сега. Само защото крадецът е успял да се справи с онази супертехника не означава, че е бил Куин.

— Разбира се, че не — каза Морган, но усети в гласа си суха нотка.

Улф чак сега я погледна, все още намръщен.

— Хайде да не прибързваме със заключенията. На това колие отдавна му е вдигнат мерникът, а системата за сигурност е от доста

месеци — напълно достатъчно някой да се добере до схемите и да открие слабо място.

— Така е — съгласи се Сорм.

Морган изгледа и двамата, после каза:

— Аха. Ами добре, дръжте ме в течение, ако Куин попадне на нещо. Връщам се след час-два.

Улф понечи да каже нещо, ала Сорм улови погледа му и предупредително поклати глава. Когато след малко останаха насаме, той каза:

— Исках да й предложа да обядва с нас.

— Знам. — Сорм му се усмихна. — Чудесна идея, но не си улучил момента. — Тя кимна към монитора в залата и щом Улф се обърна да погледне в него, видя какво имаше предвид Сорм.

Куин стоеше във фойето.

Морган бе толкова изненадана, когато го видя там, че за момент забрави обезпокоителната новина, която току-що бе научила.

— Какво правиш тук? Едва е обяд!

Облечен подобно на загадъчен крадец в черни панталони и тъмен пуловер, той й се усмихна и вдигна рамене.

— Не можах да спя, затуй реших да дойда и да видя дали не мога да те изведа на обяд.

Поне веднъж искам да мога да му отговоря отрицателно. Поне веднъж!

— Няма проблем — каза тя.

Няколко минути по-късно Морган седеше в малката му спортна кола и вече бе успяла да си спомни неприятната новина на Улф. Не искаше да се остави на мигновеното съмнение, което бе почувствала, но не се сдържа и погледна изпитателно Куин, докато го заговаряше с преднамерено нехаен тон.

— Чувал ли си за колието „Карстеърс“?

Той отговори малко сухо:

— Колкото и за диаманта „Надежда“. Че кой не е? Защо?

— Тази нощ е било откраднато.

Той подсвири тихо, а единственото чувство, изписано на лицето му, бе лек интерес.

— Ще ми се да знам кой е бил „шампионът“.

— Не си... бил ти — уж небрежно изрече тя.

Куин обърна за миг глава, за да я погледне, и отново се втренчи в пътя.

— Не. Не бях аз.

Морган доби неприятното усещане, че го е обидила.

— Трябваше да попитам.

— Знам.

— Съжалявам.

Той отново я погледна, този път с крива усмивка.

— Защо? И двамата знаем кой съм. Трябва да си идиот, за да не ме подозираш, Морган, а ти не си. Освен това доверието е нещо, което тепърва ще градим, нали помниш?

— Просто ми се иска...

— Какво?

— Ами просто ми се иска Нощната сянка вече да е направил хода си и всичко да е приключило. Не мисля, че ще издържа още два месеца.

— Нещо ми подсказва, че няма да се бави толкова. Трудно ще устои на колекцията на Банистър, повярвай ми. Ще се изненадам, ако изчака и две седмици.

— Интуиция? Или опит?

— По малко и от двете, предполагам. — Куин ѝ отправи още една усмивка. — Нали затова съм тук, забрави ли? Да помогна като експерт в тази област. Крадец, който е по петите на крадец.

Тя въздъхна:

— Ще ми се да не изглеждаше толкова дяволски доволен от ситуацията.

Той ѝ се ухили.

— Не ми обръщай внимание. След обяда ще се почувстваш по-добре.

Морган кимна и едва сега се огледа да разбере къде отиват.

— „При Тони“?

— Така смятам, освен ако нямаш други предпочитания.

— Не, там е добре. Алекс?

— Хмм?

— Нощта, когато се срещнахме, ти открадна една кама от музея.

— Да — съгласи се той спокойно.

— Не вярвам да си я върнал после.

— Не.

Гласът му прозвуча развеселено и Морган се зачуди дали не му изглежда невероятно наивна. Но трябваше да попита.

— А оттогава? Ако си откраднал още нещо, би ли ми казал?

Куин тъкмо вкарваше колата в паркинга на ресторанта, когато ѝ отговори. Гласът му звучеше съвсем делово.

— Не, Морган, не бих ти казал.

Паркира колата, замълча и преди да изгаси мотора, я погледна с лека усмивка.

— Още ли държиш да обядваш с мен?

Поглеждайки в тези омайващи зелени очи, Морган се чу да въздиша, а после да казва:

— Разбира се.

Не беше изненадана. Нито пък Куин. Да върви по дяволите.

Почти през целия ден в навечерието на благотворителното парти, където отново щяха да са заедно, Морган не преставаше да си повтаря, че връзката ѝ е Куин не е много умна. Това не я изненада, защото тя разнищваше темата още от нощта, когато го срещна за първи път. Но и сега предупредителният вътрешен глас не постигна повече, отколкото през изминалите седмици.

Изведнъж, тъкмо бе започнала да се облича, ѝ просветна, че всичките ѝ протести и съмнения са от интелектуално, а не от емоционално естество. Емоционално тя бе взела решение за Куин много отдавна.

Докато следваше инстинктите и чувствата си, не се колебаеше да се довери на Куин. Не бе толкова сигурна по отношение на Алекс Брандън — отчасти, подозираше тя, защото не бе докрай убедена, че наистина съществува. Един психолог без съмнение щеше да намери за интересен този факт, както се бе сторило и на Сорм, ала истината бе, че след като години наред бе слушала за подвизите му и бе имала няколко драматични нощни сблъсъка с него, „Куин“ бе най-реалният мъж, когото познаваше.

Тъй или иначе безпокойството нямаше да ѝ донесе нищо добро и Морган реши да следва инстинктите си. Нищо чудно това да се окаже безразсъдна глупост, но щом като бездруго се случваше на всеки, може

пък да ѝ беше време и на нея. Преди буквално да налети на Куин в тъмния музей — повече от два месеца оттогава, — действията ѝ в житейски план бяха колкото практични, толкова и разумни.

Не че се оплакваше. И все пак се усещаше по-жива, откакто го срещна. И дори връзката им да се окажеше кратка колкото времетраенето на „Загадките“, тя обещавахе да е паметна, какъвто бе той самият.

Тъй че защо да не се наслаждава на момента?

Морган бе установила за себе си, че благотворителните партита, на които бе присъствала досега, са или приятни, или невероятно отегчителни; тъй като единствената цел бе да се съберат пари за някоя значима кауза (в този случай — да се подпомогнат някои от частните музеи, обект на обири през последните седмици), логично бе да не се пилеят средства. Храната бе доста скромна, а развлеченията — не особено вълнуващи. Тъй че да прекараш приятна вечер означаваше, че партито наистина се е радвало на успех.

Въпросното парти бе организирано от директорите на няколко музея — джентълмени, които не се славиха с приключенски дух или любов към абсурдното — и изборът им на развлечения беше, най-меко казано, ограничен.

— В това има нещо — обади се Куин, навеждайки се към Морган, за да го чуе през шума, изпълващ просторното помещение. Изражението му бе печално.

Тя потръпна при поредния изблик на хаотични звуци, изпълнявани от един оркестър, който изглеждаше тъй, сякаш се бе появил от зоната на здрача на дилетантите.

— О, да, има нещо — ритъм, на който да танцуваш. Само че, моля те, не ме кани.

Той се ухили.

— Мисля, че вече изпълнихме дълга си. Изслушахме речите, хапнахме и водихме интелигентни разговори със съседите по маса. — Той огледа масата, която, както и всички останали в залата, побираше дванайсет души, а сега бе празна, с изключение на тях двамата и една двойка влюбени на отсрещната страна, погълнати един от друг.

— Повечето се „спасиха“ още преди половин час — отбеляза Морган, притваряйки очи при ентузиазираното солово изпълнение на барабаниста.

Куин се наведе още по-близо към нея и тя почувства топлия му дъх по врата си.

— Проявили са здрав разум. Защо не ги последваме? Нощта е чудесна, а аз знам един бар на две пресечки оттук. Какво ще кажеш? Хайде да се откажем от това мистериозно пилешко блюдо и да глътнем малко чист въздух — и по чаша свястно кафе.

Морган приветства предложението му, макар да се чувстваше малко виновна, че се присъединява към напускащите масово сградата.

— Трябва да намеря Кен и да му кажа, че е свършил добра работа — рече тя на Куин.

— Кажи му го в понеделник в музея — предложи той. — Дотогава физиономията ти ще изглежда съвсем искрена.

Тя не се сдържа и прихна:

— Няма ли нещо священо за теб?

Като я превеждаше през джунглата от издърпани столове и случайните — и необясними — танцуващи, Куин каза:

— Имаш предвид в сферата на доброто възпитание и обноски? Разбира се. Просто вярвам, че трябва да сме напълно честни към себе си — особено пък, когато се налага да лъжем от учтивост.

Морган се замисли върху думите му, докато се измъкваша от хотела, където бе организирано партито. Тъй като нито един от двамата не носеше връхна дреха — Куин бе с черен — смокинг, а тоалетът на Морган се състоеше от черни панталони, златиста блуза и сако в тон с тях, — не им се наложи да се наредят на дългата опашка, проточила се откъм гардероба, и само след няколко минути се озоваха на тротоара.

— Удобно ли ще ти е с тези токчета или да взема колата? — попита Куин.

— Накъде ще вървим?

Хотелът се намираше на един от многобройните, но не особено стръмни хълмове на града и Куин посочи надолу.

— Ще издържа няколко пресечки — увери го тя и пое тържествено предложената ѝ ръка.

Докато вървяха по тротоара, Морган мълчаливо се съгласи с него, че нощта е красива. Без дъжд, без мъгла, само съвсем лекичък бриз. Беше хладно, без да е студено, а градът изглеждаше блестящ и изпълнен с цветове. Чудесна вечер за спокойна разходка.

— Много се умълча, Морган. Нещо не е наред?

Тя се взря в ръката си, деликатно положена върху неговата, пое глътка от свежия нощен въздух и отново впери поглед напред.

— Не, просто си мислех. Винаги ли си честен със себе си, Алекс?

— Всеки, който играе... двойна игра, трябва да е.

— Двойна игра — бавно повтори тя. — Това ли правиш?

Той замълча за миг, после заговори с необичайно сериозен глас:

— Бих могъл да кажа, че когато бях момче, така и не можах да реша какъв искам да стана, но няма да е истина. Истината е, че притежавах известни... таланти, които не подхождаха съвсем за една средна кариера.

— Като например? — Морган помисли, че ще каже нещо за отваряне на ключалки или сливане с нощта, но отговорът му бе далеч по-сложен.

— Способността ми да използвам въображението си, когато се наложи. Способността да се справям добре под... необичайно по характер напрежение. Способността да работя съвършено сам — и да ми харесва. — Той вдигна рамене. — Не знам с какво щях да се заловя накрая, но в колежа един приятел ме помоли да... прибера нещо от къщата на декана една нощ. Направих го. И ми хареса.

Морган го изглежда сериозно.

— От колежанските лудории до професионалните кражби пътят е дълъг.

Той се усмихна.

— Така е.

— Случи ли се нещо, което да... скъси разстоянието? Имам предвид — нещо с теб.

— Трагедия, която да ме тласне към престъпния живот?

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Веднъж май споменах нещо подобно, нали?

— Да. И с право се съмняваше. — Бяха стигнали до бара и Куин спря на тротоара, обръщайки се към нея с едва забележима печална усмивка. — Не беше нищо толкова... романтично или донкихотовско, скъпа, нито пък разгорещено решение, взето под напора на болезнено обладали ме чувства. Направих съзнателен, внимателно премислен, хладнокръвен избор. Без извинения. Без съжаления.

Морган въздъхна и се освободи от ръката му.

— Имам нужда от чаша кафе.

Усмивката му още повече се изкриви.

— Не те улеснявам особено, нали?

— Не. Но и никога не си казвал, че ще го правиш. — Тя се опита да прозвучи шеговито.

Куин се взря в лицето ѝ за миг, после наведе глава и я целуна. Беше кратка, ефирна целувка и въпреки това Морган едва не се разтопи. Добре че ръцете му бяха на раменете ѝ и я държаха здраво. Когато той доста рязко се отдръпна, стори ѝ се, че сякаш изруга, но не бе съвсем сигурна.

Куин я обърна ловко с лице към вратата на бара и каза:

— Може и да не си забелязала, но вече е единайсет.

Морган се остави да я извъртят, но когато отговори, в гласа ѝ прозвуча издайническо разочарование.

— Не можеш ли да пропуснеш една нощ?

— Тази не — но ще видя какво мога да направя в бъдеще.

Щом влязоха и се настаняха на една маса в препълненото заведение, Морган се запита накъде ли ще тръгне разговорът, ала Куин вече го беше решил и за нейна изненада, пожела да говорят за нея.

— Моето семейство? — Тя го изгледа смаяно. — Защо питаш?

— Щом излизаме заедно, трябва да се опознаем — каза той със сериозен тон. — Нищичко не знам за теб.

И тъй, все още малко объркана, Морган му описа накратко един живот, който според нея бе съвсем обикновен. Едно дете в семейство от средна класа; внезапната смърт на родителите ѝ в автомобилна злополука, когато е била на осемнайсет, и скромното наследство, с което бе успяла да завърши колежа; летни археологически експедиции в различни части на света; работата и длъжностите, които бе заемала през годините.

— Доста дълго си била сама — отбеляза той.

Тя кимна.

— Горещо-долу шест години, откакто завърших колежа. — Като се взираше в него, бавно добави: — Някога бях сгодена за кратко — лятото, преди да завърша.

— Какво се случи?

Досега Морган не бе разказвала никому за това, но установи, че думите ѝ идват с лекота и дори малко се постресна от този факт.

— Беше студент по археология като мен, струваше ми се, че между нас има много общи неща. Поне така си мислех. Появиха се обаче предупредителни симптоми... на които трябваше да обърна повече внимание.

— Предупредителни симптоми?

— Аха. Обичаше да ме гледа облечена по точно определен начин — в прилепнали пуловери и къси поли например. Разсъжденията и мненията му сякаш винаги бяха по-важни от моите. Всъщност никога не искаше да говори с мен за нещо, което наистина ме интересуваше — дори за археология. Непрекъснато ми казваше как да си нося косата, колко грим да слагам, какъв парфюм да употребявам. — Поклати глава и насила се усмихна. — Накрая осъзнах, че за него е без значение коя съм всъщност. Интересуваше го само как изглеждам. И как изглеждаме заедно. Смяташе, че всички приятели му завиждат, защото съм изглеждала...

— Секси? — тихо попита Куин.

— Нещо подобно. Не исках да повярвам, че е така, че може да е толкова... повърхностен. В началото на последната година в колежа ни направиха тест за интелигентност.

— И твоят коефициент бе по-висок от неговия? — предположи Куин.

Морган се бе загледала намръщено в чашата с кафе.

— Двайсет точки. Отначало не повярва. Непрекъснато повтаряше, че някой е оплескал теста. Накрая изгубих търпение и му казах, че и преди съм имала по-висок резултат и че тестът е точен. Тогава той... той просто ме изгледа шокирано. Очите му ме изучаваха от главата до петите в пълно неверие и не можа да отвърне нищо. Тогава го сторих аз. Върнах му пръстена и се разделихме.

— Морган?

Тя погледна през масата към Куин.

— Ако един мъж не може да забележи интелигентността и проникателността в очите ти, той трябва да е или сляп, или невероятно глупав. — Неговите собствени очи внезапно се засмяха. — И, разбира се, трябва да е сляп или от камък да не забележи колко великолепно изглеждаш в прилепнали пуловери.

Морган също се засмя, но отговори сериозно:

— Това ме направи войнствена, но не и огорчена. Реакцията към външността на някого в края на краищата е нещо несъзнателно, затуй едва ли мога да виня хората, задето забелязват моята. Проблем е само когато не могат да проникнат отвъд нея. — Замълча, после добави: — Ала трябва да признаеш, че при мен външният вид и същността ми си противоречат повече от обичайното.

Куин изглеждаше замислен.

— Ако говорим за първите впечатления, може и да е така. Но твоят ум, Морган, е едно от най-очарователните ти притежания. И колкото повече те опознавам, толкова... картината е по-пълна.

— Мисля, че това бе комплимент — каза тя предпазливо.

Той се усмихна.

— Така е.

— Ами благодаря. — За първи път Морган усети известен свян. — Няма ли да ставаме? Сигурно минава единайсет и ако трябва да... вървиш на работа... в полунощ...

Няколко минути по-късно, на път към колата му, Куин каза:

— Ще те взема утре сутринта в десет, става ли? Първо зоологическата градина, а после и нашия пикник. Хотелът ми осигурява пакетирана храна за целта.

— В десет? Няма да можеш да се напиш като хората — запротестира тя.

— Няма проблем, не се тревожи. — Той отключи колата и отвори вратата на Морган, после заобиколи и седна на шофьорското място. — Бързо се напивам.

Морган продължаваше да мисли за това и след като я бе оставил при вратата с толкова лека целувка, та не бе сигурна дали не я е измислила. Съблече елегантните дрехи, нахлузи къса трикотажна нощница, свали грима и освободи косата си, после се сви на дивана и се загледа в някакъв стар филм по телевизията, без да вижда нищо.

Куин ще дежури в музея, мислеше тя. Облечен целият в черно, с надяната на лицето ски маска. Невъоръжен, понеже никога не носеше оръжие — поне според това, което бе чела, и си отбеляза наум да го попита, — и сам, защото така му харесваше. През една дълга студена нощ. Колко още нощи трябваше да изминат, преди капанът да щракне или да се провали? Ами след това? Още не го бе питала за това и не

беше сигурна, че ще го направи. Може би щеше да е по-добре просто да изчака и да види какво ще ѝ донесе бъдещето.

Ала търпението не бе от силните страни на Морган. И никой не знаеше това по-добре от нея.

На известно разстояние от среднощните размишления на Морган и съвсем не в музея, който би трябвало да наблюдава, Куин се бе облегал назад в удобния си стол и сочеше една точка върху чертежите, разпръснати върху масичката за кафе.

— Ето слабото място, направо ще ти извади очите: запечатаната неизползваема врата близо до складовите помещения в мазето. Но е толкова отдалечена от изложбата, че няма начин да не задействаш поне дузина охранителни устройства по пътя.

Домакинът му, който се бе изправил до стола, кимна:

— Да, знам. Каза, че имало и друг начин?

Куин потупа отново скицата с пръст, този път посочвайки климатичната инсталация на сградата.

— Тук има още едно слабо място. С правилна подготовка можеш да го накараш да заработи за теб.

След миг-два размисъл мъжът отново кимна.

— Да, мисля, че разбирам какво имаш предвид.

— Наистина е много просто — продължи Куин. — Охранителната система е почти непробиваема. Почти. С толкова много персонал — пазачи, кръстосващи из цялата сграда, онези във фойето, а също и компютърната зала с нейния монитор, покриващ почти целия музей, ще е невъзможно да направиш дори крачка по коридора, без да бъдеш забелязан. Ала ако успееш да неутрализираш пазачите, преди да влезеш в сградата, ще е направо фасулска работа да се промъкнеш през мазето и да отрежеш електрозахранването на сградата — и тогава цялата електронна система за сигурност ще е безполезна.

— Не може да няма автоматична сигнална уредба, ако захранването спре — отбеляза другият.

Куин се усмихна.

— Има. За това ще използваш мобилен телефон и ще се обадиш на охранителната компания „Ейс Сикюрити“ и ще съобщиш за повреда в системата. И тъй като ще знаеш тайния охранителен код, те ще се

разтревожат само ако системата не работи повече от час. Но дотогава ти отдавна ще си си тръгнал.

— Знаеш кода?

— Кодът, името на старшия нощен пазач и... точната схема на електрозахранването на цялата сграда.

Другият мъж се взря в него с хладна усмивка.

— Поздравления. Можех да се закълна, че Морган няма да се изпусне за тези неща дори пред любовника си.

— Винаги имам повече от един източник на информация — спокойно обясни Куин.

— И Морган е един от тях?

Куин се облегна назад в стола и нехайно кръстоса крака. Усмивайки се хладнокръвно, с равен глас каза:

— Морган ми е полезна по начин, който едва ли си представя.

ПЕТА ГЛАВА

В понеделник Морган вече бе почти напълно убедена, че единствената цел в живота на Куин е да я измъчва. Колекцията на Банистър и залавянето на крадеца бяха на заден план. Всичко, което искаше той, бе да я доведе до състояние на безсънни нощи, изгризани нокти и високо кръвно налягане, да не говорим, че постепенно губеше разсъдъка си.

Неделята бе планирана в този дух. Първо, зоологическата градина, където ѝ показа, че обича животните и това още повече я обезоръжи, след туй пикникът... Пикникът...

От хотела му бяха приготвили храната, а той бе взел със себе си дебело одеяло. Сякаш на тяхна страна, времето ги дари с мек сух ден, щедро слънце и лек бриз. Паркът, който бяха избрали, не бе от най-посещаваните дори в такъв красив ден и те се чувстваха напълно необезпокоявани — като се имаше предвид, че бяха навън, — а тъй като другите хора, излезли на разходка или на пикник, също се уединяваха, мястото бе тихо и спокойно.

Както винаги, Морган се чувстваше напълно комфортно с Куин. Разговорът им бе обикновен и непринуден и той все го насочваше към нея по време на обяда, задавайки ѝ още въпроси за миналото и живота ѝ. След обяда обаче го заинтересува нещо по-различно.

Дори в понеделник сутринта Морган все още се чувстваше с омекнали колене и определено замаяна от спомена за това. Той не бе разкопчал дори едно копче от блузата ѝ, а ръцете му не се бяха спускали по места, които предизвикват неодобрително мръщене в църквата, и все пак бе успял да я прелъсти напълно — с целувки. Никога досега не бе изпитвала нещо подобно на томителното безпаметно желание, което той пораждаше у нея. Беше едновременно емоционално и физическо, един толкова абсолютен копнеж, че бе напълно завладяна от него. И от Куин.

— Нарочно го правиш — малко немощно го бе обвинила тя, когато най-сетне бе престанал да я целува. Лежеше на одеялото, което

бе добре дошло, иначе краката ѝ нямаше да я удържат.

Усмивайки се, докато галеше пламналата ѝ буза с уверени пръсти, ала с потъмнели очи, Куин бе промърморил с леко презрезгавял глас:

— Разбира се, че го правя нарочно. Искам да ме желаш, скъпа моя.

Тя бе възкликнала спонтанно, смаяна от отговора му, ала думите му не бяха в състояние да я притеснят. Радваше се, че си беше замълчала, защото ако бе казала за какво си мислеше в онзи момент, сигурно щеше да продължава да се изчервява и в понеделник. „Желая те! Кога ще те имам?“

Макар че ако бе задала открито въпроса, може би Куин нямаше да я остави пред вратата и късно следобед, сбогувайки се само с лека целувка. А може би пък щеше.

— Тази вечер имам много работа — бе казал извинително, преди тя да успее да го покани вътре. — Но сигурно ще се видим по някое време утре в музея.

Не прилича на уговорена среща, умуваше Морган в понеделник. Мислеше за това — и за него — цялата сутрин и направо полудяваше от спомените от предния ден. Нарочно се забави за обяд — с надеждата той да се появи, ала трябваше да хапне сама в едно кафене близо до музея. (Навярно той си отспиваше. Сигурно точно това правеше.) Щом се върна на работа, завари музея препълнен, няколко проблема, които се нуждаеха от вниманието ѝ, и никакъв Куин. В четири часа, докато правеше още една обиколка на изложбата, вече бе толкова обсебена от мислите си, че дори не чу името си по радиоуредбата.

— Морган?

Тя откъсна поглед от витрината, където бе изложен диамантът „Болинг“, и видя Макс, застанал до нея.

— О-о. Здравей, Макс.

Той се усмихваше бегло, ала в проницателните му очи се четеше загриженост.

— Добре ли си?

Тя примигва.

— Разбира се. Защо?

— От десет минути те викаме по уредбата.

Морган имитира усмивка.

— Съжалявам. Нещо съм се... разсеяла. Някакъв проблем?

— Не. Разговарях с една репортерка от „Кроникъл“ за изложбата. Тя е довела фотограф да направи няколко снимки на колекцията — и на нас. Изложбата е толкова успешна, че ставаме известни.

Фотографи... Днес косата ѝ бе пусната свободно и не изглежда много делова или изискана, помисли Морган. Погледна се да види с какво е облечена и с лека изненада установи, че е с къса черна пола и дълъг виолетов пуловер. И виолетови обувки с висок ток. Виолетови? Странно. Не си спомняше да има виолетови обувки. Откъде ги бе взела? Добре ли изглеждаше за снимка във вестника? Надяваше се да е така.

— Морган?

Тя отново погледна Макс и не повярва на ушите си, когато чу собствения си глас да пита сериозно:

— Може ли да се снимам с виолетови обувки?

Макс, човек с редки качества, който не само че никога не се поддаваше на изненади, но и бе необичайно прозорлив по отношение на хората, ѝ отвърна, без да мигне:

— На мен ми харесват.

Морган усети как се изчервява.

— Хмм. Добре.

Той се усмихна.

— Имаш ли да ми кажеш нещо?

Тя вдигна ръка и потърка раздражено челото си, установявайки, че се е намръщила. Дали не се бе мръщила така през целия ден?

— Не, всъщност... Хайде да ходим да се снимаме.

Макс не настоя. Но Сторм прояви по-голямо любопитство, когато по-късно през деня Морган ѝ отговори напосоки точно преди да затворят музея.

— Ще си припомня, щом стане нужда — сериозно каза Сторм.

— Какво ще си припомниш? — Да я убият, Морган не се сещаше какво е казала. Или дори за какво са разговаряли.

— Къде да си купя от тези удобни виолетови обувки.

Морган се втренчи в нея.

— Не си спомням да сме говорили за обувки.

— Не. Попитах те казали ли са ти, че тази вечер сме с един пазач по-малко.

Като се облегна малко отпаднало на рамката на вратата в компютърната зала, Морган избъбри:

— Господи, не съм чула.

— Доста си разсеяна днес — съгласи се Сторм.

— Разсеяна? Просто не съм тук. Не знам какво става около мен. Някой можеше да си излезе с цялата колекция на Банистър и пак нямаше да забележа нищо. — Тя се намръщи. — Защо ще бъдем с един пазач по-малко?

— Заради този ужасен грип. Стив мислеше, че ще се справи, но жена му се обади и каза, че е на легло и няма да излиза навън поне още няколко дни.

Морган се намръщи още повече.

— Не може ли да го замести някой от „Ейс“?

— Не. И тях ги е налетял грипът. Макс каза, че един пазач повече или по-малко не е фатално и Улф се съгласи. Не искат да рискуват да пуснат нов човек в музея, особено както няма време за пълна проверка на самоличността. Искях само да се уверя, че знаеш за това.

— Благодаря. — Морган погледна към часовника си и въздъхна. — Май ще се прибера направо вкъщи.

— Добре ще направиш. Хмм... как беше пикникът вчера?

Морган буквално почувства как очите ѝ се разфокусират, а лицето ѝ конвулсивно потреперва, ала това бе нищо в сравнение със състоянието на коленете ѝ. Затвори очи и леко разтърси глава, опитвайки се да пропъди влудяващите спомени.

— Охо! — промърмори Сторм.

Отваряйки предпазливо очи, Морган с огромно усилие успя да фокусира погледа си върху своята приятелка.

— Просто не е честно един мъж да има такова въздействие върху мен. Не вярвам да се разболявам от грип.

— И аз не вярвам. Това, което си пипнала, няма да мине толкова бързо.

Морган най-сетне се отдели от рамката на вратата, като установи с облекчение, че коленете ѝ отново са стабилни, и имитира усмивка:

— Не, но може би ще се науча да се справям с положението поне да не губя... контрол. Един здрав сън ще ми се отрази добре.

— До утре тогава.

Морган се прибра у дома, както обикновено. Четири пресечки. На токчета. Във фойето на жилищния блок свали обувките си и като ги взе в ръка, се заизкачва по стълбите — в момента асансьорът беше в ремонт — към апартамента си на третия етаж. Щом влезе вътре, захвърли обувките напосоки към спалнята, пусна телевизора да чуе новините и включи кафеварката.

Вършеше всичко механично като робот. Подгръ яхнията от предната вечер и я изяде, без изобщо да усеща вкуса на храната. Щом свърши, почисти кухнята, наля си още една чаша кафе и я отнесе във всекидневната.

Беше около единайсет и половина вечерта, когато мозъкът ѝ най-после започна да работи нормално, задействан от случайно изпуснатата през деня забележка на Сторм: „Доста си разсеят днес“.

Разположила се беше на удобния диван, все още облечена с полата и пуловера, но по чорапи, с вдигнати на възглавниците крака, като се мръщеше към телевизора, чийто намален звук едва долавяше. Бавно, но неумолимо започна да я завладява неконтролируема ярост. Чувството бе великолепно. Умът ѝ бе ясен, сетивата остри и за първи път от няколко дни усети как гледа право към нещо, от което той с всички сили се бе старал да я отклони.

Да върви по дяволите! Той въшлив, скапан, долен крадец бе повторил стария си трик. С изкусното си обаяние на неустоим чаровник я бе накарал да повярва, че илюзията е истина; главата ѝ бе така завъртяна от Алекс, че бе пренебрегнала среднощните занимания на Куин.

О, беше задала обичайния завоалиран въпрос, не се бе замислила особено. А трябваше. Наистина трябваше.

Щом гневът я завладееше, Морган не си правеше труда да анализира действията си — нещо типично за нея. Намери чифт маратонки „Рибок“, напъха в тях обутите си в чорапогащник крака, грабна чантата си и излезе от апартамента, без дори да изключи телевизора.

Вместо да се втурне открито към музея, тя прекоси улицата и като се прикриваше в сенките, тръгна напред, призовавайки на помощ цялата ловкост, на която бе способна. Прехвърли дръжката ма чантата през гърдите, за да освободи ръцете си, но бе толкова завладяна от

мисълта да открие Куин, че забрави да държи едната си ръка върху флакона със спрей.

Не бе трупно да приближи незабелязано музея, но щом се озова там, трябваше да помисли къде би могъл да дежури Куин. Нищо от археологическите ѝ или административни познания не би могло да я насочи към възможните за един крадец наблюдателни пунктове, затуй трябваше да разчита единствено на здравия си разум.

Сигурно бе някъде горе, с ясна видимост върху музея, но не толкова високо, че да не може бързо да слезе долу, ако се наложеше, реши Морган. Внимателно разгледа сградите около музея и най-накрая се спря на една, която бе само няколко етажа по-висока и на разстояние, по-малко от половин пресечка. Щом стигна до нея, установи, че изборът ѝ е идеален. Жилищен блок с пожарна стълба, който в момента се ремонтиреше и бе изпразнен от наематели и любопитни портиери.

Пет етажа. Морган стисна зъби и се заизкачва, опитвайки се да не вдига шум, като се проклинаше наум, че е забравила да си вземе фенерче. Луната и осигуряваше известна светлина, но заради разположението си повечето време пожарната стълба тънеше в непрогледен мрак. Кое то всъщност бе причината, реши тя по-късно, мъжът да я завари неподготвена.

Стана толкова бързо, че Морган нямаше време да извика. Бе внезапно сграбчена и притисната към едно яко тяло, ръцете ѝ бяха обездвижени и едно парче плат със сладникава миризма покри носа и устата ѝ. Опита да се съпротивлява, макар че се мъчеше да сдържи дъха си, и осъзна смътно как тежката ѝ чанта се удря в металните пръчки на пожарната стълба, издавайки невероятно силен звук.

Дробовете ѝ крещяха за въздух, а ноктите ѝ се впиваха в тялото на нападателя, докато внезапна силна болка в глезена не я накара да проумее, че е ритнала стълбата, за което бе наказана. Усети как очите ѝ унесено се затварят и щом силата започна да напуска тялото ѝ, съзнанието ѝ бе пронизано от една последна тревожна мисъл.

Във всички стари готически романи, които помнеше, героинята винаги се втурваше да преследва някого в нощта, сама и невъоръжена, само защото е чула подозрителен шум или я е осенило внезапно хрумване. Това винаги я вкарваше в беда, освен това бе задължително

облечена в прозрачна нощница или нещо, също толкова неподходящо за среднощни разходки.

Морган винаги се бе присмивала на тези героини, обещавайки си никога да не попада в опасна ситуация по подобен глупав и неподготвен начин. И досега бе успявала в това поне наполовина. Нали все пак, като се втурна — сама и невъоръжена — да помага на Куин, когато бе пленен от онези бандити, поне бе подходящо облечена.

Този път, помисли си раздразнено, не само не бе взела необходимите предпазни мерки, ами дори не бе проявила достатъчно здрав разум да си сложи джинси.

Усещаше силното тяло на нападателя зад себе си, усещаше безпощадната сила на една ръка, която сякаш я разсичаше на две, и доби неясното чувство — една странна, но успокояваща сигурност — че това не бе Куин. После хлороформът си каза думата и докато се отпускате върху мъжа, усети как късата и пола се качва на бедрата.

По дяволите, защо не си обух джинси...

Чу някакви гласове. Мъжки гласове. И двата познати. Лежеше на нещо много твърдо, студено и неудобно, но, изглежда, бе завита в одеяло и се почувства странно спокойна. Не можеше да отвори очи, нито дори да помръдне, но чуваше отлично.

— Ще се оправи ли?

— Да, надявам се. Хлороформ — кърпата лежеше на пожарната стълба до нея.

— Какво, по дяволите, е правела тук?

— Беше в безсъзнание, когато я открих и ти се обадох, тъй че не съм имал време да я попитам.

— Е, добре, а според теб? Какво мислиш, че е станало?

— Мога само да предполагам. Може да ме е заподозрял и да е дошъл да ме търси — или да ме наблюдава, или да се отърве от мен. Носил е хлороформ със себе си — нещо, което не мисля, че винаги прави; явно възнамерявал е да приспи някого. Морган сигурно го е изненадала, качвайки се по пожарната стълба. Не е могъл да я избегне и е трябвало да се отърве от нея. Ако не бях чул шума и не бях дошъл тук да проверя, може би щеше да има време да свърши работата си докрай. Тя има дяволски късмет, че не я е хвърлил през парапета в алеята.

— Добре, добре, успокой се.

— Съвършено спокоен съм — каза Куин с глас, който режеше. Джаред изпусна нещо като въздишка.

— Окей, ще говорим за това по-късно. Нали си ме извикал да ти помогна?

— Ако не възразяваш. — Куин също въздъхна, но някак на пресекулки. — Не очаквам да се случи нещо тази нощ, но не ми се иска да оставям мястото без наблюдение. Трябва да отнесе Морган в апартамента ѝ и да се уверя, че ще се оправи.

— Няма проблем, предупредих Дани да не ме очаква до сутринта.

— Благодаря. О, можеш да задържиш телефона.

— Как смяташ да я отнесеш? — В гласа на Джаред прозвуча развеселено любопитство.

— На ръце.

— Пет етажа, четири пресечки и още три етажа?

— Не е толкова тежка — отвърна Куин малко разсеяно. Сега гласът му звучеше по-ясно, защото бе коленичил до нея.

В този момент, дори да можеше, Морган не би отворила очи. Все още съвсем отпусната, но напълно в съзнание, тя усети как я повдигат и поемат в обятия, които мигновено разпозна — само по докосването. Чу как от устните ѝ се изплъзна тихо възклицание, толкова чувствено, че изпита неудобство и се зачуди дали Джаред я е чул. Щеше да е достатъчно лошо, ако Куин бе чул...

Усети как слизат по някакви стълби, макар да не чуваше нещо, и осъзна, че Куин съумява да се движи безшумно, дори по пожарна стълба с нея в ръце. Усецаше, че я носят с такава лекота, забави възстановяването ѝ от действието на хлороформа може би с пет или повече минути.

Когато Морган най-сетне успя да отвори натежалите си клепачи, пожарната стълба бе останала зад тях и Куин вървеше по тротоара. С усилие на волята тя успя да повдигне главата си от рамото му и макар пристъпът за повръщане да бе много силен, съумя да се сдържи.

— Аз... мисля, че ще мога да ходя — произнесе със слаб дори за собствените си уши глас.

Куин я погледна, без да намалява крачка. На светлината на уличните лампи лицето му бе безизразно, а гласът му прозвуча необичайно равно:

— Съмнявам се. Десният ти глезен е лошо ударен.

Увита в одеялото, Морган не можеше да види краката си. Опита да помръдне десния си крак, за да провери и прехапа устни от болка. Като си припомни борбата с непознатия, се сети, че сигурно се е ударила в пожарната стълба.

Сгушена в прегръдките на Куин, тя се взираше в профила му и отчаяно ѝ се прииска да не бе предприемала това безразсъдно излизане по нощите. Имаше наистина пълното право да е бясна, по дяволите, ала ето какво се случи и сега, докато той я носеше към къщи — сякаш бе нейният бодигард, — тя се почувства странно уязвима и виновна. Но заедно с тези мисли на повърхността изплува още една и я накара да се почувства малко по-добре.

Ако не беше се сблъскала на пожарната стълба с онзи мъж, който и да бе той, непознатият би могъл да нападне Куин — и навярно нямаше просто да го приспи.

„Или да ме наблюдава, или да се отърве от мен.“

Морган потрепери и почувства как ръцете му я притискат по-силно.

— Почти стигнахме — каза той.

Тя отново отпусна глава на рамото му и затвори очи, усетила пристъп на повръщане. Явно гаденето не бе единствената последица от хлороформа, защото, отново се унесе — този път само за няколко минути. Когато отвори очи, Куин тъкмо отключваше вратата на апартамента ѝ. Сигурно по някое време бе извадил ключовете от чантата ѝ, смътно си помисли тя.

Вече в апартамента, той я сложи да седне на дивана, с крака на възглавниците. Беше много внимателен и все пак дъхът ѝ секна, когато нараненият ѝ глезен се опря в твърдата повърхност. Болката не бе толкова ужасна, но я пробождаше, щом се опиташе да премести крака си или докоснеше нещо.

Куин се изправи и се втренчи в нея, лицето му продължаваше да е напрегнато. На меката светлина на лампите във всекидневната зелените му очи изглеждаха притворени. Облечен бе в своя работен костюм, черен от горе до долу, и щом погледна към него, той пусна ключовете на масичката за кафе, после разкопча колана с инструменти от кръста си и също го остави там. Погледна към включения ѝ с намален звук телевизор, после отново се взря в нея и каза просто:

— Ще ти донеса лед за глезена.

Останала сама в тихата всекидневна, Морган измъкна ръцете си изпод одеялото. Установи, че чантата ѝ все още е праметната през гърдите и се освободи от нея, като изхлузи дръжката през главата си. От тежестта ѝ заключи, че единственото липсващо нещо са ключовете, явно нападателят не се бе опитвал да я ограби. Метна чантата на масичката за кафе и тя тупна върху колана с инструментите на Куин.

Един поглед върху часовника на видеото ѝ даде да разбере, че още няма един часът, което я изненада. Как бе възможно толкова много неща да се случат за такова кратко време?

Заслушана в потракването на ледените кубчета в кухнята, тя предпазливо се наведе напред и разгъна одеялото, за да види краката си. При гледката на десния си глезен потръпна. Дори през набрания ѝ чорапогащник подутината и посиняването се виждаха ясно. Щом опита да помръдне крака си, я прониза пареща болка, но поне можеше да го движи, което означаваше, че нараняването не е много сериозно. Усети главата си бистра, вече не ѝ се гадеше толкова, и изпита облекчение.

Куин се върна в стаята, в едната си ръка носеше торбичка с лед, а в другата — чаша кафе.

— Оставила си кафеварката включена — каза той, докато ѝ подаваше чашата.

— Бях много ядосана — призна Морган, избягвайки очите му. Гласът ѝ отново си беше нейният глас — още нещо, за което бе благодарна, защото мразеше да звучи многострадално.

Без да коментира думите ѝ, той взе една от декоративните възглавници от другия край на дивана и внимателно намести наранения ѝ крак отгоре. Постави торбичката с лед върху подутия глезен и отново излезе от стаята, но само колкото да донесе втора чаша кафе от кухнята.

Като се върна, седна до нея, тъй че двамата се озоваха лице в лице. Беше се наклонил малко, с лакът, опрян на облегалката на дивана. Допирът на крака му до нейния не ѝ позволи да усети облекчението от леда върху глезена и тя се запита гневно какво ли заклинание бе използвал, та тялото ѝ реагираше на неговото така моментално.

Куин отпи от кафето, остави чашата на масичката и я погледна с характерния си премерен поглед. С внимателно премерен тон запита:

— Би ли ми казала какво, по дяволите, правеше навън по това време? Осъзнаваш ли колко близо си била до смъртта?

— Планът не беше такъв.

— О, ти си имала план?

— Не бъди саркастичен, Алекс — не ти отива.

— Нито пък на теб ти отива да лежиш отпусната като вързоп върху някаква пожарна стълба. — Гласът му вече не бе толкова премерен. Сега звучеше по-грубо и отсечено. — Какво те накара да го направиш, Морган? Каква работа имаше на тази пожарна стълба?

— Теб търсех, не се ли сети? Не познавам друг, който може да бъде открит на покрива на изоставена сграда посред нощ.

Куин отказа да влезе в самоироничния ѝ тон.

— Защо ме търсеше? Защото днес не дойдох в музея?

— Не, разбира се, че не.

— Защо тогава?

— Казах ти, бях ядосана.

— Защо?

— Заради теб!

Той се намръщи.

— Заради мен? Защо? Какво съм направил?

Морган потърси спасение в кафето. Не можеше да се скрие, но поне щеше да има време да помисли, докато отпива от тъмната течност. Това обаче не помогна — когато заговори, в думите ѝ имаше малко сдържаност и много болка.

— Ти се закле, че няма да ме използваш отново. Каза, че не можеш да ми обещаеш, че няма да ме лъжеш, но се закле, че няма да ме използваш — нито мен, нито отношенията ни, за да си изиграеш картите. И това е почти цитат, по дяволите!

Той продължаваше да се мръщи.

— Морган, не съм се опитвал да те използвам.

— О, нима? Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че не се опитваш най-целенасочено да отклониш вниманието ми още от вечерта на партито у Лио, когато се появи в обществото като Алекс Брандън? Че не си използвал всичките превъплъщения на Алекс —

целия му чар и обаяние — да ме накараш да не задавам прекалено много въпроси за работата на Куин всяка нощ?

— Говориш тъй, сякаш аз съм двама души. — Тонът му бе странен и някак колеблив.

— Разбира се, че си — тутакси реагира тя. — С една приятна, спретнатичка линия, която ви разделя. Нощ и ден, черно и бяло, Куин и Алекс. Двама съвършено различни мъже. Само дете не е толкова просто. Ти нямаш раздвоена душевност и не си двама души. Просто притежаваш вроден талант на актьор.

— Тъй ли?

Тя кимна.

— О, да. Страхотен си. Искаш ли да ти кажа каква е логиката ти?

— Хайде, давай. — Гласът му прозвуча кисело.

— Седях тук с часове тази вечер и си мислех за теб, опитвайки се да разбера какво правиш всъщност и защо ме караш да се чувствам толкова объркана и неспособна да се владее — и най-сетне проумях.

Той я чакаше да продължи, мълчалив и с безизразни очи, вперил поглед в лицето ѝ.

— Мисля, че когато си решил да се появиш в обществото, е имало един малък проблем, който не си предвидил. Аз. — Тя издържа погледа му, решена да си изясни нещата докрай. — Между нас имаше нещо, нещо, което ти не можеше да пренебрегнеш. Нещо истинско.

Сигурно Куин беше усетил загатнатия в думите ѝ въпрос, защото кимна и сериозно каза:

— Имаше.

Морган се постара да не дава израз на облекчението си; почти бе сигурна, че той не би се преструвал, ако не изпитваше нещо. Почти. Продължавайки хода на мислите си, каза:

— И поради тази причина, понеже знаеше, че често ще бъдем заедно, ти се боеше, че мога да се досетя за някои неща, които не е желателно да знам.

— Може би за твое добро? — вметна той, малко или много давайки ѝ да разбере, че е на прав път.

— За това ще говорим по-късно — прекъсна го тя, като неумолимо се придържаше към темата. — Цялата работа е, че ти се е понаправила идеята да разсейваш вниманието ми, за да не се замислям

много какво върши Куин през нощта. И понеже си такъв превъзходен актьор, превърна Алекс в неустоим любовник.

— Не съвсем — промърмори той.

— Това — продължи тя и в тона ѝ се прокрадваха нотки на досада — бе част от плана. И макар да съм склонна да прощавам много неща, не съм сигурна, че мога да ти го простя.

— Морган...

— Чакай. Защитата ще вземе думата по-късно.

Той се усмихна леко и кимна.

Морган въздъхна.

— Може би ти наистина не смяташ, че ме използваш и не знаеш как ме караш да се чувствам, но точно това правиш. Не знам дали причините си заслужават. Не знам дали са достатъчно добри да извинят действията ти. Всичко, което знам, е, че използваше чувствата ми, за да скриеш каква е истинската ти цел.

— Каква е тя всъщност?

— Веднъж спомена, че има моменти, когато ти се налага да лъжеш всички. Смятам, че това е един от тези моменти. Целият ти хитър план да заловиш Нощната сянка не е толкова праволинеен, колкото ти се иска да повярваме. В тази история има някаква лъжа. Може би лъжеш Джаред, може би Макс и Улф, а мен — със сигурност.

— Смяташ, че целта ми е колекцията? — попита той сухо.

— Не.

— Не?

Тя се усмихна слабо на изненадата му.

— Не. Въпреки всичко здравият ми разум ми казва, че не е това. Не знам със сигурност какво се опитваш да направиш, но съм готова да се обзаложа, че крайната цел е да заловиш Нощната сянка. Усещам го в гласа ти всеки път, щом заговориш за него. Ти наистина го искаш, при това до болка. Толкова силно, че няма да позволиш на никой и нищо да застане на пътя ти.

— Така ли мислиш?

— Това чувствам. Може би Интерпол е мислел, че ще можеш да заловиш Нощната сянка, но ти не си тук за това. Може и да им играеш по свирката, но само защото така си избрал. Никой не ти дърпа конците, Алекс. Никой. Целият този план да заложеш капан беше твоя идея, нали?

Куин я изгледа продължително, после си пое дъх и бавно го изпусна.

— Мислиш прекалено много — измърмори той, после се усмихна и добави: — И прекалено добре.

— Тогава значи съм права?

Той се поколеба, после едва забележимо кимна.

— Капанът беше моя идея. Джаред не беше във възторг, но шансът да заловим Нощната сянка е нещо, което не му се изпускаше. Неговите... шефове в Интерпол не знаят какво правим тук.

Това бе изненада и Морган не успя да скрие смайването си.

— Не знаят? Искаш да кажеш, че всичко е неофициално?

Куин потри врата си с ръка и я погледна кисело.

— Морган, в практиката на Интерпол не влиза залагането на капани с колекции от скъпоценни камъни. Всъщност и двамата с Джаред може да свършим в затвора, ако се разчуе какво правим. Само ако не успеем, разбира се. Защото успеем ли, никой — освен пряко замесените — няма да разбере, че е било капан.

— Щом в Интерпол не знаят какви ги вършите, ти защо си на свобода? Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. Нека просто приемем, че Джаред е заложил малкото си братче. Шефовете му вярват, че той е тук като консултант, а аз му помагам с опита си в тази област. Джаред отговаря за мен.

Морган го погледна замислено.

— Останах с впечатлението, че вие двамата сте в обтегнати отношения. Нарочно ли го правите?

Куин я изгледа, имитирайки глуповата изненада.

— Казах ти, че повечето от нещата, които правя, са преструвки. Джаред наистина ми е сърдит през повечето време — смята, че съм безразсъден и поемам излишни рискове.

— Не думай.

— И на теб не ти отива сарказмът, Морган.

Тя се намръщи.

— Хмм. Значи ти си този, който отиде при Макс и го помоли да рискува колекцията си?

— Да, аз.

— Е, наистина съм впечатлена. Знаех си, че е готов на смели постъпки заради приятел, но ти трябва да си наистина нещо специално.

Лицето му доби обидено изражение.

— А ти не мислиш ли така?

— Престани. Знаеш какво искам да кажа.

Куин се усмихна.

— Да, знам. Истината е, че... Макс и аз се познаваме отдавна. Освен това, като чу за предишните „подвизи“ на Нощната сянка, помисли си, че залавянето на копелето е чудесна идея.

Морган продължаваше да се мръщи. Сигурна беше, че в момента Куин е честен с нея, но това не означаваше, че ѝ е казал всичко. Той притежаваше завидната способност да казва точно толкова от истината, колкото да я направи убедителна, без обаче да издава нищо от онова, което не би желал да се знае.

Беше обезпокоителен талант — и не ѝ помагаше да го разбере по начина, от който се нуждаеше. Проблемът беше, че тя все още не можеше да проумее какво движи този човек, какво го прави такъв, какъвто е. Всеки има някаква основна мотивация, някаква вътрешна сила, която го движи през живота и оформя решенията и избора му. Каква бе неговата?

Помисли си, че всичко щеше да си дойде на мястото, стига да проумееше каква е тя.

Бавно, опипвайки почвата за отговора на своя въпрос, Морган подхвърли:

— Веднъж ти споменах, че сигурно имаш някаква лична причина да преследваш Нощната сянка. Сега съм уверена, че е така. И това не е, защото е стрелял по теб. Защо, Алекс? Какво е направил, та те е настроил толкова? Как са се пресекли пътищата ви?

Миг-два Куин не отрони дума. Лицето му бе безизразно, без издйнически емоции и когато заговори, гласът му бе тих и напрегнат:

— Преди две години Нощната сянка уби човек, който просто имаше лошия късмет да се озове на неподходящо място в неподходящо време. Нещо не толкова необичайно по време на обирите на Нощната сянка. Само че този път жертвата бе някой, на когото държах.

— Кой?

— Казваше се Джоан. Джоан Брент. Беше на гости в една къща в Лондон и, изглежда, се е отбила в библиотеката на домакините, за да си потърси нещо за четене. Изненадала е Нощната сянка по време на работа и той я убил. Оставил една увехнала роза върху трупа ѝ.

— Звучи ужасно — прошепна Морган.

— Да. — Гласът му бе леден. — Беше на двайсет и две.

Морган се взря изпитателно в неумолимите му красиви черти, побояла се внезапно от нечие призрачно присъствие.

— Ти... си я обичал. — Това не беше въпрос.

Той поклати леко глава, каменното му изражение малко се поотпусна.

— Не по начина, който имаш предвид. Никога не съм имал сестра и Джоан ми бе много близка. Преди да дойда в Щатите, за да уча в колежа, бяхме съседи в Англия. Тя беше още дете, когато завършвах — осем години по-малка от мен, а после започнах често да пътувам, тъй че не се виждахме много. Когато я убиха, не я бях виждал близо шест месеца.

— Тя знаеше ли, че си Куин?

— Не. Доверявах ѝ се, но...

— Не си ѝ казал, защото си знаел, че ще се тревожи?

— Нещо такова.

След миг Морган кимна и бавно каза:

— Няма нужда да ти напомням, че отмъщението наказва по-скоро този, който копнее за него.

Куин се усмихна, но изведнъж очите му станаха твърди и студени като смарагди.

— Аз не искам отмъщение, Морган. Искам справедливост.

— Какъв вид справедливост?

— Най-добрия. Нощната сянка е прекарал живота си в колекциониране на красиви неща, повечето от които дълбоко е засекретил, тъй че само неговите очи да ги виждат. Седнал е сред съкровищата си и тайно им се наслаждава, защото притежава нещо, за което друг не би могъл дори да мечтае. — Куин отново се усмихна. — Тъй че аз смятам да му отнема всичко това. Смятам да го тикна в затвора, заобиколен от голи бетонни стени и мъже, които пет пари не дават за красотата. И искам да съм сигурен, че там ще изгние.

Морган потръпна от думите му, но се опита да смекчи впечатлението:

— Звучи ми като план.

В първия момент той я погледна мрачно, после лицето му се отпусна в усмивка:

— Така е.

Тя се взря в чашата, която въртеше в ръце, установявайки разсеяно, че кафето беше изстинало, после вдигна очи към него.

— Твоят план. Решил си, че можеш да заловиш Нощната сянка и си убедил всички останали — Джаред, Макс и Улф — да ти помагат.

Куин рече замислено.

— Смятам, че Макс убеди Улф. Никога не съм се разбирал особено с него. Винаги сме имали... проблеми с общуването.

— Не харесва крадците — сухо му напомни Морган.

— И това го има, разбира се. Но той винаги е бил малко ограничен по отношение на хора, които от време на време заобикалят закона. Смятах, че и Макс е такъв, но той ме изненада.

— Ти — каза Морган, — си опасен човек. Притежаваш невероятната способност да казваш скандални неща и в същото време да изглеждат съвсем разумни.

Куин тържествено заяви:

— Малко вроден талант и значителна практика.

— Хмм. Това не е единственият ти талант.

Той прочисти гърлото си.

— Не е ли ред вече защитата да вземе думата?

— Ако си въобразяваш, че ще излезеш оттук без обяснения, лъжеш се. — Гласът на Морган прозвуча безгрижно, но тя наистина бе разстроена и Куин знаеше това. Нарочно бе използвал слабостта ѝ към него, за да отвлича вниманието ѝ от онова, което върши, и тя действително не бе сигурна дали би могла да му прости. А преди той да започне, младата жена делово продължи:

— Искам обаче главата ми да е ясна, докато те слушам, а за това ми е необходим горещ душ — да измие следите от хлороформа. Колко е часът?

— Около един и половина.

Тя задържа погледа си върху него.

— Ти и без туй няма да спиш тази нощ, а аз съм съвършено будна, тъй че моментът е идеален да си изясним нещата. Какво ще кажеш?

Дори да се бе поколебал, това трая само миг.

— Съгласен. Ще направя още кафе, докато си вземаш душ. — Той взе чашата ѝ и я остави на масичката, после се изправи.

— Как е глезенът?

— Питай, когато стана.

Куин ѝ помогна да се изправи, като я държеше здраво за ръката, докато не стана ясно, че ще може да стъпва на наранения си глезен, после я пусна — но беше нащрек.

Морган закуцука към спалнята, установявайки с облекчение, че болката не е толкова силна, както преди. Каза през рамо:

— Връщам се след малко.

— Ще бъда тук — отвърна той.

Бе сигурна, че поне за това ѝ казва истината.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато половин час по-късно Морган се върна във всекидневната, чувстваше се физически много по-добре. Беше измила мръсотията от пожарната стълба и спомена от хлороформа, внимателно бе втрила мехлем в наранения си глезен (кожата не бе разкъсана, ала имаше отвратителна синина) и бе мислила за всичко, което ѝ бе казал тази вечер.

Единственото сигурно заключение, до което стигна по отношение на него, бе печалната констатация, че се е влюбила в изключително сложна личност, която може би никога нямаше да разбере докрай, дори цял живот да я опознава. От друга страна, той бе най-интригуващият, объркващ, вълнуващ, влудяващ и възбуждащ мъж, когото познаваше, и невероятно секси.

Нищо от това, разбира се, не ѝ помогна да почувства облекчение, освен че прие собствените си чувства такива, каквито са. И върна на себе си, веднъж приела ги, нейната лична битка приключи. В края на краищата какъв смисъл има да се съпротивлява на нещо, което не може да промени? Може да бе последната жена, която се влюбва в известен крадец, ала фактът си оставаше.

А сега трябваше да се справи със ситуацията.

След внимателно обмисляне Морган най-тенденциозно се облече в удобен, но малко развлечен анцуг и нахлузи смешните си чехли с помпони. Облеклото ѝ трудно би могло да се нарече секси. Не възнамеряваше отново да му прави намеци и се надяваше той да го разбере.

Бидейки Куин, той естествено разбра.

— Откъде взе одеялото? — попита тя спокойно, докато, накуцвайки, влизаше във всекидневната. Одеялото бе сгънато и метнато върху облегалката на един стол.

Куин седеше на дивана и се взираше неவிждащо в черно-белия филм по телевизията, но щом тя заговори, се изправи. Погледът му я измери от главата до петите и в очите му лумна кратко пламъче.

— Джаред го донесе, когато го извиках да ме смени — отвърна той, после добави: — По-добре ли се чувстваш?

— Къде-къде. Не ми ли личи?

— Ясно ми е защо си се облякла така. Но дори и в чувал от зебло ще изглеждаш секси.

Тя се отпусна в срещуположния край на дивана и го погледна безизразно.

— Винаги съм се питала как изглежда. Зеблото имам предвид.

— Много твърд, груб плат.

— Така си и мислех. Но не бях сигурна. Да нямаш университетска диплома по история на модата?

— Не.

Морган изчака, въпросително вдигнала вежди, и той прихна:

— Всъщност завършил съм право.

В първия момент я напуши смях, но успя да се овладее.

— Разбирам. Е, поне си наясно какви закони нарушаваш.

— Ще донеса кафето — каза Куин уклончиво.

Морган се усмихна вътрешно, после откри дистанционното управление между възглавниците и изключи телевизора. Когато мъжът се върна, пое от него чашата и предпазливо отпи от горещата течност.

— Утре няма да ставам за снимки — каза, щом Куин се отпусна на дивана до нея.

— Искаш да кажеш днес. — Той я погледна и добави: — Аз... се обадох на Джаред, докато си вземаше душ, и му казах да уведоми колегите ти. Тъй че сигурно няма да очакват да се появиш навреме. Ако изобщо те очакват.

— Трябвало ли е да ги осведомява?

— Да. — Куин се втренчи в кафето си, сякаш там се съдържаха всички вселенски тайни. — Щом Нощната сянка те е приспал, значи започва да се изнервя или е станал подозрителен. Но и двете неща означават, че скоро ще направи хода си.

Имаше още няколко въпроса, които Морган би искала да зададе във връзка с думите му — неща, притесняващи я по някакъв неясен, неопределен начин, ала предпочете да не пита точно сега по две причини. Първо, защото повече от когато и да било бе готова да се съсредоточи върху връзката им, и второ, защото имаше усещането, че

той ще и каже повече, ако му позволи да го направи по неговия си начин.

Докато всичко това ѝ минаваше през ума, той се наведе напред, остави чашата си на малката масичка, сетне се извърна наполовина към нея.

— Морган?

Тя го погледна, установявайки, че изражението му е много сериозно.

— Ти наистина ми се сърдиш, нали?

— Бясна съм — потвърди тихо тя.

— Не съм искал да те нараня.

— Не? Как си мислел, че ще се почувствам, когато осъзная какво правиш? Не ти ли е хрумвало, че страшно ще се разстроя, щом разбера, че през цялото време, докато си ме баламосвал с приказки за доверието, всъщност съвсем преднамерено и хладнокръвно си натискал нужните бутони?

— Случаят не беше такъв — веднага реагира той с много категоричен тон. — Може би съвсем преднамерено исках да те накарам да ме желаеш — доколкото си спомням, вече май ти го казах — но в това нямаше нищо хладнокръвно. Повярвай. Отслабнал съм с пет килограма, не мога да спя, а вчера открих и първия си бял косъм.

— Опитваше се да отвлечеш вниманието ми — настоя тя, решена да не му позволи да направи същото и сега.

— Това бе само част от причината, признавам. Имаше неща, които не ми се щеше да обяснявам — поне не за момента, — а знаех дяволски добре, че насочиш ли острото си като бръснач мозъче върху онова, което върша през нощта, ще проумееш повече, отколкото ми се искаше да знаеш.

— Благодаря за комплимента — рече тя сухо. — Но имам чувството, че в този твой заплетен план няма да се оправя дори и с пътна карта.

Той се усмихна леко.

— Много е възможно. И аз самият направих няколко слепи завоя. Случва се, когато трябва да импровизираш.

— Отклоняваме се от темата — каза тя с възможно най-строгия си тон. — Която беше...

— Знам каква е. — Той въздъхна. — Просто се опитвам да я избегна.

Откровеността му бе доста обезоръжаваща, ала Морган не отстъпваше.

— Защо?

Куин се пресегна, взе чашата ѝ с кафе, остави я до себе си и я улови здраво за двете ръце.

— Морган, ти беше права, когато каза, че не си била включена в плановете ми. Така е. Но мислех, че ще успея да се справя. Смятах, че чувствата ми към теб няма да пречат на работата. В началото. После, когато бях ранен и дойдох при теб, и то не по силата на някаква логика, а защото изпитвах непреодолима нужда да бъда с теб, разбрах, че съм загазил. Но знаех и друго — че ще ми е абсолютно невъзможно да те държа в някое приятно, безопасно малко кътче от живота ми дори и само за да те защитя.

Морган устоя на импулса да го попита какви по-точно са чувствата му към нея; решила беше да не го насилва да казва неща, които сам не е готов да сподели.

— От какво да ме защитиш?

— От всички рискове, свързани с онова, което върша. — В гласа му звучеше безсилие. — По дяволите, Нощната сянка убива хора, не разбираш ли? Без да се замисля или дори да се поколебае за секунда, той убива всеки; който му се изпречи на пътя. Не искам ти да се оказваш на пътя му, Морган. Не искам той дори да си помисли, че можеш да представляваш някакъв проблем. Достатъчно лошо е, че се показваш в обществото с мен; колкото по-близо си до мен, толкова по-близо си до него — непрекъснато си пред очите му и привличаш вниманието му. Освен това, като се има предвид колко пъти вече попадаш в опасни ситуации...

— Един-единствен път, когато последвах онези мъже, за да стигна до теб — възрази тя. — Първият път не се брои, защото бях там случайно; кавалерът ми съвсем непреднамерено ме бе завел в онзи музей. — След тези думи се намръщи. — Е, може би не толкова непреднамерено, но знаеш какво имам предвид.

— А тази вечер?

— Това още не се бе случило, тъй че не го използвай като извинение.

Той опита да се засмее, но в гласа му прозвуча отчаяние.

— Е, добре, но дори тогава бе ясно, че си прекалено импулсивна. А аз не можех да разчитам на моя здрав разум, що се отнася до теб; знаех, че няма да мога да стоя надалеч. Да те виждам открито, под името Алекс Брандън, ми се виждаше най-приемливо. Но това означаваше, че Нощната сянка ще узнае, че се интересувам от теб, което вече бе достатъчен риск. Не исках ти да се забъркваш с мен — с моите среднощни занимания. Помислих си, че като Алекс през деня, ухажвайки те по най-нормален начин, ще те държа далеч от подозрението на Нощната сянка и ще отклонявам вниманието ти от онова, което върша през нощта.

Морган примигна. Имаше няколко неща, които я притесняваха в неговото обяснение, но едно направо я порази.

— Чакай малко. Да не би да искаш да кажеш, че си се появил в обществото само заради мен? Не е било част от плана ти да откриеш Нощната сянка?

— Вече го бях открил — призна той неохотно. — Само, за бога, не казвай на Джаред — ще ме убие.

Тя усети как се обърква.

— Вече си бил открил този крадец и представянето ти като Алекс Брандън не би го подмамило в капана?

— Всъщност да бъда Алекс бе един от онези импровизирани завои, които споменах — и това усложни ситуацията много повече, отколкото си представях.

Морган се втренчи в него. Накрая малко уморено каза:

— Знаеш ли, ако открива, че името ти всъщност не е Алекс, ще...

Той не изчака да чуе какво ще направи.

— Давам ти честната си дума, че това е кръщелното ми име. Доволна ли си?

— По тази точка. Но останалото все още ме озадачава — призна тя. — И имам същото странно усещане, че ти отново се опитваш да отвлечеш вниманието ми.

Той тържествено каза:

— Ние двамата винаги се стараем да засегнем колкото може повече неща. Но предполагам, основният ти въпрос е защо съм искал да те накарам да ме желаеш?

Тя поклати глава.

— Защо съм те разсейвал с ухажване?

— Отчасти — да. Не беше честно от твоя страна.

— Знам. Съжалявам.

Морган поведе мълчалива вътрешна борба, но накрая се предаде и каза:

— Не е въпросът само в това, което направи — а в начина, по който го направи. Знаеш ли, че днес на работата изглеждах като пълна глупачка, всъщност искам да кажа — вчера? Толкова ме обърка, че направо не знаех какво върша. Но всички останали разбраха какво ми е. Лесно. Все едно бях окачила огромна табела на гърдите си.

Куин стисна още по-здраво ръцете ѝ, но лицето му остана сериозно.

— Не знаех, че ти оказвам толкова силно въздействие.

Очите ѝ бяха пълни с горчив упрек.

— Не е така. Не си нито сляп, нито глупав, а аз съм като отворена книга. Но това, което най-трудно мога да ти простя, е жестокостта.

— Моята какво...

— Да, твоята жестокост! — Тя го убиваше с поглед. — Защо, по дяволите, избра точно този начин да ме разсейваш, когато... когато нямаш намерение да задълбочаваш нещата?

След кратко мълчание той бавно каза:

— Морган, онова, което ти казах на партито на Лио, е истина. Без доверие между любовници...

Тя не вярваше на ушите си.

— Доверие? Алекс, спри и помисли за минутка. Аз съм чувствителна, разумна жена, която спазва законите и не ги беше нарушила и на йота, преди да те срещне. А какво се случи в нощта, когато те срещнах? Излъгах полицията, защото не им казах, че си откраднал онази кама. А какво се случи в нощта, когато ония главорези те отвлякоха? Не само рискувах живота си да ти помогна, ами в известен смисъл предадох моя добър приятел и работодател Макс, предупреждавайки те, че „Загадките на миналото“ са капан. И не се обадох на ченгетата, когато ти лежеше окървавен на пода у дома. Нима всичко това не означава нищо за теб? Фактът, че явно ми липсва правилна преценка, когато става въпрос за теб?

Очите му се бяха оживили повече от обикновено, а устата му се изви в лека усмивка.

— А доверяваш ли ми се?

Морган въздъхна и изостави и последното си късче гордост.

— Обичам те и това би трябвало да е достатъчно.

Изпита удовлетворение, че поне успя да го изненада, но не можа да прочете нищо повече във внезапно застиналото му лице и блесналите му очи.

— Кажи го отново — измърмори той.

— Обичам те — повтори тя тихо, без излишен драматизъм, но съвършено уверено. — Знам го от седмици.

Куин бавно се наведе напред, освободи ръцете ѝ, за да може неговите да я обгърнат, и я притегли към себе си, докато главата му се свеждаше и топлите му твърди устни потърсиха нейните. Морган издаде слаб звук, почти същия, както когато я бе взел на ръце, и нежно го прегърна през врата. Не можеше повече да издържи на внезапното мощно привличане, нито да успокои ускореното биене на сърцето си.

Тялото ѝ реагираше в съзвучие с неговото по изненадващ за нея начин. Нямаше нищо по-просто от страстта; той възпламеняваше в нея копнение, така първично и абсолютно, сякаш се родееше с нуждата на тялото ѝ за храна. Имаше неясното чувство, че някоя част от нея би умряла от глад без него.

Най-после Куин вдигна глава и я погледна с толкова потъмнели очи, че зеленият им цвят едва се долавяше. Промълви дрезгаво:

— Бях се зарекъл да не позволя нещо необратимо да се случи между нас, докато не мога да съм напълно откровен с теб. Докато не научиш истината. Морган...

Тя плъзна пръсти в гъстата му светла коса и го притегли към себе си за целувка. Преди устните ѝ да се допрат до неговите, измърмори:

— Алекс, желая те... и това е единствената истина, която ме интересува в момента.

Куин се поколеба още миг, после жадно я целуна. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, а връхчето на езика му обходи чувствителната повърхност на устните ѝ.

Както и преди, изгарящата страст, която Морган изпитваше, бе зашеметяваща — но този път виждаше, че и той участва с всяка своя

частица в това, което ставаше. Не се отдръпна, не показа неохота, не се опита да я отклони.

Морган не бе предполагала, че това може да се случи тази вечер, наистина не го бе очаквала, но въпреки това единственото ѝ желание бе той да я увери, че няма да я напусне, както беше направил преди.

— Остани с мен — прошепна с надежда, докато Куин обсипваше с леки целувки лицето ѝ. — Остани с мен тази вечер.

— Сигурна ли си, скъпа? — попита дрезгаво той, като се отдръпна от нея само колкото да я накара да го погледне. Красивото му лице бе напрегнато, чертите му — изострени от ненаситен глад. — Не бях подготвен за това.

Тя разбра какво ѝ казва, но тъй като досега никога не бе проявявала здрав разум по отношение на него, не виждаше причина да нарушава традицията в този късен час.

— Сигурна съм. Искам да останеш.

Куин я изгледа продължително, после отново я целуна, този път още по-страстно, сякаш само с тази целувка искаше да я направи своя. Главата ѝ се завъртя, дъхът ѝ секна, заля я вълна от желание и престана да мисли за друго, освен за начина, по който я караше да се чувства. Изведнъж той отпусна прегръдката си, вдигна я на ръце и тя осъзна, че я носи, както когато се прибираха вкъщи.

Тъй като бе прекарал няколко дни тук, познаваше апартамента ѝ и можеше да намери пътя към спалнята със затворени очи. Тя бе оставила нощната лампа да свети и от нея струеше мека светлина. Морган примигва малко замаяно, щом той я остави права до леглото. Взе лицето ѝ в ръце и я погледна със странна настойчивост, сякаш се опитваше да запамети чертите ѝ; собственото му лице все още бе напрегнато.

— Първата нощ в музея — промърмори той, — когато ме погледна с тези твои котешки очи, толкова възмутена, че се намираш в компанията на крадец, знаех, че това ще се случи. Още тогава знаех.

Тя събра сили да се усмихне.

— Аз пък си мислех колко много ме впечатли. И колко празна изглеждаше стаята, когато си тръгна.

Той ритмично загали с палец долната ѝ устна.

— Онази нощ не предприех нищо. Видях как полицията дойде и когато те доведоха обратно, ги проследих.

— Проследил си ги?

— М-да. И няколко пъти след това идвах в музея през деня. За да те видя.

— Преди още да знам как изглеждаш... имах чувството, че си някъде наблизо.

Той издаде слаб звук, наподобяващ смях, наведе се и я целуна; после, целувката му стана по-страстна.

Морган загали гърдите му, за да усети твърдостта на мускулите му. Едва доловимото мускусно ухание на тялото му ѝ беше познато и неудържимо възбуждащо, а докосването на ръцете и устните му, неговото докосване засищаше глада ѝ. В този миг се усещаше жена по особен и съвсем нов за нея начин.

Слепешката задърпа нагоре пуловера му в желанието си да се докосне до плътта му и полуотвори очи, щом той я пусна само колкото да се освободи от дрехата и да я хвърли встрани. Погледът ѝ веднага се насочи към лявото му рамо и пръстите ѝ внимателно докоснаха белега там. Мъжът беше прав, осъзна тя; беше се излекувал бързо. Трудно бе да се повярва, че само преди три седмици е бил сериозно прострелян.

Ала белегът беше и напомняне, знак за опасността, на която се излагаше той. Но Морган не желаше да мисли за това точно сега. Притисна устни до грапавата кожа, а пръстите ѝ се спуснаха надолу по стегнатото му тяло.

После имаше един момент, в който тя с абсолютна увереност реши, че Куин иска да я подлуди, но въпреки това ѝ се прииска да остане в обятията му завинаги.

Морган издаде тих недоволен звук, когато той се отмести и посегна да ги завие, ала не отвори очи дори когато чу лекия му смях. Чувстваше се напълно изтощена и щом той я притегли по-близо до себе си под завивките, намести глава на рамото му е блажена въздишка.

— Морган?

— Хмм?

— Прощаваш ли ми?

Още не искаше да отвори очи, макар вече да бе дошла на себе си. След малко каза:

— Знаеш, че не мога да ти се сърдя, каквото и да направиш.

Той я прегърна и ръката му погали дългите ѝ коси.

— Знам, че вече не ми се сърдиш, но прощаваш ли ми?

При тези думи Морган вдигна глава и го погледна. Осъзна, че говори сериозно. Изправи се на лакът, за да го вижда по-добре и сериозно отговори:

— Прощавам ти. Но никога повече не прави това с мен, Алекс. Мисля, че по-скоро бих приела да ме лъжат, отколкото да ме манипулират.

Той продължаваше да си играе с косите ѝ, ала веждите му се събраха в лека гримаса. Тихо каза:

— Не искам да те лъжа.

— Не, но не си готов да ми кажеш истината. — Усмихна му се тъжно.

— Имам причини, скъпа. Сериозни причини. Можеш ли да приемеш това?

Тя се поколеба.

— Бих искала. Но се побърквам, като си помисля, че непрекъснато ме лъжеш. Можеш ли поне да обещаеш, че от време на време ще ми казваш истината?

Куин тутакси кимна.

— Щом капанът щракне, кълна се, че ще ти кажа всичко.

— Тогава приемам. — Постара се гласът ѝ да прозвучи безгрижно. — Само... не лъжи за това, става ли? За нас. Не искам импулсивни обещания, Алекс.

Той плъзна ръка по врата ѝ, притегли я към себе си и жадно я целуна. После прошепна:

— Никакви импулсивни обещания.

Морган мислеше, че е изтощена, ала щом топлите му устни се впиха в нейните, почувства прилив на енергия... и желание. Куин също изглеждаше бодър; целувките му ставаха все по-ненаситни и накрая отметна завивките, за да я вижда.

За миг — дори след всичко, което бе станало — Морган усети лек свян. Начинът, по който я гледаше толкова директно и напрегнато, беше малко изнервящ. Но ето че мъжът се наведе и нежно я целуна по корема, после пак и пак, а шепотът му добави още чувственост и особен чар на ласките.

— Никакви импулсивни обещания... само истината. Имаш ли представа как ме караш да се чувствам? Още от нощта, когато те

зърнах за първи път? Нямахте ден да не мисля за теб, а нощите... нощите. Преди нощите никога не ми се бяха стрували дълги, а сега станаха безкрайни и студени.

— Дори тази нощ? — попита тя дрезгаво.

— Не. — Куин вдигна глава и я погледна с потъмнели очи. — Тази нощ не.

После зарови пръсти в косите ѝ и започна да я целува отново пламенно и ненаситно.

Небето бе започнало да просветлява, когато Куин внимателно се измъкна от леглото, за да не събуди Морган, и отиде да погледне през прозореца на спалнята. Както тя бе отбелязала, свикнал бе да работи през нощта и вече беше стигнал до етап, когато му бе трудно да спи, щом се стъмнеше. Ако това продължи по-дълго, помисли си той кисело, накрая наистина ще се превърна във вампир.

Стоеше до прозореца, гледаше към утихналата улица, долавяйки с изострени сетива кроткото дишане на жената в леглото. Как да я опази? Сега това бе най-голямата му грижа. Постарал се бе да не ѝ покаже колко го бе разтърсил инцидентът на пожарната стълба, но истината бе, че всеки път, щом помислеше за това, сякаш го пронизваха с нож в сърцето.

А сега какво? Времето му изтичаше, по дяволите, усещаше, че е така. След събитията тази нощ вече щеше да се движи по високо опъната тел, но без мрежа отдолу, и не беше сигурен дали ще може да залази равновесие. Но не и сега. Вече не.

— Алекс?

Той тутакси се обърна, прекоси сумрачната стая и се върна при леглото. Мушна се между завивките и я притегли нежно в обятията си, борейки се с инстинкта, който го караше да я притисне с всичка сила.

— Извинявай, че те събудих — измърмори.

— Някакъв проблем? — попита тя тихо, долепила тялото си до неговото.

— Не, скъпа, всичко е наред — излъга той. — Хайде, заспивай.

След минути тя вече спеше и той усещаше лекия ѝ дъх върху кожата си. Много предпазливо, като внимаваше да не я разбуди, Куин я

погали по гърба, наслаждавайки се на атлазената мекота на кожата ѝ и струящата от тялото ѝ топлина.

Тя го обичаше. Така каза, и то съвсем убедено. Макар да знаеше, че е лъжец и крадец, тя го обичаше. Беше забележително. Тя беше забележителна.

Взирайки се в тавана на спалнята ѝ, Куин се почуди дали Морган щеше да го обича, когато разбере истината.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Морган най-сетне отвори очи, в стаята бе светло и за момент остана да лежи по корем в средата на леглото, сънливо примигвайки, със затоплено под завивките тяло. Чувстваше се прекрасно. И по-различно. Толкова отпусната и доволна, че ѝ идеше да измърка като котка, която се изтяга на слънце. Всеки сантиметър от тялото ѝ бе съживен по странно нов начин и имаше особеното усещане, че сърцето ѝ бие из цялото тяло.

Не искаше да мърда, не ѝ се правеше нищо, което би могло да промени блаженото ѝ чувство на удовлетвореност. Ала не бе жена, която може да стои мирно дълго време, освен ако спи, и сънливостта я напусна. Постепенно фокусира погледа си върху часовника на нощното шкафче. Дванайсет. Дванайсет на обяд.

Мръщейки се, Морган се изправи на лакти и се взря в часовника. Дванайсет на обяд. Не беше спала толкова до късно от години — защо, за бога... и после си спомни.

Всичко се върна изведнъж в съзнанието ѝ и тя се изви рязко, за да огледа спалнята, без да обръща внимание на внезапната болка в мускулите от бързото движение. Освен нея, в стаята нямаше никой. Но... онези дрехи върху облегалката на стола не бяха ли негови? Черен пуловер, панталон, грижливо сгънати... Да, негови бяха.

Морган се надигна в леглото и едва тогава долови тиха музика от другия край на апартамента. Не чуваше Куин, но беше сигурна, че е там. Усещаше близостта му със странна вътрешна увереност, която и преди бе забелязала. Миг по-късно се плъзна към края на леглото и рязкото пробуждане в глезена ѝ напомни за премеждието от миналата нощ. Не изглежда толкова зле, реши тя, само леко подут, с морав цвят. Като се изправи предпазливо, усети съвсем слаба болка.

Щом отиде в банята, разбра, че Куин наскоро си бе взел душ; въздухът бе още влажен, а също и хавлията, праметната през шината на завесата. Помисли си, че сигурно е използвал електрическата самобръсначка, която му бе набавила при предишния му престой тук.

Тя също влезе под душа и се отпусна блажено под топлата струя, която галеше нараненото ѝ тяло. Забеляза още няколко по-леки синини, резултат от борбата ѝ на пожарната стълба, и поради това, а и от необичайно активната нощ, определено се чувстваше малко схваната.

Топлата вода със сигурност ѝ помагаше и тя се задържа под душа, миейки косата си и усмихвайки се при спомена от пръстите му, заровени в къдриците ѝ. Когато най-после излезе и уви косата си с хавлия, се чувстваше все още леко скована, но много по-добре. Затършува в тоалетните шкафчета под мивката и откри шише лосион за тяло с аромата на парфюма, който използваше, и втри малко от него в кожата си. Знаеше, че не толкова лосионът, колкото самото масажирание отпусна мускулите ѝ и намали напрежението им — но меката ухаеща кожа бе допълнителен ефект, който всяка жена с любовник тутакси би оценила.

Морган уви около тялото си друга хавлиена кърпа и започна да суши косите си. Докато сешоарът ѝ шумно работеше, тя се замисли върху това. Любовник. Такъв ли щеше да бъде Куин? Не знаеше, наистина не знаеше. Моментът, предвид обстоятелствата, едва ли бе най-добрият, а дори и да беше, Куин не бе човек, когото можеш да наречеш предсказуем.

Или стандартен. Като се знаеше кой и какъв беше, напълно бе възможно интерлюдията с нея да не бе нищо повече от отдих напред напрегната ситуация, който да го освободи от стреса чрез чисто сексуално разтоварване.

Това бе потискаща вероятност, реши тя, но трябваше да я приеме за логична и напълно възможна. В края на краищата той бе необичайно красив и очарователен мъж около тридесетте и макар мистериозният Куин да не се бе излагал на риск с любовни авантюри, дневното му превъплъщение в Алекс несъмнено му бе позволявало да не страда от липса на женска компания. Доказателствата бяха несъмнени; бе умел и нежен любовник, а това изискваше опит и основно познаване на женското тяло и онова, което би му доставило удоволствие.

Морган изобщо не бе шокирана от тази констатация. Всъщност дори не бе особено изненадана. Беше умна жена и бе разполагала със седмици, откакто срещна Куин, за да прецени нещата. Бе мислила за него и за евентуалната връзка между им почти до най-малките подробности.

Не че това ѝ бе помогнало кой знае колко. През последните дни себе опитала да не се поддава прекалено на емоциите си, за да може да размисли върху възможните последици от пускането на много известен и много загадъчен крадец на скъпоценности в леглото си, но щом това вече бе факт, старанието ѝ бе излишно. Останаха само емоциите, а всичко, което те ѝ казваха, бе как се чувства. Обичаше го. Въпреки убедителните доводи против, въпреки здравия разум и последиците, тя го обичаше.

И това бе нещо, с което трябваше да се справи, независимо какво щеше да ѝ донесе бъдещето. В момента, в който бе изсушила косите си, Морган вече бе решила да се остави на интуицията си по отношение на този нов завой във връзката им. Пък и имаше ли друг избор? Животът ѝ бе точно дефиниран и разстлан пред него като на длан; нямаше загадки, скрити факти, фалшиви имена... нямаше лъжи. Коя и каква бе тя — за него бе очевидно. От друга страна, кой и какъв бе той бе забулено в тайна. Единственото нещо, което Морган със сигурност знаеше, бе, че заниманията му са опасни.

Тъй че поне докато не щракнеше капанът, подготвян за Нощната сянка, инстинктът ѝ подсказваше да приеме каквото ѝ се предлагаше и да бъде търпелива според възможностите си. Веднъж щом това приключеше и той можеше да ѝ каже истината, тогава може би щеше да стане дума и за тяхното общо бъдеще. А може би и не.

Може би Куин щеше да се върне в Европа, към живота, който предпочиташе и толкова добре познаваше. Без нея.

Пък и тъй или иначе нищо не би могла да направи, за да го накара да я обича или да остане с нея. По-вероятно бе да улови мълния в бутилка, отколкото да задържи него, а и последното нещо, което би избрала, бе да го види, хванат натясно. Каквото ѝ да предприемеше той, трябваше да е негово собствено решение, без натиск от нейна страна.

Върна се обратно в спалнята, все още в плен на мислите си, и се поколеба за миг, преди да извади от шкафа златистожълт копиринен пенъоар. Беше от типа дрехи, които една неомъжена жена би купила, но не би носила просто защото пенъоарът бе шит, за да бъде оценен от мъж; нещо богато и елегантно, което галеше тялото ѝ с чувствено докосване.

Е, призна тя мълчаливо, все пак имаше натиск... точно така, натиск. В края на краищата едва ли жена, вярна на природата си, просто ще стои и ще остави мъжа, когото обича, да взема решения, без да му се напомни за преимуществата, които притежава. Така беше честно.

Без да е суетна, Морган знаеше, че изглежда добре в измамно семплата роба. Цветът ѝ отиваше, а искрящата материя прилепваше по тялото ѝ точно където трябва. Тя не се сдържа и се усмихна леко, като завързваше колана, припомняйки си развлечения анцуг и чехлите с помпони от изминалата нощ. Ама че промяна — от най-непретенциозното към суперелегантното.

Тя влезе боса във всекидневната. Празна, с приглушено звучаща музика. Продължи към кухнята и там откри Куин, с гръб към нея, зает с приготвянето на нещо, което приличаше на апетитна купчинка палачинки. Тъй като ѝ бе помагал в кухнята по време на възстановяването си, Морган не бе изненадана от способностите му. Облечен беше в джинси и бяла риза, избрани между дрехите, останали от предишното му гостуване.

Тя знаеше много добре — фактът, че той все още е тук, бе добър знак (почти беше сигурна, че няма да го намери, като се събуди), но Морган нарочно не пожела да придаде голямо значение на това. Стъпка по стъпка, така трябваше да напредва.

— Здравей — поздрави го нехайно.

Той я погледна през рамо, отвори уста да каже нещо, но тъй и не го изрече. Вместо това се втренчи в нея, а изумруденозелените му очи я изгледаха от петите до блестящата коса; после завъртя ключа на котлона, остави шпатулата на кухненския плот и се приближи.

Няколко минути по-късно, останала без дъх, Морган каза:

— Все забравям колко си голям, докато не застана до теб. Защо така?

— Нямам представа. — Той завря глава във врата ѝ, вдишвайки бавно. — Миришеш прекрасно.

С ръце около шията му и увиснали във въздуха крака, тя измърмори нещо неразбрано, чудейки се как едно толкова стегнато тяло може да ѝ доставя такова удоволствие при допир. Той я бе прегърнал здраво и всъщност ги делеше само ризата му, тъй като

нейният пенъоар бе тънък като паяжина. После Куин внезапно вдигна глава и се намръщи, а Морган усети как я пуска обратно на пода.

— Приятно ми беше — запротестира тя.

Мъжът се усмихна леко, но очите му продължаваха да се мръщят. Внимателно отмести косата от врата ѝ.

— Скъпа, аз ли съм ти направил това?

Тя не усети болка, когато я докосна много нежно точно под ухото, но знаеше, че гледа към една малка синина, тъй като я бе видяла преди това в огледалото.

— Не, мисля, че го е направил нашият приятел от пожарната стълба. Ако не носеше ръкавици, сигурно щеше да можеш да снемеш отпечатъците му от мен. Станало е, когато притисна напоеното с хлороформ парче върху лицето ми.

Куин кимна леко, в очите му проблесна израз, който тя не можа да разгадае. Той наведе глава и я целуна, затаил прежната страст.

— Чух душа и си помислих, че ще искаш да закусиш.

Морган му се усмихна.

— Умирам от глад. Само че ти, вместо да изключиш котлона, си го увеличил ѝ палачинките изгоряха.

Като изруга през зъби, той я пусна и бързо се втурна към почернелите палачинки. Морган включи респиратора над печката, но за всеки случай отвори и прозореца, иначе можеше да се задейства противопожарният детектор пред спалнята ѝ. Вътре нахлу хладен въздух и пушекът се разсея, преди да е причинил повече неприятности.

— Добре че приготвих повече тесто — каза той разочаровано, докато хвърляше изгорелите палачинки в кофата за смет. — Трябваше да се досетя, че ще влезеш тук триумфално като Хубавата Елена, предизвикала войната в Троя.

— Ах ти, ласкател такъв! — възкликна Морган.

Разбърквайки тестото, Куин ѝ се усмихна.

— Я ми кажи, Морган, вярваш ли понякога на думите ми?

— На около половината — пресметна тя, докато си наливаше кафе. — Щях да имам сериозна нужда от лечение, ако вярвах на повече от това.

Той се засмя, но ѝ отправи нов поглед, този път по-сериозен.

— Съжаляваш ли?

Спомняйки си думите му за любовта без доверие, тя поклати глава и му се усмихна.

— Не, не съжалявам. Знаех какво правя.

За момент той се съсредоточи върху златистите палачинки, мятайки ги изкусно във въздуха. После тихо рече:

— И двамата си изгубихме ума.

Тъй като допускаше, че подобен разговор може да се проведе, Морган бе подготвена за него и спокойно каза:

— Ако имаш предвид, че може да забременея, не се безпокой. От няколко години взимам хапчета заради нередовния си цикъл.

Той я погледна открито.

— За нищо друго не бива да се притесняваш.

— Нито пък ти. — Тя се облегна на кухненския плот и имитира усмивка на съжаление. — Светът стана опасен, нали?

Куин се наведе и я целуна, този път съвсем леко.

— Винаги е бил, скъпа. Единствената разлика е, че сега опасностите не са толкова очевидни, но затова пък често са фатални.

— Аха. Не е лесно да си възрастен — съгласи се Морган. По природа оптимистка, тя се загледа в него, докато мятеше палачинките във въздуха, като обходи с поглед широките му рамене, гърба и тънката талия, а после тесния ханш и дългите крака. Изглежда страхотно в джинси, помисли тя. Въздъхна почти несъзнателно. — Всъщност... понякога не е чак толкова лошо.

Знаейки за какво си мисли, съдейки по гласа ѝ, той се усмихна, без да я погледне, и промърмори:

— Ти си опасна жена, Морган.

Тя отвърна малко сухо:

— Не, просто нормална.

После отново напълни чашите им с кафе и му помогна да пренесат палачинките на малката ѝ кухненска маса.

Едва по-късно, когато бяха приключили с яденето и бяха почистили кухнята, Морган внимателно насочи непретенциозния им разговор в по-сериозна посока.

— Алекс... няма ли да ми кажеш кой е Нощната сянка?

Той я бе последвал във всекидневната и когато тя зададе въпроса, постави ръце на раменете ѝ, и я обърна с лице към себе си.

— Вече говорихме за това, Морган. Ако се срещнеш лице в лице с човек, за когото знаеш, че е Нощната сянка, ще успееш ли да запазиш самообладание.

— Мисля, че не. — Тя го изгледа продължително. — Но искам да знам до каква степен съм оплескала работата след снощното ми приключение на пожарната стълба.

Той не се направи, че не разбира.

— Може би никак — ако успея да го убедя, че си отишла там да се срещнеш с Алекс Брандън, без да имаш и най-малката представа, че съм също и Куин.

— Защо ще мисля, че мога да открия Алекс на някой покрив, и то посред нощ? — попита тя сухо.

Със същия тон той отвърна:

— Трябва да ми помогнеш да измисля някаква причина. Последното нещо, което искам, е Нощната сянка да започне да се пита дали знаеш, че съм Куин. Понеже заподозре ли го, ще започне да се чуди и защо жена като теб, известна със своята честност и лоялност, ще си мълчи за нещо подобно.

— И ще надуши капан?

— На негово място аз щях.

Морган прехапа долната си устна, после се освободи от ръцете му и седна, предпочитайки стол пред дивана. Трудно ѝ бе да разсъждава ясно, когато той я докосваше, а искаше да помисли върху това.

Куин седна на края на дивана, възможно най-близо до стола ѝ, като я наблюдаваше със сериозен поглед.

— Алекс... той знае, че ти си Куин. Искам да кажа, знае, че Алекс Брандън е Куин. — В гласа ѝ имаше лек въпрос, макар да бе сигурна, че е така.

— Знае.

— Тогава не разбирам. Той знае, че ти си Куин, а ти знаеш, че той е Нощната сянка... и двамата ви търси полицията в няколко страни. И двамата се интересувате от „Загадките на миналото“, защото колекцията на Банистър е нещо, което всеки крадец би пожелал — и всеки от вас знае за интереса на другия. Как се връзва всичко това с поставянето на капан?

Куин се поколеба, после въздъхна.

— Всъщност повече прилича на измама. Виждаш ли, по причини, които предпочитам да не обсъждам, Нощната сянка не може сам да се добере до колекцията на Банистър. Нуждае се от партньор и това съм аз.

Морган отвори уста, но после я затвори. Щом Куин кажеше, че „би предпочел“ да не обсъжда нещо, това означаваше, че няма да го стори. Тъй че вместо да пита за това, тя просто каза:

— Окей. Но защо Куин сам не се занимае с колекцията на Банистър? Имам предвид, защо Куин ще се нуждае от Нощната сянка.

— По няколко причини — отвърна той охотно. — Защото Щатите са... непозната територия за Куин; дори крадец, който по принцип действа сам, трябва да има връзки: вътрешни източници на надеждна информация, доверени хора за снабдяване с материали и екипировка, бързи и безопасни начини за транспортиране, щом работата е свършена. Всичките ми връзки са в Европа — и ще се изпотя доста, докато прекарам колекцията там. И въпреки това съм дошъл тук, защото, както и ти каза, на колекцията на Банистър не може да се устои.

— И тъй... когато се натъквам на друг крадец, който опипва почвата около музея — и оцелявам, след като ме прострелва, — аз си поставям за цел да се свържа с него веднага щом се възстановя. Той естествено е обезпокоен, че съм успял да го открия, но аз му давам ясно да разбере, че не ме интересува особено кой е и че не възнамерявам да оспорвам територията му. Напротив, смятам да се върна обратно в Европа, но страшно искам да взема поне един екземпляр от колекцията на Банистър със себе си.

— „Болинг“? — предположи Морган.

Куин слабо се усмихна.

— Шегуваш ли се? Това уж безобидно парче камък носи проклятие. Всеки път, щом е бивал откраднат в дългата си и живописна история, е носел нещастие на своя крадец.

Стресната, тя каза:

— Не знаех, че има такова проклятие.

— О, да, и има достатъчно доказателства за него. Диамантът попада в ръцете на фамилията Банистър някъде около 1500-та година — законно. Джентълмен на име Едуард Банистър намира камъка в

естественния му вид, цял и нешлифован в коритото на един поток в Индия. Просто така си лежал сред пясъка.

— И после кажи, че няма късмет — рече Морган.

— Аха. Както и да е, той дал камъка да се шлифова и го подарил на жена си за сватбата. Първият опит да бъде откраднат бил направен още през медения им месец, а крадецът си счупил врата, докато се опитвал да избяга през прозореца. Според мълвата Едуард се изправил над тялото, увит само в чаршаф, който грабнал в бързината от брачното ложе, и заявил пред всички, появили се на мястото, че явно диамантът е предопределен от съдбата да принадлежи на неговото семейство и затуй оттук насетне трябва да се смята за амулет. После кръстил камъка „Болинг“.

— Защо „Болинг“?

Куин се усмихна.

— Ами Едуард не можел да го нарече „Банистър“, понеже вече имал един с това име. Затова трябвало да измисли друго. Изглежда, притежавал е иронично чувство за хумор, защото крадецът, който си счупил врата, докато отмъквал камъка, се казвал Томас Болинг.

— А камъкът, който не успял да открадне, ще носи името му завинаги. Каква ирония! И странен вид слава.

— Томас Болинг сигурно е щял да остане доволен. Според онова, което се знаело за него, бил едновременно глупав и покварен и щял да си остане неизвестен за историята, ако не била срещата му с този красив жълт диамант.

Морган продължително изгледа Куин.

— Сигурен ли си, че не си измисляш всичко това? Толкова гладко се лее от златните ти уста.

— Кълна се. Питай Макс.

— Хмм. Окей, а после какво станало?

— Ами чрез изричаното на онова, което вярвал, че е достатъчно предупреждение поне за суеверните крадци, старият Едуард, изглежда, е поставил солидна основа за проклятието. Може би съдбата е слушала. Или просто е последвала серия от неудачни опити камъкът да бъде отнет. Във всеки случай диамантът „Болинг“ си е създавал интересна репутация. В онези дни сигурно е тежал поне сто карата и дори повече, тъй че представлявал сериозно изкушение. А по-късно,

когато бил допълнително обработен и поставен в обков, станал толкова красив, че малцина можели да му устоят.

През следващите четиристотин години имало няколкократно опити да бъде откраднат, някои от тях — забележително изобретателни. Но никой не успявал да го отнеме от семейство Банистър. Всички крадци без изключение умирали — повечето по болезнен начин. Няколко били заловени и починали в затвора, но всички намерили смъртта си заради този камък.

Морган потрепери. Не беше суеверна жена, ала разказът определено я изнерви. Без съмнение, защото бе влюбена в крадец на скъпоценни камъни. Прочисти гърлото си и малко заповеднически каза:

— Ти стой настрана от него.

Той се усмихна и внезапно се раздвижи, плъзна се от дивана и падна на колене пред стола ѝ. Преди да може да направи нещо, ръцете му бяха на коленете ѝ. Морган затаи дъх, щом топлите му пръсти я докоснаха, после много бавно се плъзнаха, уловиха я за дупето под копринения пеньоар и мъжът я притегли към себе си.

— Не възнамерявам да крада „Болинг“, Морган — измърмори той. Очите под полупритворените клепачи я гледаха напрегнато. Целуна я отстрани по врата, а после по гърлото, щом главата ѝ се отпусна върху облегалката на стола. Устните му бавно проследиха триъгълния отвор между реверите на пеньоара, а гласът му стана дрезгав. — Интересува ме смарагдът „Талисман“.

Морган зарови пръсти в гъстата му руса коса и нежно го придърпа, мръщейки се малко унесено, когато той я погледна.

— Интересува те смарагдът „Талисман“?

— Искам да кажа, така мисли Нощната сянка. Не може ли да говорим за това по-късно? — Той захапа леко долната ѝ устна, а после я целуна с неприкрита страст. Пъхна едната си ръка помежду им, само колкото да развърже колана на пеньоара ѝ, и тя почувства как дрехата се разтваря, сякаш специално създадена да се свлича по сгорещена плът. Гърдите ѝ плътно се притиснаха в неговите и усещането на ризата му до голата ѝ кожа я влуди.

Искаше го сега, веднага, и тази примитивна нужда изместваше всичко останало с внезапност, която смътно я плашеше. Ръцете ѝ

несъзнателно задърпаха ризата му, а напрегнатото му лице и гладният блясък в очите му ѝ казаха, че и той я желае, колкото тя него.

Притисна се силно към Куин, чувствайки как напрежението в тялото ѝ нараства с бързина, която ѝ отне и последния дъх, и тя изпадна в безтегловност.

Когато кулминацията настъпи, беше бърза и остра, както и възбудата. Омаломощена, Морган остана със заровено във врата му лице, вдишвайки упойващия му мъжки аромат, докато разтуптяното ѝ сърце се връщаше към нормалния си спокоен ритъм. Не искаше да мърда или да отвори очи. Искаше да остане така, докато той я държеше в прегръдките си, и да се наслаждава на усещанията.

Постепенно обаче започна да осъзнава, че позата им, макар и неочаквано еротична, едва ли бе удобна сега, когато страстта отшумяваше. Всъщност, вярна на себе си, внезапно я напуши смях. Стол във всекидневната ѝ, за бога, и то по средата на деня. Сигурно коленете му се чувстваха ужасно въпреки килима, а и тя още не можеше да повярва, че е участвала в подобно нещо.

Той внезапно вдигна глава и я погледна, усмихнат, ала със сериозни очи.

— Ако се засмееш, кълна се, ще те удуша. — Гласът му звучеше дрезгаво.

Тя прочисти гърло и се опита да скрие усмивката си.

— Съжалявам, не зависи от мен. Не че е смешно, просто съм... шокирана. Какво стана? Искам да кажа, в един момент водехме съвършено делови разговор, а в следващия... го направихме.

— Да, направихме го. — Той я целуна, после я пусна и дръпна джинсите си нагоре. — Хайде да го повторим.

Морган усети как я повдига и затаи дъх, щом гърдите ѝ докоснаха стегнатите му мускули. Въобще не беше сигурна, че краката ѝ ще я издържат.

— Чакай малко. — Опитвайки се да мисли ясно, понеже нещо я безпокоеше, тя потупа гърба му в безполезно усилие да привлече вниманието му. — Онова, което ми каза за твоята... твоята хитрост. Тук си само за да заловиш Нощната сянка? Това ли е планът?

— М-да — съгласи се той, като я целуваше по шията.

— Тогава... — Тя простена, щом той захвапа мекичкото на ухото ѝ. — Тогава защо взе онази кама в нощта, когато се срещнахме?

— Камуфлаж — измърмори той. — Ти щеше да се учудиш, ако не бях взел нищо онази нощ.

— О-о. И... Алекс, знам, че те питах и преди, но... ти ли открадна диамантите „Карстеърс“?

— Не. — Той престана да се занимава с шията ѝ и я вдигна на ръце. Целуна я пламенно и тръгна към спалнята, добавяйки нехайно: — Взех ги назаем.

Трябваше да мине доста време, преди Морган да събере сили да заговори, а когато го стори, в гласа ѝ се четеше учудване.

— Взел си ги назаем? Ти си лунатик, знаеш ли?

Той се засмя.

Тя не го остави:

— Рискувал си ужасно, за да откраднеш тази огърлица. Можеха да те заловят. Или убият.

— Беше ми необходима, Морган. За да спечеля... доверието на Нощната сянка.

— Откраднал си я за него?

— Взех я назаем, за да мисли, че съм я откраднал за него. Семейство Карстеърс ще си я получат обратно, не се тревожи.

— Щом така казваш. — Като се повдигна на лакът, Морган се взря в спокойното му лице и каза невярващо: — Почти четири следобед е, а ние още сме в леглото.

Той отвори едно блестящо око, после го затвори, прегърна я с една ръка и блажено въздъхна.

— Моята представа за идеално прекаран следобед.

Тя се пресегна и започна да си играе с тъмнорусите косъмчета по гърдите му.

— Да, но аз още не съм говорила с никой в музея. А когато го сторя, какво ще им кажа? Взех си цял ден почивка, нещо необичайно за мен, и то не защото снощи налетях на Нощната сянка на една пожарна стълба.

Куин отвори очи. Те бяха блестящи и я гледаха настойчиво. Усмихна се леко.

— Неприятно ли ще ти е да разберат, че сме любовници?

Тя нетърпеливо поклати глава.

— Не, разбира се, че не. Но дали това — че сме любовници — няма да ти създаде проблеми? Имам предвид с Нощната сянка?

След известно мълчание Куин каза:

— Не и ако мога да го убедя, че съм те прельстил, за да получа информация за изложбата.

Наблюдавайки напрегнатия му замислен поглед, Морган се усмихна.

— Затова ли не си ме питал за подробности от изложбата? За да съм сигурна, че целта ти не е информация?

Той се пресегна и отмести кичур лъскава черна коса от лицето ѝ, а пръстите му гальовно се плъзнаха по бузата ѝ.

— Може би.

Странно, но тя му вярваше. Въпреки целия му чар и неоспоримия му сексуален опит, не беше от типа мъже, които ще прельстят жена само за да измъкнат информация от нея. Не защото бе непочтено, реши тя, а понеже бе най-предсказуемото нещо — докато Куин бе най-нестандартната личност.

— Скъпа?

Осъзнавайки, че е мълчала прекалено дълго, тя каза:

— Разбирам и ти вярвам. Само се моля Нощната сянка да не се досети; че от мен не можеш да получиш ценна информация. Аз не познавам системата за сигурност.

— Наясно е с какво се занимаваш, защото е добре запознат с работата на музеите, ала се надявам да го убедя, че си ме снабдила с много важна информация. Ако си съгласна, разбира се.

— Слушам те.

Куин леко се намръщи.

— Нека първо помислим. Защо не се облечем и да отидем в музея? Знам, че няма да се успокоиш, докато не се увериш, че покривът не се е срутил в твое отсъствие.

— Много смешно. — Но се усмихваше. — Звучи ми като план.

Изминаха пеша една пресечка, за да стигнат до колата на Куин, която стоеше, където я бе паркирал предната нощ — разстояние прекалено късо, за да е проблем за все още наболяващия глезен на Морган. Никога не паркирал близо до музея, когато бил Куин, обясни ѝ той, за да не забележели колата му.

— Значи затова е трябвало да ме носиш толкова дълго снощи — заключи тя.

— Това бе една от причините.

Морган не каза нищо и смени темата. Но част от съзнанието ѝ бавно съединяваше различните късчета информация, които бе събрала през последните седмици. Като отхвърляше някои неща и преценяваше повторно други в светлината на новонаученото, тя се опитваше да нареди мозайка, без да е напълно сигурна как трябва да изглежда накрая.

Това бе бавен и доста уморителен процес, ала тя трябваше да продължи по две причини. Защото Куин не желаше да ѝ каже цялата истина — поне засега — и защото бе прекалено любопитна, за да го чака да ѝ я каже. Имаше аналитичен ум и дори и да не се безпокоеше за мъжа, когото обичаше, пак щеше да размишлява върху ситуацията.

Но по-голямата част от парчетата на мозайката все още се лутаха в съзнанието ѝ, когато стигнаха музея, и Морган се откъсна от разсъжденията си за момента. Оставаше по-малко от час до затварянето и излизащите от музея бяха много повече от влизащите; съдейки по големия поток, изглежда, днес посещението е било внушително.

— Трябва да отида в компютърната зала и в помещението на охраната — каза тя на Куин, докато стояха във фойето. — За всеки случай.

Той кимна, после вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна с нежната интимност на любовник.

— А аз ще поразгледам наоколо.

Морган се поколеба, но после му се усмихна и тръгна по посока на офисите, чудейки се какво ли точно ще разглежда в музея. И за момент не повярва на нехайния му тон, разбира се. Не че го подозираше, просто изпитваше респект към вродената му войнствена природа. Имаше чувството, че никога не би се движил по права линия, ако може да намери крива или ъгъл.

Първо мина през помещението на охраната, разменяйки набързо няколко думи с двама от пазачите, които ѝ казаха, че денят е бил спокоен и освен няколкото загубени деца и караниците на две-три двойки влюбени, не се е случило нищо особено. От години Морган не преставаше да се изумява от изненадващия брой влюбени, избрали да

си изяснят нещата в музея. Сигурно смятаха, че огромните ехтящи зали и коридори са много по-закътани, отколкото бяха всъщност.

Тъй като знаеше, как се опазват толкова ценни неща, Морган винаги усещаше наблюдателните очи на видеокамерите, на патрулиращите пазачи и на посетителите и за нея музеите не бяха нито романтични, нито закътани.

Все още с тези мисли в главата, тя тръгна по коридора към компютърната зала и завари Сторм да се мръщи към екрана, натискайки бързо клавишите.

— Здравей! — поздрави Морган, стараяйки се да прозвучи колкото може по-нехайно. — Как е?

Дребничката блондинка приключи със задаването на команди, облегна се назад и погледна приятелката си с особен интерес.

— Нищо особено. А при теб как е?

Морган не беше от хората, които лесно губят самообладание, затуй не се изчерви под изучаващия поглед на Сторм.

— Ами — продължи все така нехайно, — по-добре съм от вчера.

— Хм. Даже и след хлороформа?

— Това не беше кулминацията на вечерта.

— И аз така се надявах. Куин?

Морган осъзна, че се усмихва.

— Не личи ли?

— Само... много. — Сторм ѝ се усмихна в отговор. — Малко е обезпокояващо, а?

— Аха. И като прибавиш и всичко останало... Ами да кажем, че приемам нещата както дойдат.

— Може би това е най-доброто. — После приятелката ѝ стана сериозна. — Джаред каза, че според тях те е нападнал Нощната сянка.

— Аха. — Морган не искаше да влиза в повече подробности за нападението; ситуацията бе прекалено сложна. — Просто такъв ми е късметът. Макс появявал ли се е днес? Чувствам се идиотски, че не дойдох на работа.

— Всъщност още е тук. Някъде из музея, струва ми се. Дайна също е тук. В кабинета на Кен е.

Бивша заместник-директорка на музея, Дайна не се водеше официално като негов служител, но през последните няколко седмици често бе идвала да помага, защото работата ѝ харесваше. Кен Дуган бе

необичайно зает — заради новата изложба и защото бе дал от своите хора за разрешаването на проблемите на други музеи, а и още не бе успял да намери заместничка на Дайна. При това положение бе повече от доволен, че тя се появява от време на време.

— Ще ида да му кажа едно „здрости“ — подхвърли Морган. — А после ще се опитам да намеря Макс. Ъ... къде е Беър? — Не виждаше никъде малката животинка.

— С Улф. Той също е някъде из музея. — В този момент компютърът избипка, настоявайки за вниманието на Сторм, и тя се зае с него. — Нещо е нервен. Улф имам предвид.

Това изненада Морган, тъй като рядко бе виждала експерта по охраната да издава някакви чувства.

— Да не е заради капана?

Сторм подаде на компютъра кратка команда, после погледна приятелката си с усмивка.

— Не. Заради една църковна сватба в Луизиана. Беше се съгласил да осигури свещеник още преди Джаред и Дани да се оженят, но не можем да го направим толкова просто. След своите шест сина майка ми започнала да събира пенитата си за сватбата ми от деня, когато съм се родила, и аз не мога да не се съобразя с желанието ѝ. Само че Улф се чувства малко притеснен от бъдещата среща с фамилията и от тежката сватбена церемония.

Развеселена, Морган си помисли, че приятелката ѝ не изглежда особено разтревожена от този факт. Пък и защо да е? Колкото и нервен да бе Улф заради тържествената сватба в Луизиана, любовта му към Сторм бе толкова очебийна, че един фойтон роднини съвсем не бяха достатъчни да го накарат да се отдели от нея. За това бе необходимо да се случи нещо изключително. Например краят на света.

— Работата и репутацията му са изложени на риск — каза тя, — а седнал да се безпокои заради някакви си конфети и портокалови цветчета.

— Странно нещо са мъжете, нали?

Морган се засмя, махна с ръка за довиждане и тръгна по коридора. Отби се в офиса си и откри, че бележника ѝ го няма на бюрото, където го бе оставила, после продължи към кабинета на директора на музея в края на коридора. На бюрото на Кен завари Дайна Банистър; красивата изискана червеночоса жена тъкмо

затваряше телефона, а леко озадаченото ѝ изражение стана загрижено, щом вдигна поглед и видя Морган на вратата.

— Здравей, добре ли си?

— Чудесно — увери я Морган, знаейки, че жената на Макс не може да не е информирана за онова, което ѝ се бе случило предната вечер. — Всъщност сега всичко ми се струва като някакъв кошмар, сякаш никога не е било.

— Макс каза, че е можело да те убият.

Куин каза същото, припомни си Морган.

— Не знам — толкова бързо стана, че нямах време да се изплаша. Както и да е, вече свърши. — Тя се огледа из разхвърляния кабинет на Кен. — Да си виждала бележника ми? Беше на бюрото ми и реших...

— Този ли е?

— Да, същият. Благодаря. Сигурно е трябвал на Кен. Не биваше да отсъствам днес.

Развеселена, Дайна рече:

— Престани да се чувстваш виновна, за бога. От месеци се товариш толкова много, че малко почивка няма да ти навреди. Освен това, доколкото ми е известно, тук нямаше никакви проблеми.

— Ти нещо се мръщеше, когато влязох — напомни ѝ Морган.

Дайна успокоително поклати глава.

— О, просто говорех със Стюарт Аткинс от музея „Колиър“ и той ми каза, че няколко от музеите в района имат проблеми със системите за сигурност. Алармите изключвали без причина и други такива. Но тук, изглежда, всичко е наред.

— Дано да е така — каза Морган.

— Все пак ще предупредя Макс. За всеки случай.

Морган кимна, съгласявайки се, че така ще е най-добре.

Поговори още малко с Дайна и после се върна обратно в офиса си, за да остави бележника на бюрото. Сетне тръгна да търси Куин.

ОСМА ГЛАВА

Фоайето беше почти безлюдно, когато Морган го прекоси, за да стигне до стълбите, но по средата на пътя срещна Лио Касапи. Елегантният и красив колекционер ѝ се усмихна веднага щом я видя и като се изравниха, спря.

— Здравей, Морган! Виждам, че Алекс не те е убил след партито онази вечер.

Тя потрепна леко при напомнянето, че е изминала по-малко от седмица, откакто официално се запозна с Алекс Брандън, ала все пак съумя да се усмихне на Лио.

— Не, не ме е убил, но имам чувството, че животът ми никога вече няма да е същият.

— И за това съм виновен само аз?

— Е, на твоето парти се случи, Лио. Но... сигурно и бездруго щяхме да се срещнем. Изложбите привличат колекционерите като магнит.

Той се съгласи малко кисело:

— Да, и мен самият все ме тегли насам. Алекс тук ли е?

— Да, някъде наоколо — отвърна Морган нехайно. — Също и Макс.

— Говорих с Макс горе, но не видях Алекс. Поздрави го от мен.

— Разбира се.

Морган продължи да се качва по стълбите, а той заслиза надолу. Когато стигна на горната площадка, тя спря и погледна назад, наблюдавайки как Лио прекосява коридора към изхода. Дори мързеливата му походка не можеше да скрие лекотата и грацията на съвършено овладените му движения, сякаш беше танцьор или атлет.

Какво беше казал Куин? Ако се изправиш лице в лице с човек, за когото знаеш, че е Нощната сянка?

Нощната сянка бе някой, когото тя познаваше. Навярно някой, когото добре познаваше или поне виждаше от време на време, иначе може би Куин щеше да ѝ каже кой е. Ами ако беше Лио?

Тя стисна масивния парапет и погледна почти неவிждащо към фойето, мислите ѝ се объркаха и почувства внезапен хлад. Лио? Без съмнение бе колекционер и макар често да говореше с леко пренебрежение за това, превърнал бе глада си за редки и красиви предмети в идея фикс. Беше пропътувал целия свят, за да ги събира и плащаше невероятни суми, за да притежава неща, които никой друг не би могъл...

Лио... Нощната сянка.

Морган не искаше да го повярва. Дори не искаше да помисли, че е възможно, Нощната сянка бе убивал хора — включително младата жена на двайсет и две, която Алекс Брандън бе обичал като сестра. Нощната сянка бе стрелял по Алекс Куин.

Нощната сянка я бе упоил с хлороформ.

Колкото и да се напругаше да си спомни, Морган не се сецаше за нищо характерно, по което би могла да разпознае човека, който я бе държал в желязна хватка и я бе упоил. Беше по-висок от нея, но не беше сигурна колко по-висок. Силен. Бърз. Не си спомняше други миризми, освен хлороформа, нито други звуци, освен онези по време на борбата ѝ с него.

Би ли могъл Лио да упои с хлороформ млада жена, която познава добре, а на следващия ден любезно да ѝ се усмихва?

Веднъж Куин бе споменал нещо за способността да лъжеш убедително в трудна ситуация. Казал ѝ бе, че са необходими особен вид нерви — или порочна природа. Дали Лио притежаваше способността да подвежда толкова хитро?

Не би могла да знае, не и със сигурност. Като потрепери леко, Морган се обърна и бавно тръгна към изложбата на „Загадките“, където очакваше да намери Куин. Чудеше се щеше ли да ѝ каже истината, ако го попита дали Лио е Нощната сянка. Чудеше се дали изобщо щеше да го попита.

— Не ми харесва — каза Макс.

— Не съм очаквал да ти хареса. — Куин въздъхна и внимателно се взря в другия мъж. — Виж, и двамата знаем, че Морган е импулсивна; аз я изкарах из нерви и тя дойде да поиска обяснение.

Достатъчно умна е да съобрази къде бих могъл да наблюдавам и в яда си не се е поколебала да се качи на пожарната стълба.

— Знам това, Алекс. — Макс едва помръдна широките си рамене, несвойствено движение, което издаваше напрежението му. — Онова, което не знам — и за което ти шикалкавиш — е какво е правил Нощната сянка на тази пожарна стълба. Ако е бил той, разбира се.

Двамата мъже се намираха в един коридор близо до изложбата на „Загадките“ и бяха застанали тъй, че да забележат всеки, който приближи, като нарочно говореха тихо.

Куин не бе очаквал този разговор точно сега, ала знаеше, че скоро щеше да се проведе. Макс бе твърде интелигентен, за да не забележи значението на онова, което се бе случило предната вечер.

Колкото може по-нехайно Куин подхвърли:

— Джаред не ти ли обясни?

— Не. Каза, че снощи си бил прекалено разтревожен, за да говориш за това, когато е дошъл да те смени. Останах с впечатлението, че той също иска да ти зададе няколко въпроса.

Куин с усилие запази изражението си непроменено. Помисли си, че сигурно досега въпросите на Джаред са станали двойно повече, защото бе имал достатъчно време да обмисли онова, което Куин си спомняше, че му каза.

— Може би ме е заподозрял и е излязъл през нощта да ме търси.

За първи път в цялата му кариера бе говорил, без да мисли — разстроен заради опасното премеждие на Морган. Сигурно досега Джаред бе стигнал до заключението, че самоличността на Нощната сянка вече не е загадка за Куин.

Пропъждайки тези мисли, за да се занимае с тях по-късно, Куин прочисти гърло и заговори с убедително искрен тон:

— Всъщност не е чак толкова сложно, Макс. Нощната сянка, ако е бил той, разбира се, вероятно е наблюдавал музея — макар че не знам как съм могъл да го пропусна — и сигурно ме е видял на покрива. Естествено не мога да знам какво е възнамерявал да прави, но очевидно Морган му се е изпречила на пътя и той я е приспал за известно време. Счу ми се нещо и слязох долу, преди да може да направи друго, и той изчезна. Това е всичко.

Макс не откъсваше поглед от лицето на другия мъж.

— Аха. Я ми кажи, Алекс, ти обикаляш ли с хлороформ по нощите?

— Случвало ми се е — призна си честно Куин. — Това е ефикасен и безобиден начин да се отървеш от неочаквани проблеми.

— Нощната сянка носи ли?

— Миналата нощ е носил.

Макс помълча малко, после попита:

— Морган в опасност ли е?

Куин отговори съвсем искрено:

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да не е.

Макс леко се намръщи.

— Не ми отговори на въпроса.

— Отговорих ти по единствения възможен начин. Макс, има няколко неща, които не съм планирал да се случат — и Морган е едно от тях. — Трудно е... да се предвиди какво би могла да стори в даден момент и не гарантирам дали пак няма да се покатери по някоя идиотска пожарна стълба. Но няма да позволя нищо да ѝ се случи.

— Толкова ли владееш положението, че можеш да обещаеш това?

— Макс — започна Куин рязко, после въздъхна. — Виж, след тази вечер ще знам до каква степен владее положението, а дотогава не мога да ти дам отговор. Просто трябва да ми повярваш, че знам какво правя.

— Добре — отвърна Макс бавно. — Ще почакам до утре.

— Това е всичко, за което те моля. — С малко повече късмет дотогава щеше да измисли нещо приемливо. Или щеше да измисли начин да избягва Макс, докато всичко свърши. — Сега, ако ме извиниш, ще ида да потърся Морган.

— Поздрави я от мен. — Макс изчака другият мъж да тръгне, после добави: — Алекс, ти ли открадна огърлицата на Карстеърс?

Куин не бе дотам нахален да изпише обидено изражение на лицето си или да отговори засегнато и думите му прозвучаха съвършено искрено:

— Не, Макс. Не съм я откраднал.

Макс не каза нищо повече; само кимна и проследи с поглед помладия мъж, докато се отдалечаваше. И не реагира изненадано, когато минута по-късно Улф приближи от другия край на коридора. С черното

си кожено яке и леко намръщен вид Улф не приличаше много на ас на охраната — а още по-малко с пухкавата рижа котка на рамото си. Но Макс не се учуди как изглежда (нито дори на котката, тъй като напоследък Улф често се движеше с Беър). Все още загледан в Куин, той замислено каза:

— Започва да ми се струва, че Алекс ме лъже.

— Значи вече знаеш как се чувства човек — каза му Улф без изненада и без да скрие лекото си задоволство.

— Аз никога не съм те лъгал. Просто спестявах част от истината.

— Аха, сигурно. — Улф добави някак мрачно: — Може би Алекс прави същото. И двамата знаем, че лъже само когато е сигурен, че накрая ще излезе чист. Ако сега лъже, обзалагам се, че е стигнал по-дълбоко, отколкото ни е казал.

— Приемам баса — рече Макс. После въздъхна. — А може да имаме и друг проблем. Обади се мама. В Австралия е, но е тръгнала насам.

— Моментът май не е най-подходящият, Макс. Не можеш ли да я спреш?

— Да спра мама? — попита Макс с учтиво неверие.

— Извинявай, не знам какво говоря. — Улф поклати глава.

— Е, може пък всичко да е свършило, когато дойде.

— Мррр — обади се Беър сардонично.

Макс погледна животинката и въздъхна.

— И аз не бих могъл да се изразя по-добре, Беър.

Когато я видя да стои пред една от витрините на изложбата, Куин спря за момент и се вгледа в Морган. Вече бяха обявили, че затварят музея и без съмнение за него бе добре да го напусне колкото може по-бързо, вместо отново да рискува да срещне Макс, но не можеше да си наложи да го стори.

За какво мислеше тя? Красивото ѝ лице бе сериозно, големите златисти очи — напрегнати; стоеше със скръстени отпред ръце, загледана в диаманта „Болинг“. Беше облечена обикновено, в джинси и пуловер, а разкошната ѝ коса се изливаше като черен водопад по гърба; като я наблюдаваше, сърцето му ускори ритъм, дишането му се учести и всеки мускул в тялото му се стегна.

Чудеше се дали тя знае как му въздейства. Сигурно виждаше колко го привлича физически; той не можеше да прикрие страстта си и

затуй не се бе и опитал. Но знаеше ли тя колко силни са чувствата му? Имаше ли представа, че той я желаше и се нуждаеше от нея извън границите на разумното?

Животът му, особено през последните години, го бе научил ловко да прикрива или завоалира чувствата си, но не беше сигурен дали е успял да скрие какво изпитва към нея. Джаред сигурно знаеше, особено след снощи. Макс също знаеше, макар да не бе казал нищо от вечерта, когато Куин бе прострелян.

Но дали Морган знаеше?

Той я приближи откъм гърба, движейки се с котешки стъпки, защото му бе станало навик, но тя не се стресна, когато ръцете му я обгърнаха. Разбрала бе, че е той.

— Тук има табелка — каза тя разсеяно. — Разказва историята на „Болинг“, но не толкова интересно като теб.

— Благодаря, скъпа. — Отмести нежно косата ѝ от врата и го целуна. Там кожата ѝ бе особено гладка и на него му харесваше да я усеща под устните си.

— Ммм. А аз дори не съм я прочела. Помагах да поставят табелките на всички експонати, но не си направих труда да ги прочета.

— Заета си била с други неща по изложбата — напомни ѝ той и този път я целуна точно под ухото. Нежна кожа... наранена от жестоки пръсти. Това натъртено място още го изпълваше с буйна, почти убийствена ярост — беше го прибавил към сметката на многобройните престъпления на Нощната сянка — и той внимателно докосна с устни синината.

Морган издаде друг приглушен звук, после се обърна в обятията му и го погледна, а ръцете ѝ легнаха на раменете му. Усмиваше се, но в замъглените ѝ златисти очи се четеше оня израз на чувствено желание, който той толкова харесваше. И гласът ѝ бе малко дрезгав, когато заговори:

— И двамата знаем колко видеокамери се „упражняват“ върху нас в момента. Не знам за теб, но аз предпочитам да не правя шоу на пазачите.

Куин я целуна много леко.

— И аз. — Отдръпна се съвсем мъничко, но я хвана за ръката и здраво я стисна — Разбра ли, че затварят музея?

Тя кимна и за последен път погледна към жълтото сияние на диаманта „Болинг“. Докато се отправяха към изхода на залата, каза:

— Защо ли им е на крадците? Искам да кажа, кой човек със здрав разум ще пожелае да открадне нещо с историята на „Болинг“?

— Като оставим настрана огромната му стойност, абсолютен егоцентризъм — отвърна Куин кратко. — Всеки от опиталите досега крадци е смятал, че с него няма да се случи нищо.

— Ами сега? Нощната сянка вярва ли в проклетия?

На това Куин отговори по-бавно:

— Нощната сянка вярва, че трябва да притежава нещо, което може да унищожи другите мъже, и смята, че ще се справи, защото е имунизиран срещу опасността. Вярва, че е негово право, негова... съдба... да притежава безценната красота.

Морган вдигна очи към него.

— А ти какво мислиш?

Той вдигна рамене.

— Мисля, че той просто се опитва да запълни празнотата в себе си, Морган. Той е кух човек, изпразнен от истинско съдържание. — Усещайки изучаващия й поглед, Куин изпита леко неудобство. Нарочно продължи с по-безгрижен тон: — Въпрос на психология.

Морган не отвърна нищо. Вместо това, забавлявайки го с характерната си настойчивост да получи отговор на всичките си въпроси (а това ставаше в най-неочаквани моменти, както бе установил той), младата жена каза:

— Преди малко прочетох и табелката на „Талисман“. Дали ти — искам да кажа Куин — би искал да го има, защото се предполага, че е принадлежал на Мерлин?

— Ами един сто и петдесет каратов смарагд струва достатъчно, без значение на кого е принадлежал досега.

— Знаеш какво имам предвид.

Знаеше.

— Всъщност Куин си е спечелил репутация, че... хм... взима предмети със странна история или свръхестествени качества. Невинаги, разбира се, само от време на време. Но Нощната сянка знае за това. На него му е било лесно да повярва, че Куин е пропътувал целия този път, само и само да сложи ръка на малката гривна.

— И да подмине „Болинг“?

— Казах му, че съм суеверен и предпазлив по отношение на проклятията. Повярвай ми.

Оставяйки изложбата зад гърба си, те мълчаливо се насочиха към стълбите и заслизаха надолу. По средата на пътя Морган отново заговори, гласът ѝ звучеше малко неуверено.

— Алекс, ако се опитам да позная кой е Нощната сянка?

— Недей, Морган. — Той запази гласа си равен. — Това, че знаеш кой е, няма да помогне, но може да навреди. Засега не е необходимо да знаеш. Повярвай ми.

Морган го погледна, вече бяха във фойето, и леко се засмя.

— Всъщност трябваше да се сетя, че нямам друг избор. — И преди той да може да отговори, продължи със същия безгрижен тон: — Свободен си до полунощ, нали?

— Да — съгласи се той. — Помислих си, че можем да вземем нещо за ядене и да се върнем в твоя апартамент.

— Добре звучи.

След това от разговора им отпаднаха темите за изложбата, Нощната сянка и други тревожни неща и Куин бе щастлив. Знаеше, че би трябвало да се съсредоточи върху тези неща, тревожни или не, ала цялото му внимание бе ангажирано от нея. Очаровала го бе още първата нощ, когато се срещнаха, а следващите им доста редки срещи само бяха задълбочили и увеличили това очарование.

Намираше я великолепна. Не само заради физическата ѝ красота, макар че бе напълно достатъчна да накара дори мраморната статуя на мъж да напусне постаментата си и с копнеж да я сподире. Не, онова, което Морган притежаваше, бе много повече от красотата. Младата жена бе необичайно жизнена, а духът ѝ — толкова силен и завладяващ, че караше очите ѝ да искрят, а прекрасната ѝ кожа сякаш светеше. Гласът ѝ бе жив и музикален, достатъчно гърлен да превърне всяка дума в ласка. А умът ѝ... нейният ум!

Интелигентността ѝ бе само част от него, макар да я притежаваше в изобилие. Имаше чувство за хумор, което понякога бе неочаквано, но винаги биеше право в целта. Необикновена възприемчивост. Повече чувствителност и сантименталност, отколкото искаше да покаже. Освен това дълбоко в себе си бе съдържана, въпреки дружелюбната ѝ природа и чар.

Според Куин животът я бе наранил много и не само чрез годеника ѝ — прекалено глупав, за да проникне под блестящата ѝ повърхност и да стигне до чистото злато отдолу. Твърде често я бяха приемали само по външността, помисли той, и това я бе научило да пази уязвимото си сърце.

Онова, което правеше нещата още по-забележителни, бе, че тя бе способна да се влюби в него. Той все още не можеше докрай да го повярва. Част от него дори допускаше, че ако прекарат повече време заедно, накрая тя ще реши, че е сгрешила в чувствата си, ала една по-дълбока част виждаше и разпознаваше светещата в очите ѝ истина.

Видя тази истина и сега — късно вечерта във вторник, когато неохотно стана от леглото ѝ, за да се облече. Беше почти единайсет и трябваше да се върне за малко в хотела си, преди да започне нощта си като Куин. Прекарвали бяха по-голяма част от вечерта в леглото и макар през последните няколко дни да не му се събираше много сън, чувстваше се странно бодър.

Морган струпа възглавниците зад гърба си и разсеяно придърпа чаршафа върху голите си гърди, докато го наблюдаваше, а на светлината на нощната лампа очите ѝ изглеждаха бездънни. За първи път, откакто бяха излезли от музея, се върна отново на темата за Нощната сянка със спокоен, но решителен тон.

— Измисли ли някаква причина, която да обясни защо съм търсила Алекс Брандън на покрива посред нощ?

— Само една — призна той, сядайки отстрани на леглото, за да obuе обувките си. — Алекс ти е казал, че ще бъде там. Странно място за среща, но мисля, че на Нощната сянка ще му прозвучи убедително. И веднага след това ще премина в атака.

Морган обмисли думите му.

— Защото той е бил на онази пожарна стълба?

— Точно. И при това с хлороформ. Представи си как съм „кацнал“ на онзи покрив и изучавам музея, умувайки как той да проникне вътре, а нашият човек се появява крадешком или да ме проверява, или да направи нещо с по-траен ефект. Бях казал, че най-малкото е проявил обезпокоителна липса на доверие в партньора си. Смятам да се престоря на много възмутен. Толкова възмутен, че изобщо няма да съм сигурен дали искам да му кажа важната информация, която съм получил от теб, скъпа.

— Чудех се дали пак ще се върнем към това. — Тя замислено го погледна. — Ако смяташ така да отклониш вниманието му, по-добре да си убедителен. След като не знам много за системата за охрана на изложбата или музея, какво изобщо бих могла да ти кажа?

Той се наведе да я целуне, бавейки се с отговора не защото искаше да го избегне, а просто защото да я целува за него бе станало необходимост като дишането. Когато най-сетне и много неохотно се отдели от устните ѝ, трябваше да се пребори с неистовото желание да смъкне дрехите си и отново да се пхне под завивките с нея — а това сънливо, чувствено изражение в очите ѝ не усилваше особено волята му.

Куин прочисти гърло, но дори и след това гласът му прозвуча дрезгаво:

— А, не, ти си ми казала нещо, което малцина знаят, скъпа. Казала си ми, че Макс възнамерява да прибере колекцията си и да я подари на различни музеи, преди още изложбата да е официално закрыта.

За миг тя се стресна, но после бавно кимна.

— Разбирам. Щом колекцията се разпръсне из цялата страна — дори по света, — той ще трябва да се прости с мечтата си да сложи ръка на редките екземпляри.

— Точно. С малко късмет тази новина поне ще го накара да се замисли. И ако съм го усетил правилно, това може да го накара да направи хода си по-бързо от планираното.

Морган повторно кимна, но после прехапа долната си устна, гледайки го втренчено.

— Алекс, внимавай. Прибързаните действия на Нощната сянка може да са смъртоносни.

Той отново я целуна, като този път успя да овладее страстта.

— Не се тревожи, скъпа. Мога да се грижа за себе си. Освен това, както вече ти казах, винаги падам на краката си.

Куин не искаше да я оставя, но в същото време бе нетърпелив да се изправи пред човека, познат като Нощната сянка, и да отклони вниманието му от Морган. Тя нямаше да е в безопасност, докато тези алчни очи не се обърнеха отново към колекцията на Банистър.

Тази мисъл му помогна да стане от леглото и най-после да тръгне, но при вратата на спалнята спря и я погледна. Неспособен да

се въздържа, каза:

— На разсъмване ще ми трябва някое място, където да подслоня уморената си глава. Ти имаш ли някакви предложения?

Тя бавно се усмихна, а очите ѝ засветиха с познатата истина.

— Мисля, че ключалката на входната врата няма да представлява проблем за теб. Освен това може да използваш и прозореца; с него също няма да имаш проблеми. Изборът е твой. Аз ще бъда тук.

След тези думи Куин знаеше, че нищо не би могло да го спре да се върне при нея. Щом Морган щеше да го чака, единственият въпрос бе как ще издържи дългите часове до зазоряване.

— Някакви проблеми? — Куин безгрижно попита Джаред, когато двамата се срещнаха няколко минути след полунощ.

— Не, поне засега.

Тъй като допускаха, че Нощната сянка е забелязал предишния им наблюдателен пункт, Джаред и Куин се бяха съгласили — в кратък телефонен разговор доста по-рано през деня — да се преместят на ново място, в друга сграда. Затуй сега се срещнаха в една четириетажна административна сграда, гледаща към музея, едно от няколкото незаети за момента пространства, които те бяха наели, преди да се открие изложбата.

Като говореше нарочно нехайно, макар да знаеше, че това е напразен опит да избегне обяснения с Джаред, Куин каза:

— Ами добре тогава. Поздрави Дани от мен.

— Недей да бързаш толкова. — Джаред се настани върху полираната повърхност на едно бюро, останало в офиса от предишните наематели; действието му показваше, че за момента не възнамерява да ходи никъде. В стаята бе сумрачно, но все пак достатъчно светло да се види изражението му. Мрачно.

Куин се облегна на рамката на прозореца и се завзира през венецианските щори към музея отсреща. Добре осветена от всички страни, сградата изглеждаше съвършено спокойна. Оттук няма да дойде помощ, печално помисли той и почти му се прииска неколцина главорези да бяха щурмували мястото.

— Алекс?

— Да? — Все така нехайно погледна към брат си.

— Подкрепих те в това от самото начало. — Гласът на Джаред бе решителен. — Наруших някои закони и доста правила, защото знам какво е за теб да вкараш Нощната сянка на топло. Досега не съм съжалявал за това.

— Радвам се — промърмори Куин.

— Чакай. Оставих те да излъжеш Макс; не ми хареса, но доводите ти бяха убедителни. Оставих те да излъжеш Улф, макар прекрасно да знаех, че сигурно ще ни откъсне главите, щом научи истината. Но проклет да съм, братле, ако ти позволя да излъжеш и мен.

Куин нито помръдна, нито заговори. Познаваше добре състоянието на гняв и го усети в гласа на Джаред. И макар да бе с няколко сантиметра по-висок от брат си и приблизително толкова поширок в раменете, а със сигурност и по-силен, нямаше и най-малкото желание да се бие с Джаред. Особено когато знаеше, че не е прав.

— Искам истината, Алекс.

— Добре — каза тихо Куин. — И без това щях да ти кажа. Може би не тази нощ. Но... скоро.

Джаред си пое дъх и бавно го изпусна.

— Каж ми.

И Куин му разказа.

През следващите няколко дни Морган бе необичайно уравновесена — особено откакто всяка сутрин се събуждаше със страстен крадец на бижута в леглото. Не че бе спокойна — нуждата ѝ от Куин се увеличаваше с всеки изминат ден, просто когато неохотно го оставяше заспал в леглото си и отиваше в музея, тя се обвиваше в плаща на сдържаността.

Дори и някой от колегите ѝ да беше забелязал, че зад усмивката и замислените ѝ очи работи много остър и наблюдателен ум, никой не го бе споменал. Сторм я закачаше за въздействието, което Куин имаше върху нея — и тя продължаваше да ходи като замаяна и с омекнали колене само щом се сетеше за ласките му, да го вземат дяволите! — А Макс и Улф бяха направили изненадани коментари за необичайната и сериозност и липса на приказливост, но дори Куин да мислеше, че се е променила, не ѝ го бе казал.

Това бе добре дошло за Морган. Не се опитваше да скрие факта, че е влюбена в Куин (пък и не би могла — онази „табела“ продължаваше да виси на гърдите ѝ), просто запазваше спокойствие. Почти фаталистично. Каквото има да стане, ще стане.

Това, разбира се, бе лъжлива представа. Алекс идваше всеки ден в музея да я взема — понякога за обяд, но винаги при затваряне — и прекарваха остатъка от вечерта заедно, докато не станеше време той да се превърне в Куин. Винаги бе до нея, когато се събуждаше, макар да не знаеше със сигурност колко време прекарваше в апартамента ѝ; продължаваше да държи стаите си в „Империал“ и се връщаше там поне веднъж всеки ден. Не ѝ беше предложил да се премести при нея и Морган не повдигаше въпроса.

Но тя прекарваше времето си с него спокойно. Често се любеха, без силното желание помежду им да намалява. Тя го поднасяше, докато накрая не я научи как да отваря ключалки, макар да твърдеше, че го прави само за да я впечатли с умениято си. (Тя бе впечатлена.) И както винаги, разговаряха — Морган не му задаваше много въпроси, но ги подбираше внимателно и още по-внимателно избираше момента. И може би се дължеше на увеличаващото се напрежение около капана — или уловката, — но Куин сякаш не забелязваше, че тя събира необходимите ѝ късчета информация по дискретен, но методичен начин.

До петък Морган мислеше, че вече е наясно поне с част от онова, което ставаше — и защо. Ако беше права, тогава значи най-накрая беше напипала основната мотивация на Куин/Алекс Брандън, вътрешната сила, която го движеше през живота и оформяше повечето от действията и решенията му.

Щом стигна дотук, за нея той престана да бъде Алекс или Куин; повече не се отнасяше към него в трето лице, когато разговаряха за някоя от двете му същности. Мислеше, че разбира мъжа, който бе сега, и най-после Алекс бе станал за нея толкова реален, колкото и Куин.

До събота Морган бе стигнала също и до заключението, че нейният възлюблен е затънал до шията в проблеми — и не заради Нощната сянка. Той внимателно отбягваше да остане насаме с Макс или Улф и когато същия следобед Джаред се появи в музея малко неочаквано, тъкмо когато бе дошъл и Алекс, повече от очевидно бе, че между братята съществува голямо напрежение.

Морган стоеше във фойето точно пред коридора към офисите и замислено наблюдаваше, докато Алекс разговаряше с Макс близо до будката на пазачите, а на няколко крачки от тях разговаряха Джаред и Улф. И четиримата мъже изглеждаха необичайно сериозни — да не кажем мрачни — и Морган изпита някакво странно усещане... Сякаш съзнанието ѝ крещеше, че тук се крие някаква опасност, точно пред нея. Само дете не можеше да я види...

После погледът ѝ се плъзна покрай тях, привлечен от някакво движение, и тя видя Лио да слиза по стълбите. Знаеше, че идва от изложбата; посещаваше я през ден, редовно като часовник. Извика нещо на Макс, нехайно вдигна ръка за довиждане и излезе от музея явно без да забележи изучаващите ѝ очи.

— Морган, имаш ли... извинявай, не исках да те стресна.

Тя се извърна и видя Кен Дуган да стои в коридора до нея. Насили се да се усмихне.

— Няма нищо, Кен. Просто се бях замислила. Какво искаше да ме питаш?

Както обикновено, директорът на музея изглеждаше малко притеснен.

— Имаш ли списък на проверени техници, които можем да викаме, ако се наложи някакъв ремонт по време на изложбата? Хора, в които да сме сигурни?

— Да — бавно отвърна тя. — Защо?

— Климатичната инсталация, Морган. — Не си ли усетила колко е горещо тук?

Тъй като изпадаше в особено състояние винаги когато Алекс бе наоколо, Морган наистина не бе забелязала. Но сега, щом Кен ѝ обърна внимание, тя си помисли, че действително е малко задушно дори и в просторното открито фойе.

— Да, мисля, че си прав.

— Сигурно се е повредил термостатът — каза Кен. — Инсталацията е почти на годините на сградата и не е зле веднага да я проверим.

Морган погледна часовника си и се намръщи.

— Веднага ще се обадя. Но се съмнявам, че ще намерим някой преди понеделник, Кен. Може би ще се наложи да изключим инсталацията дотогава.

Кен кимна, но не изглеждаше доволен.

— Да, май така ще е най-добре. Времето навън е достатъчно меко, а витрините са с отделни системи за контролиране на температурата, тъй че всичко ще е наред. По дяволите, изглежда, всички музеи наоколо имат някакви проблеми с електрониката.

— Някой зъл дух — сухо предположи Морган.

Той се съгласи с въздишка, после рече:

— Ще кажа на Макс и Улф за всеки случай.

Морган отиде в офиса си и проведе няколко телефонни разговора. Остана едновременно изненадана и доволна, когато вторият техник, на когото се обади, с готовност се съгласи да дойде само след около час.

Щом затвори телефона, Морган се взря в бележника си на бюрото и се намръщи. В дебелиите му листове се съдържаше буквално цялата информация, която ѝ беше необходима, за да контролира изложбата. Имаше план на етаж с крилото на изложбата, проектни спецификации на витрините, в които се намираха експонатите от колекцията на Банистър; копие от списъка на застрахованите предмети; дълъг списък на проверени хора за извършване на неотложни ремонти в музея и други неща. Обикновено заключваше бележника в бюрото, ако не ѝ беше необходим, макар да не бе сигурна доколко е ценна информацията му.

Взирайки се в него сега, Морган изпита някакво безпокойство. Спомни си, че в понеделник бележникът се намирал на бюрото на Кен. Защо? Забравила беше да го попита, но сега, мислейки за това, не можеше да се сети за какво може да му е трябвал. Освен това... Кен винаги се навърташе наоколо, когато Алекс наблюдаваше някого, припомни си тя.

Изглеждаше нелепо дори да го помисли, но не беше ли казал Алекс, че Нощната сянка не може сам да се справи с колекцията на Банистър? Защо ще е така, щом досега винаги бе работил без чужда помощ? Дали защото не се осмеляваше да използва собствената си информация, предоставените лично на него ключови кодове за задействане на алармената система, за да се добере до изложбата в собствения си музей!

Господи, каква ирония! Да има всички тези съкровища буквално под носа си и да знае, че ако ги докосне, рискува полицията да

заподозре, че е вътрешна работа. При това положение Морган лесно можеше да разбере защо появата на Куин е била за него като дар божи. Да използва уменията на друг опитен крадец, да го остави да намери начин да се справи със системата за сигурност, както и да поеме вината за последвалия обир.

А какъв щеше да е рискът на Нощната сянка? Куин може и да знаеше кой е, но и Нощната сянка знаеше кой всъщност е Куин — и това взаимно познаване им осигуряваше сравнителна безопасност при евентуално публично разкритие.

Възможно беше, помисли Морган. Определено беше възможно. Не можеше да си представи Кен да се наслаждава тайно на колекцията си от безценни предмети или да държи напоено с хлороформ парче плат на лицето ѝ, или да стреля по Куин, докато двамата правят тайния си оглед през нощта — но пък не можеше да си го представи и за Лио. Всъщност не можеше да си го представи за никой, когото познаваше.

Малко по-късно заключи бележника в бюрото и излезе от офиса, заключвайки вратата след себе си. Погледна през коридора към отворения кабинет на Кен и за момент остана неподвижна. После бавно се отправи към фойето, слагайки си маската на непринуденост, докато се приготвяше да каже на Кен, че техникът всеки момент ще дойде.

Смяташе, че ще е в състояние да запази за себе си всичките си мисли и заключения. Надяваше се да стане така. И не преставаше да се чуди дали някой е забелязал увехналата роза в красивата кристална ваза на бюрото на Кен.

Малко след единайсет същата нощ Алекс започна да се облича, за да я остави, след като ѝ каза, че трябва за малко да се върне в хотела. Морган лежеше и го гледаше с неосъзнато възхищение. Беше красив. И изглеждаше забележително свеж, въпреки че бе изразходвал значително количество енергия в леглото ѝ.

— Тази вечер ли ще стане? — попита го тихо.

Той седна отстрани на леглото и втренчено я загледа.

— Не знам, Морган. Може би.

— Ако знаеше, щеше ли да ми кажеш?

Младият мъж се наведе и я целуна.

— Сигурно не — призна с лека усмивка. — Няма причина да се тревожиш, скъпа. Никаква причина.

Морган го изгледа продължително.

— Сигурно си ме чул, когато казах на Кен, че ще дойде техник за климатичната инсталация.

— Чух.

Все повече започваше да улучва, реши тя; в очите му се бе появил особен блясък. Изведнъж изпита увереност, че тази нощ нещо ще се случи.

— Алекс?

Той отново я целуна, после бързо се изправи.

— Утре сутрин съм тук. Приятни сънища.

Морган не посегна да изгаси нощната лампа, макар да се чувстваше изтощена физически. Вместо това, се взря във вратата, усещайки остро отсъствието му, като се опитваше да събере мислите си.

Тази вечер. Щеше да стане тази вечер. И по някакъв начин климатичната инсталация имаше нещо общо с това. Защото се бе повредила? Защото щяха да я поправят? Кен и Улф бяха решили да останат в музея, докато трае ремонтът, но ако Кен беше Нощната сянка...

Морган изпита онова ужасно, стягащо стомаха ѝ чувство, че нещо пропуска, нещо жизненоважно. Беше я заяло още следобеда, а сега се усилваше и ставаше непоносимо. Какво бе то? Появило се бе, спомни си тя, когато бе застанала в началото на коридора с лице към фойето, усетила внезапно и необяснимо някаква опасност, сякаш инстинктите ѝ или подсъзнанието ѝ се опитваха да я предупредят. Какво бе то?

Тя притвори очи, концентрирайки се, и се опита да възстанови онова, което бе видяла с ума си. Мъжете, които стояха във фойето. Пазачите при тяхната будка. Лио, слизащ по стълбите. Кен, приближаващ се откъм гърба ѝ — беше ли го усетила да идва?

Просто бе наблюдавала всички, разсеяно, без да мисли за друго, освен колко мрачни изглеждаха...

В този момент последното парче от мозайката тихо легна на мястото си и Морган рязко седна в леглото. За бога! Е, сега вече всичко ставаше ясно, всички онези дребни неща, които не преставаха да я безпокоят. Сега разбра.

Но докато в съзнанието ѝ се боричкаха изненада, облекчение и безпокойство, изведнъж я сграбчи една много по-силна тревога.

Щом тя беше прозряла истината, винаги бе възможно да я е прозрял и някоя друг. И то някой опасен. Защото той знаеше колкото нея, помисли Морган. Поне колкото нея, а може би ѝ повече. Просто трябваше да събере отделните части, както го бе сторила тя, и да види резултата.

Една съвсем дребна грешчица и Нощната сянка щеше веднага да усети, че му готвят капан.

Когато погледна към часовника на нощното шкафче, вече бе скочила от леглото и припряно се обличаше. Още не бе станало полунощ и бе малко вероятно Алекс да е успял да стигне до хотела си и да го напусне. Щеше ли да го завари?

В колата се сети, че би могла да му телефонира, но вече бе изминала половината път.

Трябваше да го завари. Трябваше.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Единствената причина да поеме риска, както Морган обясни по-късно, бе, че познаваше мястото сравнително добре. Дори знаеше кода за отваряне на градинската порта, тъй като съвсем наскоро бе помагала за организирането на благотворителна разпродажба на открито, а неговата градина бе най-подходящата за целта.

Разбира се, оставайки вярна на себе си, Морган не се замисли, че той може да е променил кода (не беше) или че достъпът до къщата може да се окаже доста по-труден.

Във всеки случай не ѝ се наложи да изпробва новопридобитите си умения по отношение на ключалките. Успя да си пробие път през забулената в мъгла градина към терасата, но на две крачки от широката остъклена врата, за която знаеше, че води към кабинета, чифт силни ръце я сграбчиха и грубо я издърпаха от вратата.

Започна да ми става навик, облекчено помисли тя с подкосени крака. Завъртя се в обятията му и го прегърна през врата.

Куин я задържа в прегръдките си за миг, после смъкна долу ръцете и ѝ просъска:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Това се казва посрещане — прошепна тя в отговор. Без маска, но облечен в работния си костюм, той продължи да ѝ се кара.

— По дяволите, Морган, защо не си в леглото.

— Трябваше да дойда — настоя тя, като продължаваше да шепне. — Алекс, сетих се, че...

— Шшт!

Той замръзна на място и в настъпилата тишина Морган можеше да чуе падането на капките вода от бръшляна, пълзящ по стената зад тях. Не чуваше нищо от къщата, но сигурно той бе чул, защото усети как напрежението му нараства. После облечените му в ръкавици ръце обгърнаха лицето ѝ и той я загледа толкова напрегнато, че в тъмното зелените му очи заискриха като на котка.

— Скъпа, послушай ме. Няма време — всеки момент ще влезе в кабинета. Искам да останеш тук, точно тук и да не мърдаш. Разбра ли?

— Но...

— Морган, обещавай ми.

Той я целуна бързо, но с такава неутолима страст, че коленете ѝ омекнаха.

— Обичам те — прошепна, откъсвайки устни от нейните.

Морган остана облегната на влажния бръшлян, разтърсена и замаяна, чудейки се дали наистина го е чула да казва това. Опитваше се да дойде на себе си и изведнъж се изплаши като никога досега, защото я прониза смразяващата мисъл, че той не би го казал, ако не смята, че може и да няма друга възможност.

Заради обещанието си не предприе нищо и докато събираше мислите си, той успя да отвори остъклената врата бързо и ловко и да се вмъкне в къщата. Остави вратата открената така тя щеше да чува какво става в кабинета. От мястото си можеше да го види как дърпа една завеса вдясно на вратата и натиска с облечения си в ръкавица пръст някакви копчета.

После той се отдръпна от вратата и Морган внимателно се премести, тъй че да може да вижда — макар и трудно — в стаята. Знаеше, че осветлението вътре и тъмнината на обвитата в мъгла тераса я правят невидима за онези в стаята, но въпреки това не излезе по-напред, а продължи предпазливо да наднича от ъгъла.

Куин, със съвършено спокойно изражение, прикриващ отлично вътрешното си напрежение, което тя бе усетила, стоеше до камината, изпращаща меки отблясъци. Все още бе с ръкавици, а черната скиорска маска бе пъхната на колана му. Огледа се в стаята, когато вратата откъм коридора се отвори и вътре влезе един мъж и с нотка на нетърпение каза:

— Закъсняваш. Ако твоят човек си е свършил работата, след час всички пазачи в музея ще са упоени.

Морган малко се стресна от гласа му; бе различен от оня, който бе свикнала да слуша. По-бърз, по-остър, с лек акцент и порочна нотка, глас на човек, който лесно би могъл да е световноизвестен престъпник.

Лио Касали, също облечен целият в черно, отиде до бюрото си и се наведе над плановете, разгърнати отгоре. Явно не забеляза, че

вратата към терасата е открехната, а и да бе забелязал, не обърна внимание. Изражението на красивото му лице бе сурово.

— Имаме много време — каза с равен глас. — Пазачите ще бъдат обезвредени в един и половина, а ние ще сме в музея много преди това.

— Не искам да поемам никакви рискове — настоя Куин. — Трябва да прекъснем захранването, в случай че някой от пазачите усети газа и се добере до аларменото устройство. Макар че цяла седмица прекъсвахме алармените устройства и повреждахме електрическите инсталации в района, няма гаранция, че „Ейс“ автоматично ще приеме, че някоя от системите отново се е повредила.

Значи затова толкова много музеи имаха проблеми, осъзна Морган.

— Имаме много време — повтори Лио. После, с глава все още надвесена над чертежите, каза: — Я ми кажи нещо, Алекс.

— Стига да мога.

— Защо не носиш оръжие?

Куин късо се изсмя.

— По две доста основателни причини. Защото въоръженият обир води до по-тежка присъда и защото съм слаб стрелец.

— Опасна слабост.

— Така ли? Защо?

— Защото не можеш да се защитиш. Я си представи за момент, че вече си ми ненужен. В края на краищата предпочитам да запазя смарагда „Галисман“ за себе си, защо да развалям колекцията? Пък и ти наистина не ми трябваш, сам мога да изолирам „Ейс“ за около час.

Малко мрачно Куин каза:

— Не съм ти давал кодовете.

— Не, ти много умно ги запази за себе си. — Лио го погледна с бегла, празна усмивка. — Само че забравяш, приятелю, че аз се занимавам с това отдавна. По-отдавна от теб, ако трябва да бъдем точни. Постарах се да си осигуря собствен източник на информация в музея. Макар и да не спя с него.

— Кой?

— Кен Дуган. Много амбициозен човек. Гори от желание да се хареса. Сигурен съм, че той и не е разбрал какво лошо има в това да обсъжда охранителната система в обикновен разговор за надеждността ѝ.

Куин направи крачка към бюрото, но спря рязко, щом Лио бръкна в отвореното чекмедже и извади оттам автоматичен пистолет.

Морган усети как сърцето ѝ се преобръща. Оръжието, блестящо черно нещо с дълга цев — заглушител, смътно осъзна тя, — изглеждаше огромно. Искаше да изкрещи, да направи нещо. Но настоятелно прошепнатото в ушите ѝ предупреждение ехтеше в главата ѝ. Каквото и да видиш или чуеш, каквото и да си помислиш, че става в стаята... Тя му бе обещала.

— Това не е добра идея — каза Куин равно, с безизразно лице.

Лио заобиколи бюрото с насочено към другия оръжие.

— Аз съм на друго мнение — каза любезно. — Не ми е особено приятно, че трябва да те убия в собствената си къща, но така май ще е най-добре. Нямам време да те закарам другаде, а да те оставя жив междувременно ще е чиста глупост.

— Не искам да прозвучи банално, но няма да ти се размине.

Той знае какво прави... моля ти се, Господи, нали знае какво прави...

— Алекс, ти ме разочароваш. Разбира се, че ще ми се размине. Винаги ми се е разминавало. А този път, понеже възнамерявам да накарам ченгетата да повярват, че Куин е извършил обира на века, ще се постарая никога да не открият трупа ти.

— О, не мога да си присвоявам слава за нещо, което не съм направил. Лио, нека поговорим.

— Това е грешката, която злите престъпници винаги допускат във филмите — замислено рече Лио. — Оставят жертвите си да говорят прекалено много. Сбогом, Алекс.

Стреля три пъти право в гърдите на Куин.

Не обещанието накара Морган да се смрази на терасата, а шокът и болката, толкова огромни и неописуеми, че буквално я парализираха. Трите изстрела, толкова тихи, почти като извинение, докато кратко просвистяха от снабденото със заглушител оръжие, със зашеметяваща сила отхвърлиха силното тяло на Куин извън полезрението ѝ и той тежко се строполи на пода; тя остана да се взира окаменяла в мястото, където беше стоял.

Лио, сигурен в стрелбата си, не си направи труда да провери дали падналият Куин е жив. Вместо това погледна часовника си, сетне

извади нов пълнител за автоматичния си пистолет от чекмеджето на бюрото и забързано излезе от стаята.

И пак благодарение на обещанието си Морган не помръдна от мястото си, докато не чу звука от потеглящата му кола; сякаш този звук изведнъж я освободи от тъмното и ужасно място, където бе уловена като в капан. Простенвайки като агонизиращо животно, тя се запрепъва напред, блъсна откритата врата и се втурна в кабинета.

— Господи, как боли!

Като се свлече на колене до него, Морган го загледа невярващо как се изправя, как смъква ръкавиците и опипва гърдите си с предпазливи леки докосвания. Дори не беше блед.

— Ти си жив! — възкликна младата жена.

— Разбира се, че съм жив, Морган. Никога не правя една и съща грешка два пъти. — Издърпа няколко сантиметра черния си пуловер и отдолу се показа предпазна жилетка. — Носих това нещо на всичките си срещи, откакто негодникът стреля по мен първия път.

— Ти си жив — повтори тя.

— Все едно че ме е ритнало магаре — измърмори той и се изправи малко сковано на крака. После се пресегна, взе ледената й ръка в своята и я притегли в обятията си.

Докато се притискаше в него, Морган осъзна, че плаче.

— Съжалявам, скъпа — каза той дрезгаво, държейки я здраво в прегръдките си. — Знаех, че може да го направи, но нямах време да те предупредя. Съжалявам...

Тя усещаше с тялото си вдлъбнатините в металната тъкан на жилетката, оставени от бруталните куршуми, и трябваше да изминат няколко минути, преди да престане да трепери.

Куин нежно галеше гърба й, шепнеше успокоителни думи и когато тя най-сетне вдигна влажното си от сълзи лице към него, той го избърса с пръсти и я целуна. И както винаги, когато направеше това, всичко, за което можеше да мисли, бе колко много го обича и колко го желае. Накрая той рече с въздишка:

— Мразя да се повтарям, но какво, по дяволите, правеше тук тази вечер?

Морган подсмръкна:

— Помислих си, че щом аз се досетих, тогава сигурно и Лио ще се досети и веднага ще разбере, че му готвите капан.

— За какво се досети, скъпа?

— Кой всъщност сте вие.

Куин я погледна и на устните му заигра усмивка, после поклати глава, уж учуден донякъде.

— Ти си забележителна жена, Морган.

Тя отново подсмръкна и изтри носа си с опакото на ръката.

— Щом казваш.

Той ѝ подаде носната си кърпа.

— Използвай това.

— Благодаря.

Щом Морган издуха носа си и избърса и последните следи от сълзи, Куин пристъпи към бюрото, за да използва телефона на Лио.

— Той тръгна, Джаред — осведоми го младият мъж. — Не, мисли, че ме е застрелял. Утре ще съм посинял на няколко места, това е всичко. Аха. Окей, и ние идваме след малко.

Сигурно Джаред го е попитал кои „ние“, реши Морган, защото Куин неловко се размърда и промърмори:

— Ами... Морган е тук.

После отмести рязко слушалката от ухото си и Морган чу от нея да се изливат трудно различими гневни звуци.

Без да върне слушалката обратно на ухото си, Куин просто я окачи на вилката с въздишка.

— Ще ме убие — отбеляза сухо.

— Щом не го е сторил досега — каза Морган, — значи никога няма да го направи. Но ти си способен да изчерпиш търпението на светец, Алекс.

— Аз? Ами да броим ли колко пъти ти се набъркваш в опасни ситуации, скъпа?

Морган остави думите му да минат покрай ушите ѝ.

— Това, което ме интересува сега, е какво ще стане по-нататък? Лио е на път към музея и...

Куин послушно отговори:

— И... ще намери каквото очаква да намери. Всички пазачи ще са упоени от газовите капсули, които неговият тъй наречен техник е поставил в климатичната инсталация.

— Наистина ли ще е така?

— Не, Улф извади капсулите, след като човекът си тръгна.

— Значи пазачите ще се преструват?

— Обичайният състав — да. А допълнителните пазачи и всички ченгета са разположени на стратегически места из целия музей. Явно са били уведомени, че тази нощ някой ще се опита да проникне в музея и след като са намерили газовите капсули в климатичната инсталация, са решили да не поемат глупави рискове.

— Разбирам.

— Така. Лио — Нощната сянка — ще прекъсне електричеството на музея, което не е чак толкова трудно. После ще се обади на „Ейс Сикюрити“ с помощта на съответните кодове и ще им каже, че системата няма да работи за около час. Което ще му осигури достатъчно време да открадне всичко, освен пломбите от зъбите на пазачите.

— Той така мисли.

— Точно. В действителност изобщо няма да успее да се добере до нещо, което има някаква стойност. Ще му попречат няколко съвсем бодри пазачи и едно много умно „посрещане“, подготвено от Сторм и задействано от вътрешната система за сигурност, за която Лио няма и хабер.

— Но ако прекъсне захранването...

— Вторичната система има собствен източник на захранване; скрит е в мазето и той не би могъл да го открие дори и с карта.

— Тогава ще го пипнете. Но... — Морган въздъхна.

— Но?

Спомняйки си как бяха постъпили с друг крадец преди няколко седмици, тя каза:

— Ако не се добере до нищо ценно, тогава няма да може да го обвините в друго, освен в незаконно проникване в музея.

Куин се усмихна.

— Морган, всичко, от което се нуждаем, е достатъчно обоснована причина да направим обиск на това място — нещо, което не можехме да сторим досега, защото винаги е бил безпогрешен. Нахлуването му в музея тази нощ ще накара полицията да се запита дали не крие нещо тук — а той крие. Някъде под къщата има специална изба, натъпкана догоре с безценни предмети. Освен това той още използва оръжието, с което е убил поне две от предишните си жертви — нещо, което балистичната експертиза лесно ще докаже. А

ако и това не е достатъчно, полицията ще намери тук диамантите на Карстеърс.

— Бездруго щеше да го пипнеш, нали?

— Бездруго — съгласи се той. После усмивката му се стопи. — Той е убил много хора, Морган, А онова, което смята да направи сега, дълбоко ще нарани някой, който го е смятал за приятел.

— Макс.

Куин кимна и се отмести от бюрото.

— Макс. Всъщност защо още стоим тук? Нали не искаме да пропуснем последното действие.

Не го пропуснаха, ала като окончателен завършек на една доста известна кариера последното действие за Нощната сянка беше доста обикновено и... особено подходящо за „героя“ си. Добре замисленото от Стом „посрещане“ се изрази в превръщането на един къс коридор на първия етаж на музея буквално в клетка. Вторичната система за сигурност не се използваше, докато действаше централната, но щом се включеше, при най-лек натиск върху пода от тавана се спускаха железни решетки в двата края на коридора.

Морган беше смаяна; нямаше представа, че Стом се е възползвала от старите съоръжения за изолиране на отделните коридори и с помощта на сложна електроника е създала клетка.

И в тази клетка Лио Касали нямаше друг избор, освен да пусне оръжието и да се предаде на полицията и пазачите, които го очакваха. Беше много спокоен, явно смятайки, че не могат да му „лепнат“ сериозно обвинение. Но това продължи до момента, в който забеляза Куин, докато го водеха през фойето. Изглежда, изведнъж осъзна, че нещата са много по-дълбоки, отколкото подозира, защото пребледня.

Куин, сменил набързо черния костюм и защитната жилетка с тъмни панталони и обикновена джинсова риза, които държеше в колата си, се взря в лицето на Лио с хладната удовлетвореност на човек, който е станал свидетел на успешното завършване на едно трудно дело.

Лио не каза нищо на или за Куин, вероятно вече обсъждаше как най-добре да изгради защитата си в предстоящата битка в съдебната зала, като запазваше информацията си за „подвизите“ на другия мъж за

тази цел. Но когато полицаите го поведоха покрай Макс, той се спря и го погледна.

— Ако беше оставил колекцията в избата, всичко щеше да е наред. Но ти трябваше да я изложиш. — После спокойно добави: — Не беше нищо лично, Макс.

— Грещиш, Лио. — В дълбокия тих глас на Макс се съдържаха едновременно болка и презрение. — Беше, и е много лично.

Лио погледна към другите лица около Макс. Куин беше спокоен; Улф — мрачно доволен; Джаред — безизразен. И жените, всичките по някакъв начин ангажирани с изложбата на „Загадките“. Застанала до Макс, Дайна явно изпитваше силно желание да облекчи болката на съпруга си; високата елегантна Дани бе изправена до Джаред с мънички тъмни очи; Сторм стоеше до Улф, малката ѝ ръка бе потънала в неговата, а живото ѝ лице бе озарено от интерес.

Морган, която най-добре познаваше Лио, стоеше пред Куин. Беше я прегърнал с две ръце, а тя се бе облегла назад в него и посрещна погледа на Лио с цялото самообладание, на което бе способна. Помисли си, че сигурно изглежда също толкова разочарована като Макс; умът ѝ казваше, че този човек е зъл, ала тя не можеше да забрави колко често я бе размивал. Беше неспособна да проумее как е възможно да е мъжът, когото познава и в същото време — безжалостен крадец и убиец.

Тогава, явно неспособен да устои на жестоката си природа, Лио тихо каза на Морган:

— Не знаеш кой е той.

Тя усети как Куин се стегна зад нея, но Морган не свали очи от мъжа с бележниците. Също толкова спокойно отвърна:

— Не, Лио. Ти не знаеш кой е.

Макс кимна леко на полицаите и каза:

— Изведете го оттук!

Макс бе успял да намери доверен техник, който да дойде в музея посред нощ и да възстанови захранването на системата за сигурност, и те не трябваше повече да остават там, но три часа минаваше, когато най-сетне напуснаха музея. На никой от тях не му се спеше особено,

повечето имаха въпроси, тъй че Макс предложи да отидат в апартамента му за кафе и обяснения.

Първото обяснение, онова, за което Морган сама се бе досетила, ги очакваше в апартамента и не скриваше гнева си, че е била принудена от най-големия си син да чака послушно завръщането им.

— Сякаш не може да ми се има доверие — ядосано каза тя.

— Майко, вече говорихме за това — рече Макс търпеливо. — Обясних ти подробно причините.

— Основната причина бе, че не искаш да ме виждат — заяви намусено Елизабет Сабин, явно неубедена. Бе фина жена, все още невероятно красива за своите шейсет години, с фигура, на която много по-млада жена би завидяла, и блестяща руса коса с приятен нюанс между златно и сребристо. Освен това поразително приличаше на Куин и стана ясно защо, когато той ентусиазирано я грабна в обятията си.

— Майко, откога си тук?

— От вчера — отвърна тя, като отговори на прегръдката му и го целуна. — Разбира се, видях Макс и Улф снощи, но те смятах, че не бива да се обаждам на теб и на Джаред, докато не свършите работата. Предполагам, вече сте я свършили? Алекс, отслабнал ли си?

— Няколко килограма — потвърди той и хвана Морган за ръка, издърпвайки я напред. — Запознай се с причината.

Този шеговит коментар бе последван от по-нормално представяне и Морган усети върху себе си искрящите зелени очи на майката на четиримата най-забележителни мъже, които познаваше. Тъй като точно това бе разбрала по-рано през нощта, Морган не бе изненадана, но все още бе малко замаяна.

— Значи всички вие сте братя, но от различни бащи — прошепна тя на Куин няколко минути по-късно, когато отстъпиха място на Джаред да поздрави майка си и да ѝ представи Дани. — Различни бащи, различни фамилни имена, различен живот. Но една и съща майка.

Повеждайки я към едно удобно кресло в огромната всекидневна, Куин каза:

— Впрочем как разбра? Според Макс не си се срещала с мама.

— Не, но съм виждала нейна снимка; той я държи тук, в кабинета. — Тя поклати глава и седна на облегалката на креслото,

макар той да предпочиташе да бе някъде другаде, и добави: — Няма да съм в състояние да мисля, ако седна на коленете ти.

— Това е едно от най-хубавите неща, които си ми казвала.

— Хмм. Както и да е, днес в музея — искам да кажа вчера — ви гледах четиримата и осъзнах, че за първи път ви виждам всичките заедно. Мисля, че още тогава съм го разбрала подсъзнателно, но окончателно го прозрях по-късно.

— Че аз приличам на майката на Макс повече, отколкото той?

— Нещо такова. Ти говореше на Макс, а Джаред говореше на Улф... и имаше нещо в начина, по който стояхте всички, или в начина, по който светлината падаше върху ви... Изведнъж в главата ми проехтя камбанка. По-късно, когато вече знаех, спомних ся, че съм виждала снимката на Елизабет тук и си помислих, че и Лио може да я е видял. Знаех, че Макс и Улф са братя от една майка, знаех, че тя се е омъжвала няколко пъти, тъй че бе напълно възможно. Лио не е глупак и също можеше да се сети. И ако това станеше, щеше да се замисли дали е възможно брат на Макс да му помага да го ограби. Естествено щеше да заподозре капан. Изплаших се.

— И затова се промъкна тайно в градината на Лио?

— Е, просто си помислих, че ако Макс не знае, че преследваш Лио и ако не знае, че Куин и Нощната сянка са в комбина, тогава вероятно не знае, че е важно да скрие от Лио, че сте братя.

— Изглежда, имало е дяволски много неща, които Макс не е знаел — каза с горчивина Макс.

Морган се огледа из стаята и видя, че останалите започват да се настаняват по кресла и дивани. Дайна и Сторм, и двете прекарвали предната вечер тук и вече сблизиха се с Елизабет, раздаваха кафе на другите. Стаята се изпълни с очакващи лица и повечето се мръщеа по посока на Куин.

Малко припряно Куин каза:

— Джаред, защо не започнеш ти?

— Повдигайки леко рамене, Джаред описа накратко ситуацията, като обясни как той и Алекс са повярвали, че могат да поставят капан на Нощната сянка.

— Знаем това — каза Макс много търпеливо. — Онова, което не знаем, е кога Алекс е разбрал, че Лио е Нощната сянка.

— Питай него — сухо го посъветва Джаред.

Куин му хвърли кос поглед и промърмори:

— Предател.

Не особено очарован от тази размяна на реплики, Макс каза:

— Алекс?

— Стана... съвсем наскоро. — Куин погледна към майка си, не желаейки да споменава за нощта, когато бе прострелян, после се впусна напред, като се надяваше, че Макс няма да изисква прекалени подробности. — Смятах, че може да имам късмет, ако директно се свържа с него и му предложа партньорство. В края на краищата бях свършено нов тук, без професионални контакти, а той нямаше опит в обири на музея, тъй като винаги е предпочитал частни жилища. Тъй че едно партньорство изглеждаше взаимноизгодно.

— Ти ни каза съвсем друго — със заплашително тих тон се обади Улф.

— Знам... но само да заложим капан и да чакаме да видим дали няма да реши да открадне колекцията ми се струваше малко несериозно. Освен това той можеше да изчака седмици, преди да направи хода си, а мисля, никой от нас не би искал да чака толкова.

— Значи реши да го накарат да побърза — каза Макс.

— Ами донякъде. След като се свързах с него, уверих го, че мога да намеря начин за проникване в музея, а той бе толкова пощурял по колекцията, че ме остави да опитам. И се получи — добави младият мъж безгрижно. — Беше заловен да влиза незаконно в музея, а полицията сигурно ще намери предостатъчно доказателства, които да използва срещу него, когато претърсят къщата.

Морган се намръщи.

— Но Лио знае неща, които могат да навредят и на теб. Знае, че Алекс Брандън е Куин. — Тя погледна бързо Елизабет, разтревожена, че е казала твърде много, ала по-възрастната жена й се усмихна съвършено спокойно и Морган се обърна отново към възлюбения си.

— Нима? — Куин й се усмихна. — Той казва, че Алекс Брандън е Куин. Но всичко, което действително знае, е, че аз му казах, че съм Куин, тъй че не може да го докаже; нито един обир не е приписан на Куин тук, в Сан Франциско. Ако се опита да ме забърка по някакъв начин, безупречната ми репутация ще ме защити. Освен това Интерпол ще потвърди, че мъжът, когото подозират, че е Куин, никога не е напускал Европа. И тъй като от другата страна на Атлантика през

последната седмица са станали няколко обира, приписвани на Куин, докато Алекс Брандън най-безобидно си седеше тук — е, на кого бихте повярвали?

— Имаш късмет, че семейство Карстеърс реши да не вдига шум около изчезването на огърлицата им — рече Макс.

С най-невинен тон Куин каза:

— Не, късмет е, че полицията ще намери тази огърлица в сейфа на Лио. Очевидно я е откраднал Нощната сянка.

— Очевидно.

Внезапно Сторм се засмя и се обърна към Куин:

— Сега вече знам, че си добър въжеиграч.

— Практика — отвърна той.

Малко сухо майка му каза:

— Алекс, не мислиш ли, че е време да кажеш истината на братята си?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Куин притвори очи и поклати глава.

— Коя истина? — поиска да знае Макс. — Майко, ти знаеше ли, че Алекс е крадец на бижута?

— Разбира се, че знаех, скъпи. Разказа ми всичко, след като извърши първия обир преди години.

— Знаела си, че е крадец?

— О, той никога не е бил крадец, Макс. Мислиш, че не познавам момчетата си? Той просто създаде крадец, измисли го, за да прониква в места, където полицията не може. Защото знаеше, че тактиката му ще сполучи.

Морган изглеждаше доволна от чутото, но не ужасно изненадана. Куин почти бе сигурен, че е разбрала истината. Безпокоеше се за Макс и Улф.

Подсвирквайки си едва чуто, Джаред се бе загледал във върховете на обувките си.

— Джаред?

— Да?

— Откога Алекс е с Интерпол?

— Не съм много сигурен. Алекс, ти трябва да знаеш по-добре.

— Не ме бива много по датите — промърмори Куин.

Тогава се обади Улф, тонът му беше сардоничен.

— Мен обаче много ме бива в ръцете. Искате ли да ви демонстрирам, клоуни такива?

Джаред го погледна, потръпна леко и каза:

— Мисля, че беше... преди около десет години.

Макс си пое бавно въздух, вдишвайки дълбоко, имаше вид на човек, който прави всичко възможно да не даде воля на отрицателните емоции, бушуващи в него.

— Десет години. Цели десет години Алекс се е преструвал на неуловим крадец на бижута.

— Аз съм неуловим — каза Куин с лека тъга. — Цялата идея е никой да не знае кой всъщност съм, Макс.

— Джаред е знаел.

— Трябваше да поддържам връзка. Освен това и аз, и Джаред прекарвахме повечето време в Европа, докато вие двамата рядко идвахте. А когато се виждахме — е, просто не е ставало дума. Ако ме беше попитал, не можех да излъжа. Но никой от вас не ме е питал дали работя за Интерпол.

Той вдигна очи към двамата си по-големи братя, които продължаваха да го гледат гневно, и доби подходящо за случая смирено изражение.

— Не е чак толкова лошо, нали? Искам да кажа, нищо ужасно не се е случило, тъй че...

— Ти си обирал хора — каза Улф.

— Е, не съвсем. — Куин погледна към Джаред. — Няма ли да ми помогнеш?

— Първите няколко „обира“ бяха инсценирани с помощта на самите „потърпевши“. След това вече бе лесно Куин да се обвие в мистериозна слава и пресата да повярва, че такъв крадец съществува. Всеки път, щом станеше някой добре планиран обир, все някой произнасяше името Куин. Тъй че репутацията му растеше, а междуременно той използваше своите... — вродени таланти да ни събира необходимата информация и доказателства — поясни Джаред.

Макс погледна към Куин.

— Значи когато дойде при мен с онази скалъпена историйка, че искаш да сътрудничиш на Интерпол за залавянето на Ноцната сянка, за да отървеш собствения си задник, всъщност си търсил начин да ме убедиш да рискувам колекцията?

Куин стоически издържа стоманения му поглед.

— Съжалявам, Макс. Мислех, че няма да се съгласиш, освен ако не повярваш, че така ще ми помогнеш.

— Казвах му, че е щура идея — изсумтя Джаред.

— Ти защо не ми каза? — поиска да знае Макс.

— Казвах ти. Често.

— Просто не спомена, че има опасност брат ми да влезе в затвора. — Макс продължаваше да е ядосан. — Което ще рече, че вие

двамката чудесно сте се забавлявали в ролите си на отчуждени братя. А аз през цялото време се опитвах да ви помирявам.

Джаред също го изгледа ядосано.

— Хей, не бяхме единствените, които имаха тайни; ти също се оказа много „печен“ лъжец.

Улф се втренчи в Макс.

— Така беше, по дяволите! Защо не ми каза още в началото, че вие тримата ще поставяте капан на Нощната сянка? Оставихте ме да повярвам, че Джаред преследва Куин.

— Само в началото, защото не ми каза, че знаеш, че Куин е Алекс — тросна се Макс.

— Докато не стрелях по него. Не мислех, че ти знаеш.

— Алекс! — смъмри го Елизабет, сякаш бе малко момченце, прибрало се вкъщи с насинено око.

— Съжалявам, мамо — избъбри той.

Макс се взря в него за миг, после погледна Джаред.

— През всичките тези години вие сте го оставяли да...

— Ей, чакай малко. — Изражението на Куин бе сериозно. — Това е моят живот, Макс. И идеята беше моя. На Джаред не му хареса, но знаеше, че ако трябва, ще продължа сам. Просто нямаше друг избор.

— Щом не бях в състояние да го възпра — сухо призна Джаред, — реших, че трябва да направя всичко възможно да го запазя жив. Няма да повярвате какви безумни рискове поемаше...

— Хайде да не говорим за това — прекъсна го Куин.

— Аз обаче искам да знам защо трябваше да те заварвам с ръка върху онзи сейф — намръщено попита Улф.

— Ако си беше стоял в леглото, където трябваше да си — каза му Куин, — това нямаше да се случи. Откъде можех да знам, че си на гости на епископа?

Улф и Макс заговориха едновременно, и двамата не много ясни, ала явно все още нежелаещи да простят на обсадения Куин. Джаред също се включи, защитавайки различни решения, взимани през годините.

Решавайки да прекрати евентуална кавга, Морган внезапно се засмя.

— Какво смешно има? — попита Куин.

— О, боже, каква паяжина сте изтъкали само. Дотам, че и четиримата сте се оплели в нея.

Слънцето изгряваше, когато Алекс и Морган се върнаха в апартамента ѝ; след напрегнатата нощ и всичкото изпито кафе и двамата се чувстваха бодри. Не говориха много в колата на връщане и едва в апартамента тя усети, че е готова да подхване темата, която ехтеше в главата ѝ.

Вярна на себе си, Морган започна с мек, делови тон, макар цялото ѝ тяло да бе напрегнато в очакване.

— Ще се връщаш ли скоро в Европа? Искам да кажа, знам, че Джаред и Дани ще ходят на меден месец, преди той да се върне на работа, но ти приключи тук и...

Той я улови за раменете и я обърна с лице към себе си, после повдигна нагоре брадичката ѝ, за да не избягва погледа му. Изражението му бе сериозно.

— Имам няколко седмици отпуск — отвърна той. — Помислих си, че мога да използвам времето си за нещо умно.

— О? За какво?

— Да се опитам да оправя нещата с теб.

— Искаш да кажеш, понеже толкова много ме лъга? Няма нищо, Алекс, знам защо го правеше.

— Така ли? — Лицето му бе все така тържествено.

— Разбира се. В известен смисъл ти си като Макс. И двамата пренебрегвате общоприетото, за да не пострадат хората, на които държите. В случая ти не искаше да излагаш на опасност братята си, затова излъга, че си крадец. Сторм беше права, знаеш ли? Наистина си добър вѐжеиграч.

— Никога не съм искал да те лъжа, Морган.

— Знам. Знам, че това те притесняваше, особено след като ние... след като станяхме любовници.

Той се поколеба за малко, после бавно каза:

— Може би сега не е подходящият момент, понеже прекарахме дълга нощ и сме изморени и двамата... но има някои неща, за които трябва да поговорим.

— Окей.

— Първо, мисля, че трябва да обсъдим тази твоя склонност да се пъхаш между шамарите. Смяташ ли да ми „сервираш“ същото и в бъдеще?

— Ами... — примигна тя.

— Искам да кажа, това е, защото не ми се доверяваше за работата или просто си... импулсивна?

— Второто — реши тя, отвърщайки му със същия сериозен тон.
— Понякога просто не мисля.

— Хмм. Странна черта за рационална жена като теб, не мислиш ли?

— Да, така е, но ти си по-безразсъдният от двамата ни, Алекс. Имам чувството, че Джаред може да ни разкаже поразяващи истории, ако му позволиш.

— Не променяй темата — строго каза той.

— Алекс, истината е, че обикновено съм разумна и по принцип внимавам да не върша глупави или безразсъдни неща.

— Но? — не я остави мъжът.

— Но... установих, че май ми харесва, когато около мен стават интригуващи, напрегнати неща. Не казвам, че ми е било приятно да те гледам как кървиш на пода ми, а стрелбата по теб снощи сигурно ще ми струва поне два-три кошмара, но се боя, че нищо от това няма да ме спре да... ъ... се пъхам пак между шамарите. Отново бих последвала банда главорези в изоставена сграда, бих се покатерила на пожарна стълба в тъмното, бих се промъкнала в обвита от мъгла градина, за да се добера до къща, в която знам, че живее убиец, ако ти си там.

— А ако мислиш, че съм в опасност?

— Също. Изглежда, просто не мога да се спра.

— Сигурно осъзнаваш, че предвид работата ми вероятно често ще попадам в подобни обстоятелства.

— Предполагам.

— Значи ще бъде глупаво от моя страна да си мисля, че ще бъдеш кротка и... сговорчива съпруга?

— Мога да бъда кротка, ако обстоятелствата го изискват — възрази тя. Едва тогава осъзна какво бе казал и го погледна. Той обхвана лицето ѝ с две ръце, усмихвайки се леко.

— Но никога сговорчива. Ти си умна, чувствителна, твърдоглава, забавна и невероятно страстна. Мисля, че се влюбих в теб още първата

нощ, когато те взех в прегръдките си.

— Нима? Ти беше такъв мошеник, Алекс, толкова чаровен и опасен. Направо се отвратих от себе си, когато разбрах какво изпитвам към теб.

— А сега? — промърмори той.

— Сега... все още си чаровен и опасен. Така си създаден. Не бих променила в теб нищичко, знаеш ли? Обичам те.

Той наведе глава и я целуна — бавно, ненаситно, любящо. Очите му бяха премрежени, когато я погледна, а гласът му — дрезгав, когато каза:

— Омъжи се за мен, скъпа.

Както винаги, когато я целуваше, коленете ѝ омекнаха и макар да помисли, че сърцето ѝ ще спре, успя да каже:

— Мислех, че никога няма да го кажеш.

Алекс отново я целуна — страстно и неудържимо, после с лекота я взе на ръце и тръгна към спалнята.

— Искам да прекарам целия ден в леглото с теб — каза ѝ малко заповеднически.

— Звучи ми като план — заяви тя одобрително.

Няколко часа по-късно Алекс се размърда в леглото и с любопитство попита:

— Откъде знаеше, че е Лио?

— Не знаех. — Тя се стгуши още повече в него и се усмихна, когато усети ръцете му около себе си. — Трябваше да те намеря... и нещо ми подсказа, че сигурно си там. Може би имам ангел-хранител.

— А може би аз имам — промърмори Алекс.

Морган си помисли, че е възможно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.